EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

SUBSTITUIREA

CAPITOLUL I.

La absolvirea Universităţii Cambridge, lui Dick Staines, i se deschidea o serie întreagă de posibilităţi, toate însă mai mult sau mai puţin lipsite de atracţie.

Într-o seară, întorcându-se în camera mobilată din Gower Street, pe care o închiriase când sosise la Londra, şi-a întins pe masă cele patru oferte certe primite până atunci şi le-a mai cântărit o dată, pe fiecare în parte. Apoi a scos din buzunar un formular, l-a completat cu atenţie, şi l-a dus după aceea la poştă. Trei zile mai târziu, a fost invitat la Scotland Yard şi, în decurs de şase luni, Richard Staines, licenţiat universitar, patrula pe străzile Londrei în uniforma poliţiei metropolitane.

Multe lucruri au contribuit la rapida lui avansare: puţin noroc, după cum mărturisea el mai târziu, croşeul de stânga, care l-a trimis la pământ pe Peter Lanbradi, exact în clipa în care degetul acestuia apăsa pe trăgaciul unui pistol îndreptat asupra unui ministru-adjunct, abilitatea lui de alergător şi – cel mai important – cunoştinţele lui de limbi europene. Vorbea patru limbi la perfecţie, două bine şi alte trei destul de bine. Patru ani după intrarea lui în poliţie, era agent în Departamentul de Investigaţii Criminale (C. I. D.) şi propus pentru o nouă avansare.

Şi această avansare a venit şi ea. Avea titlul de detectiv inspector Staines, când placă la Brighton cu lordul Weald, căruia el şi majoritatea celorlalţi cunoscuţi i se adresau familiar cu numele de „Tommy”. Fuseseră colegi la Cambridge, erau membri ai aceluiaşi club şi fuseseră arestaţi împreună cu ocazia aceluiaşi chef studenţesc.

— E lucrul cel mai straniu din lume, bătrâne, behăi Tommy, strecurându-şi în goană Rollsul rapid printre două căruţe. Parcă-ar fi fost ieri când tu şi cu mine eram târâţi pe stradă de un „curcan” – şi acum iată-te şi pe tine „curcan”!

Avea o faţă rotundă şi părea mult mai tânăr decât era şi, cu toate că nu avea în nici un caz o statură de pigmeu, era cu circa 10 cm mai scund decât bărbatul fără pălărie, bronzat, care şedea lângă el. Înfăţişarea plăcută era un avantaj pentru Dick Staines, deşi el găsea că nu-i este de nici un folos. Avea construcţia şi înfăţişarea unui atlet; ochii cenuşii, zâmbitori, ai omului care consideră viaţa destul de plăcută. El şi Tommy nu se mai văzuseră de ani de zile. Lordul Weald tocmai se întorsese dintr-o călătorie în Africa de Sud şi se întâlniseră întâmplător în oraş – ceea ce l-a deranjat oarecum pe Dick Staines, care urma să plece pentru două săptămâni în Scoţia, la pescuit, ca oaspete al unui adjunct bogat al prefectului poliţiei. Deoarece bugetul lui era departe de a fi foarte solid, îşi închiriase pe o lună apartamentul din Chelsea – un aranjament care părea să fie foarte incomod, după cum explică el tovarăşului său.

— Ce-oi căuta eu două zile la Brighton numai Dumnezeu ştie!

— Pleci la Brighton, bătrâne, spuse Tommy, pentru că ar fi fost al naibii de nepoliticos să nu accepţi invitaţia insistentă a unui vechi prieten. Chiar tu mi-ai spus că acel comisar al tău, sau ce va mai fi fiind el, nu va veni în Scoţia până la sfârşitul săptămânii. În afară de aceasta, am o mulţime de lucruri să-ţi povestesc. Am trecut prin nişte aventuri extraordinare – vânătoare de lei… şi câte alte chestii!

— Cine a vânat – tu sau leul?

— Făceam cu rândul, răspunse Tommy calm. Uneori eram eu în faţă, alteori leii. Şi-apoi, Brightonul este bun pentru ficat şi, pe deasupra, este cineva la Brighton – cea mai drăguţă fată pe care am întâlnit-o vreodată! N-am văzut de când sunt o fată aşa de frumoasă, bătrâne…

— O leoaică?

— E infirmieră, bătrâne. Nu ştiu multe despre ea, dar tu eşti detectiv şi mă rog…

— Dacă-ţi închipui, spuse Dick Staines cu severitate, că am plecat cu tine la Brighton pentru a favoriza succesul amorurilor tale ieftine, te înşeli, Tommy.

Până când să-şi revină Tommy din indignarea şi incoerenţa lui, ajunseseră la hotel. În timp ce urcau scările largi de la intrare, din hotel ieşea un bărbat – un bărbat cu o faţă mare, roşie şi o mustaţă scurtă, zbârlită şi neagră. Acesta se uită insistent la Tommy şi flutură vesel cu mâna.

— Al naibii de amuzant tipul, spuse Tommy. Îl cunoşti?

Dick clătină din cap.

— Walter Derrick, explică Înălţimea Sa. Locuieşte lângă mine, în Lowndes Square. Casă mare, o groază de bani, dar al naibii de amuzant. Tatăl meu spunea că tatăl lui Derrick a fost cel mai dezagreabil om pe care l-a întâlnit vreodată, dar tipul ăsta este… este…

— Al naibii de amuzant? sugeră Dick.

Pe când urcau cu liftul, Tommy, a cărui minte nu putea cuprinde niciodată două idei în acelaşi timp, nu înceta să repete cât de al naibii de amuzant este vecinul lui. Pe cât putea să-şi dea seama Dick Staines, principala calificare a domnului Derrick pentru titlul de băiat bun era că râdea la toate glumele lui Tommy.

După nume, Dick îl cunoştea foarte bine pe acest domn; într-adevăr îi recunoscuse marele Rolls galben staţionat în faţa hotelului. Singurul lucru pe care îl auzise în defavoarea lui Derrick era că, odată, când un văr sărac, singura lui rudă, i-a făcut o vizită pentru a-l ruga să-l ajute, a chemat poliţia ca să o dea afară din casă pe această rudă incomodă. Ceea ce, în mod curios, nu prea aducea a suflet mare şi plin de cordialitate. Tatăl lui fusese cel mai notoriu avar din Londra. Mersese cu meschinăria atât de departe încât, potrivit legendei, se certase cu Walter Derrick din cauza achiziţiei unei biciclete şi, ani de zile, cel doi fuseseră certaţi, Derrick lucrând în străinătate ca muncitor de rând.

Cei şapte sau opt ani de exil nu făcuseră însă din el un om înăcrit. Părăsise Anglia ca un adolescent timid şi retras, pe care foarte puţini oameni îl văzuseră şi nimeni nu-l cunoscuse îndeaproape; se întorsese, un an înainte de moartea bătrânului, sub chipul unui om care ia din viaţă numai părţile vesele.

— E al naibii de bucuros că trăieşte – el mi-a spus-o, afirmă Tommy.

Această vacanţă suplimentară constituia o plăcută întrerupere a vieţii pe care o ducea în mod obişnuit Dick Staines. După cină, amurgul fiind cald şi plăcut, cei doi bărbaţi ieşiră să se plimbe pe faleză, iar Tommy, care nu încetase aproape deloc să vorbească de când se întorsese în Anglia, povestea cu mult aplomb şi cu o mulţime de gesturi grăitoare aventurile prin care trecuse.

Ajunseseră într-un loc mai puţin aglomerat al falezei, când Dick se simţi apucat strâns de braţ.

— Iat-o!

Dick Staines întoarse capul. O fată, îmbrăcată într-o uniformă severă de infirmieră, venea încet în direcţia lor.

Văzând-o pentru prima oară, Dick Staines avu sentimentul cert că o cunoaşte de mult timp şi că de tot atâta timp îi apreciază frumuseţea. În mai puţin de o secundă, fata trecu.

— Ei, ce spui, bătrâne? Tommy aştepta cu nerăbdare verdictul lui.

— E foarte drăguţă, răspunse prudentul Dick Staines.

— Este infirmieră, bătrâne, adaugă în mod inutil Tommy. Cară peste tot locul un cărucior cu un moşneag căruia îi tremură toate mădularele – însă de fapt nu-l cară ea, doar îl însoţeşte. Ei, nu-i aşa că-i colosală?

— Desigur, e colosală, recunoscu Dick. Cum o cheamă?

— Mary Dane. Nu şi-ar fi închipuit ea că am să-i aflu numele, exclamă Tommy triumfător, dar am făcut-o! Mary Dane – sună ca de pe ecran, nu-i aşa?

— De unde ştii că o cheamă Mary Dane?

— Fiindcă am întrebat la pensiune, spuse Tommy fără nici o jenă. O asemenea idee nu ţi-ar fi trecut prin minte – există şi printre noi ăştialalţi unii care au mai multă iniţiativă decât curcanii. Şi să-ţi mai spun ceva: domnul cel bătrân pe care-l conduce se numeşte Cornfort. Se plimbă în sus şi în jos de-a lungul coastei, căutând un anume fel de aer. I-am vorbit o dată – i-am spus bună dimineaţa.

— Ce-a răspuns? se interesă Dick.

— A zis şi ea bună dimineaţa, spuse Tommy. Dar însuşi faptul că mi-a răspuns m-a surprins atât de mult, încât mi-a pierit graiul! Este o doamnă, bătrâne – are o voce dulce ca frişca – ştii, moale şi ca o cremă, se poticni el căutându-şi comparaţia.

Se întoarseră, sperând s-o vadă din nou pe fată, dar fură dezamăgiţi.

În aceeaşi seară, pe când şedeau în fumoar zicându-şi să mai ia un ultim whisky cu sifon, apăru Walter Derrick. Aruncă o privire în jur şi, în cele din urmă, ochii lui se opriră asupra lordului Weald. Se îndreptă cu paşi măsuraţi spre locul unde şedeau.

— Salutare, Weald! Fraţi siamezi, dumneata şi cu mine, nu? Vecini la Londra, nici la Brighton nu ne-am despărţit! Râse înfundat, aşezându-se.

Îi zâmbi lui Dick, ochii lui sclipind bine dispuşi în spatele ochelarilor de baga.

— Şi ce crimă teribilă vă aduce la Brighton, domnule inspector? întrebă el, spre surprinderea lui Dick. O, da, vă cunosc. V-am văzut depunând ca martor la tribunal – cazurile penale mă pasionează. Posed cea mai bună bibliotecă criminalistică din Londra.

— Dick e un prieten de-al meu, se grăbi Tommy să explice poziţia oaspetelui său. Am studiat împreună la Cambridge; apoi el s-a făcut curcan, asta-i tot.

Era evident că pe Derrick nu-l interesa prea mult poziţia socială a lui Dick.

— E curios că v-am întâlnit. Stăteam de vorbă, mai zilele trecute, cu cineva, când a fost pomenit numele dumneavoastră. Discutam despre cazul Slough. Vă amintiţi, casierul unei firme – nu mai ştiu ce firmă era – a fost împuşcat şi jefuit. Eram în Africa pe atunci şi credeam că l-au prins pe asasin, dar prietenul meu mi-a spus că nu a fost capturat. Toate astea s-au întâmplat probabil înainte ca dumneavoastră să fi intrat în poliţie.

— Chiar în ziua în care am intrat eu în poliţie, spuse Dick liniştit. Nu, nu a fost prins. Avem, bineînţeles, unele indicii.

— O amprentă găsită pe patul pistolului. Da, cunosc această parte a întâmplării. Singurul lucru pe care nu-l ştiam era dacă a fost sau nu prins. Când trăieşti la aproape două mii de kilometri de orice loc civilizat, iar revistele la care eşti abonat capătă obiceiul de a se rătăci pe drum – şase am pierdut din cauza inundaţiilor – nu ajungi să afli sfârşitul acestor poveşti.

— Sfârşitul nu a fost încă scris, zâmbi Dick.

Derrick îşi ţuguie buzele, gânditor.

— Atunci înseamnă c-am pierdut, spuse el. Aş fi putut jura că omul a fost arestat şi judecat. Trebuie să-l fi confundat cu altcineva.

Era tipul de om vorbăreţ, care nu prea oferă interlocutorilor posibilitatea de a spune şi ei ceva.

— Această chestiune mă interesa oarecum personal – tatăl meu, care avea, îmi pare rău s-o mărturisesc, foarte puţine însuşiri plăcute, şi-a alcătuit o colecţie de amprente. Toată viaţa lui sărmanul bătrân a urmărit cu tot dinadinsul să demonstreze că toată lumea greşea, în afară de el. Făcu o grimasă. Am avut de suferit de pe urma acestei mic pasiuni, dar nu mă plâng. El era perfect convins că teoria poliţiei, după care amprentele unui om nu au un duplicat exact în întreaga lume, este greşită, şi-şi făcuse o colecţie extraordinară – obişnuia să dea premii, deşi era fapt notoriu că detesta să cheltuiască bani, şcolilor şi fabricilor pentru colecţii de amprente.

— Trebuie să fi rămas tare dezamăgit până la urmă, zâmbi Dick.

— Nu ştiu. Nu sunt chiar atât de sigur că nu era ceva în teoria lui: în definitiv, câte amprente aveţi dumneavoastră la Scotland Yard? Să presupunem că aveţi un sfert de milion, aceasta înseamnă una la 160 de locuitori. Singurii cărora le luaţi amprentele sunt cei din categoria criminalilor, şi acelaşi lucru este valabil pentru Franţa, pentru America şi pentru toate ţările unde este în vigoare sistemul amprentelor digitale. Şi faptul că nu există doi criminali cu amprente identice nu dovedeşte că nu pot exista doi oameni cinstiţi cu asemenea amprente.

— Continuaţi şi dumneavoastră această operă caritabilă? întrebă Dick.

— Nu, răspunse Derrick. Primul lucru pe care l-am făcut după moartea tatălui meu a fost să adun toate aceste hârţoage nesuferite şi să le arunc în foc.

După aceasta, se întoarse brusc spre Tommy, îl întrebă cum petrecuse în cursul voiajului lui cinegetic, pe cine a întâlnit, unde a fost. Evident, o parte din locurile pe unde trecuse Tommy îi erau familiare lui Derrick. Îşi petrecuse exilul într-o regiune situată la câteva mile la sud de braţul sudic al fluviului Tanganika.

— Te culci devreme şi te scoli devreme, căscă el ridicându-se. Aşa ajungi milionar! Râse de această glumă, se întoarse să plece, dar reveni solemn pentru a-l bate pe umăr pe Dick. O metodă mai bună, însă, este să ai un tată cumpătat care să te scutească de oboseală, spuse el.

Dick se sculă devreme în dimineaţa următoare şi avu noroc. O zări pe infirmieră, care avea nu ştiu ce dificultăţi cu căruciorul. Îl traseră împreună sus, pe o pantă înclinată – el împingându-l din spate. Acest mic efort se soldă cu o pierdere. Tommy îi dăduse un stilou de aur, cu un capac mare, lăcuit cu roşu. După plecarea căruciorului observă că nu-l mai are şi coborî spre plajă; căutarea îi fu zadarnică. S-

ar fi putut să-i fi căzut din buzunarul hainei pe când se apleca spre cărucior.

Când o văzu din nou pe infirmieră, circumstanţele au fost atât de dramatice, încât uită s-o întrebe de stilou.

Era ora unu fără zece; şedea pe o bară, urmărind acel du-te-vino neîncetat al maşinilor, când văzu în mijlocul străzii ceva ce făcu să-i bată inima nebuneşte…

Dacă Rollsul mare al lui Walter Derrick s-ar fi ciocnit cu căruciorul galben de infirm, povestea de faţă nu ar mai fi fost scrisă. Maşina venea zburând de-a lungul falezei, cu o viteză care depăşea limitele legale, zări însă căruciorul, pe infirmieră şi pe îngrijitor în suficient de scurt timp pentru a putea apăsa pe frână, derapă spre stânga până când roţile se loviră de bordură, sări iarăşi înapoi şi se întoarse pe jumătate.

Într-o clipă, Dick sări în stradă şi trase căruciorul spre un loc sigur.

— Prietene, spuse Dick solemn, ai avut mare noroc – altfel, acum ar fi trebuit să fii în cer!

Se întoarse spre infirmieră.

Era într-adevăr frumoasă şi nu datora nimic uniformei sale – dacă o femeie nu poate arăta drăguţă într-o uniformă de infirmieră, atunci e urâtă de-a binelea, fără putinţă de scăpare.

Ea îi aruncă rapid o privire, recunoscu în el pe bărbatul care o ajutase dimineaţa să împingă căruciorul şi zâmbi. Îngrijitorul cărunt rămase apatic; infirmul moţăia, învelit în păturile sale voluminoase, nesimţitor la ceea ce se petrecea în jur.

— Veselă întâmplare, nu-i aşa? spuse ea.

Avea o voce dulce, totuşi clară, în care, parcă pentru o clipă, gâlgâi râsul.

— Nu m-a amuzat peste măsură, răspunse Dick sincer. Vă felicit că aveţi simţul umorului. Singura satisfacţie pe care aţi fi putut-o avea de pe urma tragediei ar fi fost faptul că

aţi fi fost ucisă – bineînţeles nu aţi fi aflat-o niciodată – de un om foarte bogat şi vesel.

Infirmiera îşi îndreptă privirea peste drum. Walter Derrick vorbea cu un poliţist, care avea o înfăţişare severă şi ţinea în mână un carnet.

— Domnul Derrick, nu-i aşa? Locuieşte la Hotelul Metropol, i-am văzut deseori maşina. Gonea cu o viteză teribilă.

— Tot aşa pare să gândească şi păzitorul legii, spuse Dick.

Tânăra râse.

Apaticul îngrijitor nu se clinti. Infirmul continuă să moţăie.

— Şi dumneavoastră staţi la Metropol, constată ea.

— Doar ca oaspete al unui alt oaspete, spuse Dick. Punga mea nu-mi permite să-mi duc traiul în Metropoluri.

— Atunci înseamnă că încercaţi şi dumneavoastră gustul vieţii protipendadei, zâmbi şi făcu un semn îngrijitorului.

Dick urmări cu privirea, plin de regret, micul grup care se îndepărtă pe faleză.

Era încântătoare; ochii ei limpezi şi cenuşii ca un cer de primăvară începeau să-l obsedeze.

CAPITOLUL II.

În seara aceea se întoarse ca gândul la Londra. Tommy pleca spre coasta sudică, pentru a-şi vizita nenumărate rubedenii. Se aştepta, mărturisi el resemnat, să petreacă trei săptămâni absolut îngrozitoare. Luă însă măsuri pentru a-şi aranja cât mai comod prietenul.

— Vei sta în Lowndes Square, în noaptea aceasta. Majordomul meu îngrijeşte de casă şi i-am telefonat să-ţi pregătească o cameră şi să te trezească din timp pentru trenul de dimineaţă. Dacă doreşti să foloseşti una din maşini, bătrâne, consideră-le ca aparţinându-ţi.

Dick ar fi preferat să stea la hotel şi chiar îşi exprima cu glas tare această preferinţă, dar Tommy fusese atât de înduioşător de practic şi îşi dăduse atâta silinţă (mărturisi că detesta telefonul), încât nu avu inima să-l refuze.

Dick fu întâmpinat la coborârea din tren de un majordom îngrijorat, care se plânse respectuos că era singurul servitor în casă; avusese proasta inspiraţie că trimită chiar în acea dimineaţă bucătăreasa în concediu, fetele plecaseră acum o zi sau două şi el însuşi se afla oarecum în încurcătură. În acea după-amiază avusese loc un eveniment interesant în familia lui, care se desfăşurase la maternitatea unui spital din Londra. Lui Dick faptul îi trezi un oarecare interes; nu ştia că majordomii fac copii. Majordomul îi mărturisi că pentru prima dată i se întâmplă aşa ceva, de aceea era, fireşte, agitat. Adăugă cu ardoare că va fi şi ultima dată. Principalul era acesta: l-ar deranja pe Dick să doarmă în noaptea aceea singur în casă? El, majordomul, putea să se întoarcă foarte devreme să-l trezească, să-i pregătească baia şi să-i aducă micul dejun.

— O, fireşte, dragul meu, pot chiar să fac singur toate astea, sau să iau micul dejun la restaurantul gării, spuse Dick, care acum se gândea mai mult ca oricând că făcuse rău că nu se mutase la hotel.

Îl aştepta o cină rece; după aceea, majordomul, dând semne evidente de nerăbdare, îl conduse la etajul trei, într-o frumoasă cameră de oaspeţi care era aşa de mare, încât ocupa aproape tot etajul. Avea trei uşi care dădeau într-un balcon de piatră. Două din ele erau închise cu obloane de fier, din acelea care se trag peste vitrinele magazinelor periferice. Puteau fi ridicate şi coborâte, explică majordomul. Închisese obloanele la două uşi, iar pe a treia o lăsase deschisă pentru cazul când domnul Staines ar fi dorit aer curat; dar acum, spuse el, se gândea că ar fi fost mai bine să fi deschis unul din celelalte obloane şi să-l fi închis pe acesta, deoarece chinga care îl susţinea era ruptă şi acum oblonul trebuia să rămână deschis toată noaptea… Îi arătă lui Dick unde înţepeneşte oblonul, ca să nu cadă.

— Va ţine, dacă nu-l veţi atinge, domnule, fură ultimele lui cuvinte înainte de a ieşi.

O cameră plăcută, cu un pat de tip vechi şi cu o mobilă de asemenea veche, în stil georgian; fotolii mari, îmbrăcate în creton, câteva gravuri rare pe pereţi; era demodată şi odihnitoare – Dick îşi spuse ca acum i-ar place să rămână mult timp oaspetele lui Tommy, dacă ar putea folosi această cameră de la etajul al treilea.

Majordomul lăsase pe masă o cheie mică.

— În caz că doriţi să faceţi o scurtă plimbare, domnule, explică el.

Mult timp după plecarea majordomului, când Dick era în pijama şi halat, strecură în mod mecanic cheia în buzunar.

Era o noapte foarte caldă, fără nici o adiere. Chiar şi pijamaua subţire i se lipea de trup. S-ar fi putut lipsi foarte bine de halat; ceea ce şi făcu, mai târziu, după ce ieşi pe balcon, unde se aşează într-un scaun şi aprinse o ţigară, uitându-se la luminile care clipeau în părculeţ şi de-a lungul străzii. Se gândea serios să-şi scoată patul pe balcon şi să doarmă afară. Dar iată că, spre sud, zări o panglică frântă de lumină alunecând de-a curmezişul bolţii cereşti şi imediat se auzi şi bubuitul tunetelor, reverberat de toate clădirile din jur.

— Acum mergem la culcare, şopti Dick.

Abia se ridicase în picioare, când tunetul bubui din nou, mai aproape. Lumina din cameră se stinse brusc; oblonul greu fusese într-adevăr înţepenit, dar nu destul de bine. Fie datorită reverberaţiei tunetului, fie din vreo altă cauză naturală, micul, triunghi de lemn alunecă din locul unde era fixat şi oblonul căzu.

Timp de o clipă, Dick rămase uluit, apoi izbucni în râs. Era simplu să ridice oblonul atâta cât să se poată strecura pe dedesubt. Se aplecă, pipăi marginea în căutarea unui mâner pe care să-l prindă cu mâna. I se părea că-şi aminteşte să fi văzut un astfel de mâner la obloanele magazinelor, dar aici nu găsi nimic. Marginea oblonului se îmbuca exact cu pragul balconului. Apăsă cu toată puterea pe suprafaţa ondulată de fier, încercând s-o forţeze în sus,

dar oblonul nu putea fi mişcat. Deodată simţi o picătură mare de ploaie, apoi încă una. Îşi puse halatul şi se uită în stradă. Nu se zărea nimeni. Cu câteva minute înainte se puteau vedea o mulţime de trecători; văzuse trecând şi un poliţist; dar acum nu mai zări pe nimeni. Văzu o maşină mare apropiindu-se de colţ şi oprind, dar era prea departe.

Încercă din nou oblonul, dar nu reuşi nici de data aceasta. Aventura este sarea vieţii. Dar o aventură care îţi cere să stai de veghe toată noaptea pe un balcon inaccesibil, sus, deasupra unei străzi din West End şi expus furiei unei furtuni, o astfel de aventură nu-l atrăgea.

Apoi, la o distanţă mică, văzu balustrada unui alt balcon şi, aplecându-se, văzu o uşă – fără oblon. Cine locuia alături? se întrebă el, şi-şi aminti subit. Era casa jovialului Walter Derrick şi era goală.

În clipa în care-şi dădu seama de situaţie, băgă mâna în buzunarul halatului şi dădu de cheie. Ar fi simplu să ajungă în celălalt balcon, să pătrundă în casă – ar putea fi silit chiar să spargă un geam, dar ar putea să dea explicaţii, s-ar putea scuza şi ar plăti daunele. Era ofiţer de poliţie şi deasupra oricărei bănuieli.

Trecu un picior îmbrăcat în pijama peste balustrada balconului şi privi în jos. De obicei nu era nervos, dar acum pământul părea că se află la o distanţă de mulţi kilometri, iar la lumina intermitentă a fulgerelor zări rânduri după rânduri de ţepe nemiloase de metal cu vârfurile îndreptate în sus şi o porţiune care părea foarte tare şi pe care, cu siguranţă, va cădea.

Ploaia se revărsa acum în rafale. Vântul urla sălbatic în piaţetă.

Apucă strâns marginea de piatră, întinse prudent un picior şi pipăi cu vârful degetelor balconul de alături. Sări, se prinse de balustradă şi înaintă, ajungând la loc sigur. Erau trei uşi şi niciuna cu oblon, în spatele fiecăreia erau trase rulouri de pânză, albe, grele. Nu-şi putea îngădui să umble delicat; chiar dacă ar fi avut uneltele necesare, nu ar fi

zăbovit pentru a-şi deschide drumul tăind geamul. Proptindu-se cu umărul, apăsă. O uşă începu să cedeze, scârţâind, apoi, cu un pocnet puternic, se deschise. Dădu la o parte ruloul şi, păşind în încăpere, pipăi de-a lungul zidului până dădu de un întrerupător şi-l întoarse. Nu era un dormitor, ci semăna mai curând cu un birou.

Văzu o masă mică de lucru, două corpuri de bibliotecă şi o canapea. În şemineu se afla un radiator electric, ieftin. Pe pereţi erau agăţate câteva tablouri vechi, iar în spatele mesei de lucru un calendar mare. Prezenţa unei maşini de scris îi arăta că această încăpere era, probabil, biroul secretarei lui Derrick.

Încercă uşa; se deschise cu uşurinţă. După ce stinse lumina, ieşi pe un palier acoperit cu un covor gros. Se putea deplasa cu destulă uşurinţă, deoarece fulgerele se succedau aproape neîntrerupt; iar bubuitul tunetelor, care se auzea fără încetare, părea să zdruncine clădirea din temelii.

Scara era foarte largă. Îşi amintea acum că era o casă pe colţ, mult mai mare decât cea a lui Tommy.

Ajunse la al doilea palier şi acum putea păşi cu mai puţină prudenţă. Ferestrele palierului erau mai mari; cele de la etajul doi şi unu erau acoperite cu vitralii. În lumina unui fulger văzu frumuseţea unui desen şi, de asemenea, spectrul palid al unei statuete de marmură apărând albă, pentru o clipă, în raza lui vizuală şi dispărând.

Planul lui era simplu: să iasă pe uşa principală, să intre pe uşa casei lui Tommy şi apoi să doarmă, pe cât îi va permite furtuna.

Holul era cufundat în întuneric. Pătrundeau doar reflexele fulgerelor, şi trebuia să păşească atent. Era un hol vast, pardosit cu mozaic şi mobilat cu scrinuri mari, bănui el, de ambele părţi. Din fericire, lumina care se strecura printr-un orificiu de ventilaţie îi permitea să se orienteze.

Apăsă pe clanţă, dar uşa nu se clinti. Încercă din nou pipăind să găsească zăvorul, dar fără succes; zâmbi în

întuneric, întrebându-se ce ar spune Tommy şi ce ar zice Derrick cel jovial şi ce soluţie i-ar propune Mary Dane, cu ochii ei minunaţi şi cu perspicacitatea ei sănătoasă, prietenoasă, pentru a ieşi din încurcătură. Era ciudat că se gândea la Mary în acest moment. Îşi dădu seama, cu un sentiment de vinovăţie, că imaginea ei nu-i ieşise din minte de când plecase din Brighton, că atunci când se aplecase pe fereastra vagonului, în aparenţă pentru a-şi lua rămas bun de la Tommy, faţa ei era aceea pe care sperase s-o zărească.

Pe dibuite, căută comutatorul şi, cu multă greutate, îl găsi. O lumină palidă, galbenă, ardea într-o lanternă antică, suspendată de tavanul înalt al holului. Examină broasca şi-şi dădu seama imediat de motivul nedumeririi sale. Uşa fusese încuiată şi fără o cheie era imposibil de deschis.

Dick Staines îşi scărpină bărbia. Era ud până la piele, halatul lui era o cârpă muiată, din care se scurgea apa formând un cerc neregulat în jurul lui.

Nu avea altă soluţie decât să încerce să iasă prin bucătăria de la subsol. Trebuia să existe o intrare de serviciu. Lăsând lumina aprinsă pentru a se putea mişca mai uşor, exploră partea din spate a casei şi începu să coboare încet nişte trepte înguste. Un miros stătut de mâncare îi călăuzea paşii şi, spre surprinderea lui, când ajunse la ultima treaptă, zări un bec care ardea pe un perete. Lumina era slabă, galbenă şi prăfuită şi părea să fi fost uitată aprinsă de un servitor neglijent. Din săliţa în care stătea, se deschideau două uşi: cea din faţa lui, bănui el, trebuia să ducă cel mai probabil la intrarea de serviciu. Apăsă pe clanţă. Făcu doi paşi şi îngheţă.

Şi aici ardea o lumină. Era, evident, bucătăria. Masa fusese trasă la o parte şi, întins cât era de lung, un om zăcea pe jos, cu mâinile şi picioarele legate; era legat şi la ochi.

Numai acest lucru şi era suficient să-l uluiască; însă aplecată asupra bărbatului întins pe jos şi răscolindu-i buzunarele cu o grabă febrilă, stătea o tânără îmbrăcată

într-o rochie de seară bleumarin. Pe un scaun, alături, era aruncat un mantou căptuşit cu mătase colorată; pe mâinile ei, care intrau şi ieşeau din buzunarele celui întins pe jos, zări sclipirea şi fulgerele de lumină ale unor inele cu diamante.

Tânăra nu-l auzise intrând. El făcu un pas – şi ea îşi ridică ochii.

— Dumnezeule mare! suspină Dick Staines.

Căci frumoasa fată, a cărei mână se îndreptă într-o clipă spre pistolul de lângă ea, ridicase spre el un obraz ca o viziune a frumuseţii – era frumuseţea încântătoare a lui Mary Dane!

CAPITOLUL III.

Pentru o clipă, ochii li se întâlniră. În ai ei nu se vedea nici un semn de recunoaştere, ci doar groază şi teamă.

— Sunteţi Mary Dane! exclamă Dick.

Ea nu se mişcă. Mâna ei strângea pistolul. Dick făcu un pas şi, în acel moment, toate luminile se stinseră; un braţ îi cuprinse gâtul şi fu tras înapoi. Cineva intrase fără zgomot în bucătărie, în spatele lui. Luat prin surprindere, nu putea opune nici o rezistenţă. Îşi pierdu echilibrul, se izbi de bărbatul care-l ţinea şi căzu, cât era de lung, dincolo de uşă. Aceasta se închise pocnind; auzi cum fu împins zăvorul, un murmur de voci şoptite şi, când se ridică în picioare şi izbi cu pumnii în tăblie, zgomotul unei alte uşi trântite.

Aruncă o privire în jur. Pe culoar, ceva mai departe, zări o cazma. Folosind-o ca pe o pârghie, atacă uşa şi forţă, până la urmă, zăvorul nu prea solid. După cum se aşteptase, în bucătărie nu era nimeni, în afară de omul nemişcat întins pe jos.

Un curent violent de aer pătrunse în bucătărie. Uşa exterioară, care fusese trântită, se deschisese iarăşi şi, ieşind în fugă, privirea îi căzu pe o porţiune de curte inundată de apă.

Prima lui datorie era să se ocupe de cel legat. Într-unul din sertarele dulapului de bucătărie găsi un cuţit vechi, şi cu

acesta tăie frânghiile cu care era legat prizonierul.

Dură destul de mult până când omul putu să povestească coerent ce se întâmplase. Era intendentul şi locuia într-o cameră la subsol, în partea din spate a clădirii. În fiecare seară ieşea să facă o plimbare de zece minute, fără să piardă din vedere casa. Nu văzuse pe nimeni întrând şi se întorsese să-şi ia cina, înainte de a se duce la culcare. Rămăşiţele cinei mai erau pe masă; un pahar pe jumătate umplut cu bere, friptură rece şi murături, şi o pâine începută. Îşi aducea aminte că tocmai îşi bea berea…

— Ai turnat-o înainte de a pleca?

Omul se gândi, ţinându-şi în mâini capul care-l durea. Nu era sigur. Dar ştia că sticla era deschisă. Acum, când începuse să-şi adune gândurile învălmăşite, îşi aminti că nu deschisese sticla înainte de a pleca să-şi facă plimbarea.

— Clar, spuse repede Dick, ai fost drogat. Îţi lipseşte ceva? Te căutau prin buzunare când am intrat.

Omul scoase o cutie plată, de piele, cu chei.

— Nu, n-au luat nimic… Bărbatul a fost acela care m-a legat.

— Bărbatul? A fost un bărbat?

Intendentul şi-l amintea clar. Îşi revenise în timp ce era legat. Un bărbat cu faţa îngustă, cu părul blond, tuns foarte scurt.

Îşi dădu subit seama de ţinuta necorespunzătoare a providenţialului său vizitator.

— Vin de alături – din casa lordului Weald, spuse detectivul, interpretând corect privirea curioasă pe care i-o aruncase celălalt.

Se uită grăbit prin celelalte camere şi se întoarse la intendent, care-şi revenise în suficientă măsură pentru a căuta paharul de bere.

— Nu-l atinge, spuse Dick tăios, lasă-l acolo până soseşte poliţia. Văd că aveţi telefon – cheamă cel mai apropiat post de poliţie şi roagă să trimită pe cineva!

Ieşi din casă; turna cu găleata, dar era atât de ud, încât nu mai conta. Găsi cheia în buzunar, descuie uşa casei lui Weald şi zece minute mai târziu era într-o cadă cu apă fierbinte. Se îmbrăcă, îşi puse ghetele cele mai solide, un impermeabil şi ieşi din nou în stradă. Văzu o maşină a poliţiei trăgând în faţa casei lui Derrick; din ea săriră doi oameni, evident detectivi divizionari.

Nu-l zăriră, şi el aşteptă până dispărură.

Se simţea încă puţin năucit de descoperirea pe care o făcuse; dar datoria lui era clară – să dezvăluie poliţiei locale toate informaţiile în posesia cărora se afla. Care erau aceste informaţii? Că o fată pe care nu o văzuse decât de trei ori şi cu care vorbise doar o dată era implicată, împreună cu o altă persoană, într-o spargere, că această fată se numea Mary Dane. Era de necrezut; dar activitatea unui poliţist constă mai mult din întâmplări incredibile. Putea să parieze pe viaţa lui că nu se înşelase… putea să parieze însă, pe aceeaşi mizã, că această fată cu ochii limpezi, cenuşii, era incapabilă de un act criminal.

Violenţa furtunii scăzuse; cu excepţia unor rare bubuituri, zgomotul tunetelor se stingea în depărtare, dar ploaia continua să cadă. Nu-şi amintea să mai fi văzut vreodată asemenea ploaie.

Deodată, nesocotind cu bună ştiinţă chemarea datoriei, intră în casă, închizând uşa în urma lui. Dacă poliţia va voi să-l vadă, ştia unde să-l găsească, îşi spuse Dick. Nu era de datoria lui să se amestece în treburile poliţiei locale; foarte probabil, inspectorului divizionar nu i-ar face plăcere apariţia lui în acest caz.

Tot ceea ce putea spune era că văzuse o fată, elegant îmbrăcată, purtând bijuterii, că era foarte drăguţă… Inevitabil, va fi întrebat:

— Presupun că nu aţi recunoscut-o, domnule inspector?!

Întrebare firească, deoarece, desigur, cunoştea, datorită profesiei sale, tot felul de hoţi şi escroci, bărbaţi şi femei.

Cum să răspundă?

Analiză cu grijă această problemă şi se hotărî asupra unei formule. Va spune:

— Nu am recunoscut-o ca o persoană cunoscută de poliţie.

Curios, dar îi era foame. Căutând bucătăria, deschise o uşă, coborî câteva trepte şi se pomeni nu într-o bucătărie, ci într-un garaj. Rămase cu ochii pironiţi pe maşina italiană, micuţă şi rapidă, care se afla cel mai aproape de uşa garajului. Cheia se afla în contact. O răsuci şi constată că rezervorul era plin. Era, într-adevăr, pregătită pentru un drum la ţară, undeva în apropiere, de către al doilea şofer al lordului Weald, care profita de absenţa stăpânului, dar Dick nu ştia aceasta.

Deasupra maşinii se vedea mânerul unui scripete. Puteai trage de mâner chiar din maşină, şi uşile garajului se deschideau. Dick se aşează la volan, ridică braţul şi trase – uşile mari ale garajului se dădură în lături, fără zgomot.

Afară, ploaia cădea în şuvoaie. Aprinse farurile pentru a se convinge, deşi nu era nevoie. În orice caz, Tommy spusese: „Foloseşte-te de una din maşinile mele”; iar el nu se simţea prea obosit. Foarte hotărât, porni maşina şi ieşi în noapte.

Simţi cum, în pragul garajului, un drug greu de fier cedă sub maşină. Abia ieşi cu maşina, că uşile mari reveniră fără zgomot şi grajdul se închise în spatele lui. Una din născocirile lui Tommy: era încântat de efectele apăsării pe butoane sau pe manete… Şi iată realitatea dură care îl privea în faţă pe inspectorul Richard Staines: se afla în noapte, într-o maşină mică, dar puternică; în spatele lui uşile garajului erau închise, în faţa lui uşa casei era închisă, iar singura cheie se afla în buzunarul halatului său ud, în baie.

Nu era chiar noaptea cea mai potrivită pentru o călătorie de plăcere, dar se justifică înflăcărat faţă de el însuşi. Trebuia să se ducă la Tommy şi să-i povestească totul despre această remarcabilă aventură… Totuşi nu reuşea să se înşele singur: pornise la drum pentru a se asigura că Mary Dane se afla la Brighton; intenţionase să facă aceasta

de la bun început, iar singurul lucru la care nu se gândise era posibilitatea de a folosi una din maşinile lui Tommy. În plus, fugea de întrebări. În momentul acesta, poliţiştii băteau probabil la uşa casei lui Tommy Weald, aşteptându-l în prag ca să-i pună întrebări; în tot acest timp, Dick mărea mereu distanţa între el şi scena infracţiunii.

Întreaga violenţă a furtunii, care nu se descărcase decât parţial deasupra Londrei, îl întimpină după Dorking. Maşina gonea de-a lungul drumului în serpentine; între dealurile înalte, fulgerele îi sclipeau deasupra capului, iar tunetele acopereau zgomotul motorului. Cu ştergătoarele pendulând nebuneşte pe parbriz, Dick Staines ajunse la Brighton. Era ora 1,15.

La Metropol avea loc un mare bal mascat. Şiruri lungi de maşini erau parcate în faţa hotelului, cât putu vedea cu ochii. Un portar îi spuse că lordul era în sala de bal şi Dick se îndreptă într-acolo, lăsându-şi pe drum impermeabilul ud. Se vedeau cavaleri, inevitabili arlechini şi colombine, artiste de circ minunate şi artiste de circ care nu erau chiar minunate, odihnindu-se în hol. Când ajunse la intrarea în sală, zări o fată îndreptându-se spre el, tăind pieziş parchetul, în momentul acela fără dansatori. Purta o uniformă de infirmieră, iar pe faţă o mască. Mersul ei îi era însă cunoscut, iar inima începu să-i bată dureros. Atunci, spre uimirea lui, fata ridică mâna într-un gest de salut şi, cu aceeaşi mişcare, îşi scoase masca.

— Te-am căutat peste tot, domnule Staines. Lordul Weald mi-a spus numele dumitale.

Nu încăpea nici o îndoială, era Mary Dane. Nu era în stare decât să se holbeze stupefiat la ea; apoi, recăpătându-şi prezenţa de spirit, bâlbâi:

— Ai… ai fost aici toată seara?

— Da, dar dumneata n-ai fost. De ce?

— De ce voiai să mă vezi? întreabă el simţind ce impresie de om prost trebuie să fi făcut.

Ea deschise o poşetă, care era legată de cordonul lat alb, al uniformei de infirmieră şi scoase un stilou de aur. Dick îl recunoscu într-o clipă.

— Fie în cursul dimineţii, fie atunci când ai sărit nebuneşte să mă salvezi, l-ai scăpat – l-a găsit îngrijitorul. Am încercat toată seara să te găsesc pentru a ţi-l înapoia. Şi mi-e îngrozitor de sete şi… crezi că ai putea să-mi aduci o îngheţată?

Dick se îndepărtă, poticnindu-se, spre bufet, se întoarse şi o găsi aşezată într-un fotoliu, sub un palmier. Luă farfuria mulţumindu-i cu un zâmbet.

— Îmi închipui că, probabil, gândeşti că sunt prea uşuratică pentru o infirmieră serioasă? Adevărul este că am venit să te caut după ce l-am predat pe sărmanul domn Cornfort în grija infirmierei de noapte. Apoi am aflat că are loc un bal şi cineva mi-a împrumutat o mască. Cât e ceasul?

El îi spuse, apoi o întrebă:

— L-ai văzut pe Tommy, nu-i aşa?

— Cine-i Tommy? Oh, lordul Weald! Da, a fost foarte nostim. El nu era prea sigur cine sunt eu şi voia să-mi scot masca. E adorabil. E un foarte bun prieten al dumitale, nu-i aşa? Şi adăugă: Credeam că ai plecat la Londra.

— Într-adevăr, plecasem, confirmă el volubil, dar m-am întors astă seară să-l văd pe Tommy pentru o chestiune destul de urgentă.

Faptul că această chestiune îl privea mai îndeaproape pe Walter Derrick nu-i venise în minte până în acel moment, şi îi puse o întrebare. Ea scutură din cap.

— Domnul Derrick? Cel care a încercat să mă calce astăzi cu maşina? Nu, nu l-am văzut. E probabil pe aici, pe undeva, deghizat în Destinul implacabil!

Amândoi izbucniră în râs. Puţin mai târziu, fata îi dădu farfuria şi plecară împreună să caute mantoul ei, el oferindu-se apoi să o conducă acasă.

Simţi o bucurie copilărească când îi acceptă propunerea, şi ieşi în căutarea maşinii lui Tommy. Când se întoarse, o

găsi aşteptându-l sub portal. Ea şi Cornfort locuiau într-o casă mică, la marginea localităţii Hove, îi spuse Mary. Domnului Cornfort nu-i plăceau pensiunile.

După ce îi comunică toate acestea, se aşternu o scurtă tăcere, apoi, pe neaşteptate, Mary spuse:

— De ce m-ai întrebat dacă am fost la bal toată seara? De fapt, n-am fost. Nu am venit decât pe la ora 11. Păreai atât de sever, mai bine zis, ca un judecător, când m-ai zărit, încât credeam că ai să mă arestezi imediat – eşti detectiv. Lordul Weald mi-a spus totul despre dumneata. El îţi spune „curcanul”.

În timp ce Dick căuta o scuză, ea îi făcu semn:

— Iată casa, dincolo de felinarul de pe stânga… mulţumesc.

Opri maşina în faţa unei vile mici; o lumină ardea într-una din camerele de la etaj; era probabil dormitorul pacientului, domnul Cornfort.

— Îţi mulţumesc mult, spuse ea, şi dispăru.

O zări înaintând pe aleea grădinii, oprindu-se în faţa uşii şi era evident că sună, fiindcă, după câteva clipe, uşa fu deschisă de infirmiera de noapte.

Dick întoarse maşina şi se înapoie la Metropol pentru a-l găsi pe Tommy Weald; avu satisfacţia să împuşte doi iepuri deodată; căci Tommy, într-un costum absurd de toreador, povestea ceea ce era evident o glumă foarte bună unui arlechin înalt şi voinic.

— Foarte bună, băiete, foarte bună!

Dick zâmbi şi se gândi cât de vesel va suna ceea ce avea el să-i spună lui Derrick.

Tommy rămase cu gura căscată la apariţia neaşteptată a prietenului său.

— Cerule! exclamă el cu o voce piţigăiată. Nu eşti în Scoţia?

Dick îi conduse pe cei doi într-un colţ liniştit şi le povesti tot ceea ce se întâmplase în noaptea aceea. Dintr-un motiv care i se păru suficient de întemeiat pentru el însuşi, nu le

dezvălui asemănarea uluitoare cu Mary Dane a femeii pe care o descoperise în subsolul casei lui Derrick.

— Este lucrul cel mai uimitor care s-a întâmplat vreodată, bătrâne dragă, spuse Tommy. Niciodată de când sunt nu am mai auzit aşa ceva!

Domnul Derrick cel voinic deveni grav.

— Nu este pentru prima dată. Au mai încercat acum trei sau patru luni să pătrundă în casa mea, spuse el, deşi numai Dumnezeu ştie ce se aşteptau să găsească. Nu ţin în casă nici un fel de obiecte de valoare, iar argintăria mea cu siguranţă nu merită atâta osteneală. Larkin a fost rănit?

— Larkin – acesta este numele intendentului dumitale? Nu, n-a fost rănit deloc. Nu ştiu însă cum îşi va simţi capul dimineaţă: este clar că a fost puternic drogat.

— Spui că ai văzut femeia? întrebă Derrick. Ai recunoaşte-o dacă ai întâlni-o din nou?

— Am zărit-o doar câteva secunde, apoi lumina s-a stins. Este foarte dificil să identifici o persoană, mai ales o femeie. Nu sunt nici măcar sigur că i-aş recunoaşte rochia, deşi era una costisitoare.

— N-ai văzut nici o maşină în fata casei?

Dintr-un motiv de neînţeles, Dick uitase de maşina care se oprise la colţul străzii, în momentul izbucnirii furtunii.

— Da, am văzut o maşină, dar nu am văzut pe nimeni urcându-se sau coborând din ea. Nici nu sunt prea sigur dacă staţiona chiar pe strada asta. Făcu un efort să-şi amintească. Când ajunsese pe ultima treaptă, se întorsese spre stânga, în direcţia casei lui Weald. Nici nu se gândise că ar fi putut să zărească o urmă a fugarilor, care ar fi avut suficient timp să dispară până să iasă el din casă. Era probabil, totuşi, că fugiseră cu maşina.

— Ai duşmani? întrebă el.

— De nici un fel. Dacă ar fi fost vorba de sărmanul meu tată, aş înţelege foarte bine motivul pentru care un număr destul de mare de oameni ar fi dorit să pună mâna pe bunurile lui pământeşti. dar nu am avut nici cea mai mică

dificultate cu cei câţiva chiriaşi ai mei, şi este foarte puţin probabil… nu. Clătină din cap.

— La ce te gândeşti? întrebă Dick repede.

Dar Walter Derrick nu încercă să dea o explicaţie.

— Trebuie să mă întorc în Lowndes Square.

— Pot să te duc chiar acum, spuse Tommy, plin de nerăbdare.

— Mergem cu maşina ta, îl întrerupse Dick, dar aş vrea să o conducă un şofer. Mă gândesc, cumva, că noaptea asta nu e cu noroc pentru mine.

Îl găsiră pe şoferul lui Tommy, care, din fericire, se culcase devreme în seara aceea şi, pe la ora două şi jumătate, lordul Weald şi vecinul său, dezbrăcaţi de costumele de bal mascat şi îmbrăcaţi în hainele civilizaţiei, îşi ocupară locurile în maşină.

Drumul spre Londra părea interminabil. Mijeau zorile când, stropit de noroi, Rollsul trase în faţa casei lui Derrick. După cum se aşteptase Dick, un poliţist stătea de veghe în faţa uşii. Fu întrucâtva necomunicativ, până când inspectorul Staines i se prezentă. Cazul, spuse el, fusese preluat de un detectiv-sergent şi un detectiv, dar aceştia plecaseră de mult.

Derrick intră, folosindu-se de o cheie, iar cei doi îl urmară. Îl găsiră pe intendent treaz şi îmbrăcat. Deşi nu era nervos, mărturisi că îi fusese imposibil să se mai culce în noaptea aceea.

Împreună, cei trei bărbaţi făcură un tur al casei. Urcând scările, Dick le explică împrejurările în care pătrunsese prin efracţie în casa lui Derrick; iar geamul spart al balconului de la etajul trei fusese probabil considerat de poliţişti ca o dovadă a faptului că pe acolo s-a intrat.

Când ajunseră iarăşi jos, intendentul îşi aminti de ceva ce uitase să le spună.

— Poliţia a găsit o amprentă pe paharul de bere. Au luat paharul la Scotland Yard, pentru a o fotografia, spuse el.

Acest fapt era deosebit de interesant, pentru cel puţin unul din cei trei.

Era plină zi când lordul Weald deschise uşa casei sale, urmat în hol de un Dick obosit.

— Ţi-a rămas timp să faci o baie bună, să iei micul dejun, iar de dormit vei putea dormi în tren, spuse Tommy. Dacă vrei să ştii, bătrâne, îmi pare rău că pleci.

— Nu plec, spuse Dick liniştit. Aceasta este o chestiune care cred că merită puţină atenţie. Voi raporta la Scotland Yard în dimineaţa aceasta şi, dacă am noroc, voi obţine să mi se încredinţeze mie acest caz.

Îşi luă pe îndelete micul dejun şi, la cea mai de dimineaţă oră, telefonă adjunctului prefectului, al cărui oaspete urma să fie, explicându-i de ce ar prefera să-şi petreacă vacanţa la Londra. Gazda lui era un poliţist prea pasionat pentru a obiecta împotriva acestei schimbări de plan.

La ora zece, Dick plecă la Scotland Yard; îl chestionă pe comisar şi pe inspector şi obţinu să i se încredinţeze cazul.

— Să ştii că e un caz interesant, Staines, îi spuse inspectorul Bourke; mai interesant decât îţi închipui.

Dick îl privi cu mirare. Evident, pentru el cazul era interesant; dar pentru ceilalţi?

— Acum nouă ani, spuse Bourke foarte rar, casierul Companiei Textile a fost împuşcat de un motociclist, care l-a jefuit de aproape o mie de lire. Îţi aminteşti?

— Am citit despre acest caz. Tocmai intrasem în poliţie.

— Nu am reuşit să-l prindem, spuse Bourke, privindu-l gânditor. Singurul indiciu pe care îl aveam era o amprentă foarte clară a degetului gros, pe patul pistolului – ţii minte?

— Îmi amintesc foarte bine: am văzut această amprentă de nenumărate ori; a fost chiar folosită ca ilustraţie la memoriile regretatului prefect al poliţiei.

— Regretaţii prefecţi nu ar trebui să scrie memorii! mârâi Bourke. Dar fii atent la ce-ţi spun eu, Staines! Acum zece ani un om este împuşcat cu sânge rece, jefuit de 1 000 lire, iar asasinul reuşeşte să scape fără să lase nici o urmă, cu

excepţia unei amprente a degetului mare, necunoscută, pe un mâner de pistol.

— Da, am fost foarte atent, spuse Dick, întrebându-se ce va urma.

Bourke deschise un sertar, scoase o fotografie.

— Uită-te la ea, spuse el. E interesantă – este amprenta asasinului din Slough şi a fost găsită aseară pe paharul de bere din casa lui Derrick.

CAPITOLUL IV.

Dick se uită la amprentă, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Asasinul din Slough era unul din acele cazuri clasice, în care un necunoscut comite un asasinat în plină zi, scapă, lasă o amprentă, nu este arestat şi dispare, ca şi când l-ar fi înghiţit pământul. La câte sute, la câte mii de noi criminali căzuţi în mâinile poliţiei nu li se luase amprenta degetului mare, fiind apoi comparată cu cea de pe pistol? El însuşi studiase amprenta, fiecare volută, fiecare depresiune – putea aproape s-o deseneze din memorie.

— Toată povestea asta este destul de misterioasă, nu-i aşa? Pentru ce, aşa deodată, să fi pătruns în casa lui Derrick? Până şi tablourile de pe pereţi nu valorează cu mult mai mult decât ramele lor. Şi, totuşi, este a doua tentativă.

— A treia, îl corectă Bourke. Mai este una de care nu ştie Derrick. Ştii ce cred? Stai jos! Inspectorului Bourke îi plăcea să-şi vadă asistenţa stând jos. Bătrânul Derrick, tatăl lui Walter Derrick, avea o pasiune.

— Am auzit, spuse Dick, şi, foarte bizar, fiul lui mi-a vorbit despre aceasta tocmai ieri.

— Despre amprente?

Dick dădu din cap, afirmativ.

— Cred că adunase mii de amprente, spuse Bourke. Ne obişnuisem să-i spunem ofiţerul-arhivar amator! Urmărea să găsească două amprente digitale absolut identice şi să răstoarne întregul nostru sistem de organizare. Deşi era, din câte am auzit, cel mai zgârcit om – se spune că-şi ţinea toată casa aceea a lui, cât e de mare, cu zece lire pe

săptămână – cheltuia oricât ca să colecţioneze amprente. Era la fel de fanatic ca un om suferind de mania filateliei. Plătea chiar colecţionari, în mari întreprinderi, să-i trimită amprente. Singura lui bucurie în viaţă era să stea aplecat asupra lor, zi şi noapte, comparând, măsurând şi clasificând. Trebuie să recunosc, cunoştea această problemă chiar mai bine decât oamenii noştri de la Scotland Yard sau, în orice caz, tot atât de bine. Dacă nu i-ar fi slăbit vederea, până la urmă s-ar fi putut să facă şi vreo descoperire.

Se uită la Dick cu o privire lungă şi gravă, iar acesta îşi cunoştea şeful suficient de bine pentru a rămâne tăcut.

— Să-ţi spun care e teoria mea, spuse Bourke în cele din urmă. Cred că, tot colecţionând, a dat din întâmplare peste amprenta asasinului din Slough.

— Dar colecţia a fost distrusă, spuse Dick.

— Crezi? Bourke era, evident, sceptic. Ştiu că, imediat ce Walter Derrick s-a întors acasă, a început să strângă colecţia. Era legată în volume, aşezate pe un perete întreg. Ştiu, pentru că le-am văzut. După moartea bătrânului, Walter a trimis pe cineva la Scotland Yard ca să întrebe dacă am fi dispuşi să le preluăm, dar noi nu avem de-a face cu oameni care respectă legea, aşa că i-am respins oferta. Ele au fost distruse ulterior – dar au fost oare toate distruse? Această pasăre care se iveşte când şi când în casa lui Derrick nu ştie despre distrugerea colecţiei nici mai mult, nici mai puţin decât noi. De ce, altminteri, şi-ar asuma osteneala şi riscul, cheltuind şi bani? El sau ea caută o amprentă. De două ori au fost acolo; o dată au avut întreaga casă la dispoziţie – asta s-a întâmplat când Derrick se afla la Monte Carlo – de aceea l-a şi instalat pe intendent – şi niciodată nu au furat ceva de valoare. Fiule, prinde pe această doamnă şi pe acest domn şi îl vei găsi pe cel care a ucis pe casierul din Slough!

Dick abordă acest caz aşa cum abordase zeci de alte cazuri, uitând tot ceea ce ştia în privinţa lui. Unele lucruri

erau însă greu de uitat. Din fericire, infirmiera cu ochi cenuşii nu mai era bănuită. Dar nu o va mai vedea niciodată.

Tommy părea să fie însă mai norocos. O văzuse la Littlehampton, citind sub unul din umbrarele de pe faleză, în timp ce Cornfort dormea, iar îngrijitorul umil îmbrăcat şi neras fuma pe ascuns în spatele umbrarului, după ce împiedicase cu pietre, roţile căruciorului. Toate acestea, Tommy i le povesti într-o scrisoare: „Fireşte, bătrâne (scria el), am sărit din maşină şi am salutat-o. A fost cât se poate de amabilă, şi a întrebat de tine. Apoi, bătrânul domn s-a trezit şi a turnat vreo două bancuri bune despre vreme, pe care cred că le mai auzisem. I-am spus aceasta după ce el a adormit din nou şi ea s-a amuzat extraordinar".

Tommy îşi continua voiajul spre Petworth, sau pe undeva pe lângă Petworth, „unde avea nişte rude înfiorător de plictisitoare, care locuiau într-un fel de castel înconjurat cu un şanţ cu apă. Îngrozitor de umed şi teribil de deprimant pe vremea rea, dar mătuşa Martha, draga de ea, se putea prăpădi de la o zi la alta, şi, în vremurile de azi, bătrâne, nu-ţi poţi permite să dai cu piciorul şansei de a câştiga cinstit un bănuţ."

Dick citi scrisoarea la Scotland Yard, invidiindu-l pe acest celibatar vântură-lume care avea atâtea posibilităţi de a întâlni infirmiera cu ochi cenuşii, chiar şi la Littlehampton. De ce n-a rămas Tommy la Littlehampton? gândi el enervat…

Nu încăpea nici o îndoială că amprenta găsită pe paharul de bere al intendentului era identică cu cea găsită în urmă cu nouă ani pe un mâner de pistol. Din fişele Scotland Yardului, oameni plini de răbdare extrăgeau fiecare amănunt despre asasinatul din Slough, începând să alcătuiască un dosar. Pentru a-l aduce la zi nu era nevoie de prea multă ingeniozitate. Însă, după ce terminară, nu ştiau cu nimic mai mult despre acest asasinat decât se ştiuse cu nouă ani în urmă.

Într-o dimineaţă, Dick primi o invitaţie la un dejun din partea lui Walter Derrick, la clubul acestuia, cu următorul postscriptum: „În legătură cu amprenta aceea găsită pe pahar, voiam să te întreb dacă ţi-a fost de vreun folos?”

Nu avea deloc intenţia să-i povestească lui Derrick despre formidabila coincidenţă. Nu este menirea poliţiei să stârnească o alarmă inutilă în sufletele cetăţenilor nevinovaţi. Nu era deloc sigur că teoria inspectorului Bourke era justă şi primul pas pe care intenţiona să-l facă, acum când i se încredinţase cazul, era să afle tot ce era cu putinţă despre actorii cunoscuţi ai acestei mici drame. Poziţia lui Derrick apărea foarte clară: era un om foarte bogat şi era cât se poate de probabil să deţină nişte bunuri mobile care să merite eforturile unui spărgător. Averea bătrânului Derrick fusese investită în mare măsură în bunuri imobiliare, astfel că Dick îşi opri alegerea asupra uneia din cele mai importante agenţii din City şi, printr-un mare noroc, alese exact firma de la care putea obţine unele informaţii.

Asociatul pe care-l vizită avea multe de povestit despre zgârcitul părinte al lui Walter.

— Cel mai deştept diavol bătrân care s-a îndeletnicit vreodată cu cumpărarea de terenuri! fu verdictul acestuia. Avea instinctul valorii. A început ca zidar, şi, după trecerea anilor, obişnuia să-şi facă tot singur reparaţiile necesare la clădirile care-i aparţineau. În mânuirea mistriei se putea lua la întrecere cu cel mai bun zidar, iar tatăl meu mi-a povestit că l-a văzut o dată învelind cu ţiglă un acoperiş al unei căsuţe din sudul Londrei, al cărei proprietar era.

— A lăsat multe proprietăţi? întrebă Dick.

— N-a fost el asemenea tip de om, fu răspunsul categoric. Era o pasăre prea şireată; ştia exact momentul când valorile atingeau punctul culminant şi atunci vindea. Cu circa 18 luni înainte de a muri, am vândut pentru el patru proprietăţi a căror valoare brută a fost de 800 000 lire. Îmi amintesc precis, fiindcă s-a născut o discuţie în legătură cu

comisionul. A mai vândut un bloc – două clădiri pentru birouri în City – prin firma Haytor, cu 150 000 lire, în acelaşi timp. Era ciudat, bătrânul diavol insista invariabil să fie plătit în numerar. Nu accepta nici un cec. Am avut satisfacţia să-l văd coborând pe Queen Victoria Street cu o mapă conţinând peste o jumătate de milion de lire în bancnote. După câte ştiu eu, nu a investit niciodată un ban în altceva.

— Poate a cumpărat alte proprietăţi?

— Nu, dar era pe punctul de a o face. Scurt timp înainte de a muri, preţurile erau din nou în creştere, iar eu începusem personal negocieri cu el pentru cumpărarea unui mare bloc de clădiri în City, în valoare de 412 000 lire. Desigur, pe atunci era mai mult sau mai puţin imobilizat în pat, dar mintea îi rămăsese la fel de ascuţită ca înainte.

— Un astfel de om trebuie să-şi fi făcut duşmani? sugeră Dick, dar părerea lui fu respinsă.

— Toţi oamenii de afaceri îşi creează duşmani, dar nu cred că bătrânul să fi stârnit prea multă animozitate. Până şi agenţilor imobiliari, cu care se tocmea până la ultimul bănuţ, nu le era realmente antipatic. Singurul lucru pe care nu a vrut să-l vândă niciodată a fost casa lui din Lowndes Square şi ştiu, întâmplător, că avusese unele oferte foarte bune pentru ea, chiar în perioada scăderii preţurilor imobiliare – oferte despre care îmi imaginam că va sări să le accepte. Presupun însă că de această casă îl lega un interes de natură sentimentală – el însuşi a construit-o, sau a reconstruit-o – şi nu voia să audă nici măcar de cele mai avantajoase oferte.

Clubul căruia îi aparţinea Walter Derrick se afla situat într-o clădire mare şi frumoasă în Pall Mall şi era consacrat automobiliştilor. Dick îl găsi aşteptând în holul plin de animaţie şi fu întâmpinat cu acel zâmbet vesel pe care domnul Derrick îl oferea tuturor, fără excepţie, căci era un om foarte prietenos.

— Afurisita asta de spargere a început să-mi calce pe nervi, spuse el, împingându-l uşurel pe Dick spre restaurantul aglomerat. Noaptea trecută n-am putut dormi. Apropo, dobitocului ăstuia de intendent al meu începe să-i revină memoria. Afirmă că fata era frumoasă ca o cadră. Asta-i partea cea mai neplăcută a situaţiei de celibatar bogat. Pun mâna pe tine, chiar dacă, pentru aceasta, trebuie să-ţi pătrundă prin efracţie în casă.

Râse de această glumă, dar deveni mai serios când începu să vorbească despre inconvenientele la care era supus.

Pleca la ţară în seara aceea, spuse el, lăsând o pază dublă la casa din oraş.

— Tot nu ştiu ce caută oamenii aceia, continuă el. Dacă aceasta s-ar fi întâmplat pe vremea când trăia tata, aş fi putut înţelege. Sărmanul bătrân îşi păstra toţi banii sub pat, într-o casetă de oţel – căuta, pe cât posibil, să nu aibă niciodată de-a face cu bancherii. Am găsit-o acolo sau, mai bine zis, infirmiera a găsit-o – 412 000 lire în bancnote.

Dick ridică deodată privirea.

— Cât ai spus?

Domnul Derrick repetă.

— Dar asta nu a fost tot ce ai moştenit, nu?

În ochii lui Walter Derrick se ivi o sclipire.

— Mi se pare o sumă frumuşică, spuse el. De fapt, atâta am moştenit. Oamenii cred că sunt milionar – eu unul însă mă şi simt milionar şi tot astfel te vei simţi şi dumneata când vei dispune de 400 000 lire!

În mintea lui Dick Staines începu să se facă lumină.

— Dar n-ai încercat să afli dacă a mai avut şi alţi bani? întrebă el. Avocatul lui nu ţi-a…

— Bătrânul nu s-a folosit niciodată de un avocat, spuse Derrick. Şi, apoi, curios: De ce eşti atât de intrigat de asta, domnule Staines? Avea unele proprietăţi imobiliare, dar fără prea marc valoare. Cele 412 000 lire au fost tot ce am moştenit.

— Vrei să spui că dumneata sau avocatul dumitale nu aţi făcut nici un fel de cercetări pe lângă oamenii cu care avea de-a face, agenţii lui imobiliari, că nu ai găsit nici un fel de chitanţe sau hârtii privitoare la afacerile lui?

— Nimic, răspunse Walter încet. Unde vrei să ajungi, Staines?

— Îţi spun imediat, replică Dick. Dar răspunde-mi dumneata mai întâi: tatăl dumitale a murit subit sau a fost bolnav mai mult timp?

— A murit destul de subit. Avea sănătatea şubredă, dar moartea lui a survenit pe neaşteptate. Şi acum, care e misterul?

Pentru Dick nu mai exista acum nici un mister, după cum explică el.

— Banii pe care i-ai găsit sub pat reprezentau suma necesară achiziţionării unui imobil, achiziţionare pe care o negocia înainte de a muri. Ştiu că numai de la o singură firmă a primit 800 000 lire, de la alta 150 000 şi, probabil, dacă i-ai vizita pe toţi agenţii imobiliari din Londra, ai descoperi că a efectuat vânzări de un milion de lire în anul dinaintea morţii lui. Prin urmare, banii pe care i-ai descoperit sub pat nu erau decât o parte din averea lui reală şi, deoarece se pare că avea obiceiul să-şi păstreze această avere în numerar, este cât se poate de clar că restul este ascuns undeva în casa dumitale.

Walter se uita la el cu o privire fixă; pălise puţin.

— Crezi, desigur, ca sunt un prost pentru că nu am făcut aceste cercetări, spuse el, şi probabil că şi sunt. Dar te rog, Staines, spune-mi tot ce ştii şi îţi promit că în cazul în care, prin intermediul dumitale, voi intra în posesia întregii mele averi, nu voi uita ceea ce-ţi datorez.

— Propun să ne întoarcem la dumneata acasă şi să căutăm foarte temeinic. Acolo trebuie să existe undeva o ascunzătoare pe care nu o ştia nimeni în afară de tatăl dumitale. Aceasta este cu atât mai probabil cu cât, după

cum am aflat, el era constructor şi a modificat probabil planurile arhitectului.

În timp ce vorbea, observă că Walter Derrick deschide gura pentru a pune o întrebare. Cuvintele rămaseră însă nerostite, dar Staines ştia care sunt şi, de aceea, rămase oarecum mirat.

Îşi termină repede dejunul, iar Derrick îl conduse cu maşina înapoi în Lowndes Square. Dick examină în prealabil clădirea Ia lumina zilei. Era mai mare decât toate celelalte din această piaţă; era o clădire urâtă, ceea ce-i dădea temei să creadă că bătrânul Derrick nu numai că-l asistase pe arhitect, modificându-i planurile, dar că fusese principalul vinovat pentru adăugirile inestetice care i-au fost aduse.

Remarcă în primul rând asemănarea clădirii, cu faţada ei de cărămidă albă smălţuită, cu o instituţie publică.

Deschizând uşa, domnul Derrick îl găsi pe vigilentul intendent în vestibul.

— Am primit mesajul dumneavoastră, domnule.

— Mesajul meu? Ce mesaj?

— Aţi telefonat să mă anunţaţi că va veni cineva astă-seară, ca să măsoare camerele pentru covoarele cele noi.

Derrick şi Dick Staines se uitară unul la celălalt.

— Bine, spuse Derrick încet.

Îi făcu semn detectivului să-l urmeze în salonul de la etajul I şi închise uşa.

— Nu am dat nici o asemenea dispoziţie prin telefon, spuse el. Proiectam să plec azi după-amiază la proprietatea mea din Godalming, aşa cum ţi-am spus, şi nu intenţionam defel să mă întorc în Lowndes Square. E un truc destul de stângaci, pentru că Larkin putea lesne să dea de mine prin telefon.

— Prea stângaci pentru a fi adevărat, spuse Dick. E ca şi când bandiţii ar dori să fii acasă astă-seară. În locul dumitale, le-aş satisface dorinţa. Voi fi şi eu aici.

Derrick părea tulburat.

— Nu pot să înţeleg, nu înţeleg, spuse el vehement. De ce naiba mă sâcâie? În toată treaba asta e ceva care mă scoate din fire. Care sunt dedesubturile? De ce să… – se opri subit şi îşi încruntă sprâncenele. Nu, nu, mă depăşeşte!

Dar apoi, scuturându-se deodată de indispoziţia care îl copleşise, îşi recăpătă din nou buna dispoziţie caracteristică.

— Hai să găsim comoara, spuse el.

Trecură din cameră în cameră, trăgând deoparte covoarele, examinând şi ciocănind pereţii, deschizând dulapuri la care nu se umblase, după cum zicea Walter, de la moartea tatălui său. Casa avea trăinicia unei fortăreţe. Pereţii erau groşi şi Walter Derrick explică de unde venea slăbiciunea tatălui său pentru trăinicie. Pe când era copil, locuise într-o casă veche care se prăbuşise în mijlocul nopţii şi puţin a lipsit ca să-şi piardă viaţa.

Majoritatea încăperilor erau astfel proporţionate încât erau de-a dreptul urâte. Peste tot se făcea simţită prezenţa arhitectului amator: scări ciudate, care păreau puse acolo ca şi când constructorului îi venise ideea după terminarea clădirii; ferestre inaccesibile, care trebuie să fi exasperat o întreagă generaţie de servitori. Faţada nu era chiar urâtă. Domnul Derrick cel bătrân respectase, în linii mari, arhitectura generală a pieţei. Fiecare etaj avea un balcon de piatră, care continua fără întrerupere pe toată lăţimea celor două faţade ale clădirii.

Timp de două ore scormoniră, examinară şi ciocăniră, dar fără rezultat. În cele din urmă, ajunseră în camera în care pătrunsese Dick în noaptea aceea furtunoasă şi, acolo, Derrick descuie un dulap:

— Iată ceva care o să te intereseze, spuse el.

Se aplecă şi scoase o casetă de fier prăfuită. Era foarte grea; cheia mai era încă în broască.

— Aceasta e caseta în care am găsit banii şi câteva fleacuri fără prea mare valoare.

Dick abia reuşi să ridice caseta şi să o aşeze, printr-o mişcare pendulatorie, pe o masă. Era din oţel compact, adâncă şi largă. Deschise capacul şi zări în interiorul ei un instrument curios din alamă, care semăna cu o seringă. Avea două mânere curbe şi, chiar în capătul pistonului, un alt mâner care părea un pat de pistol. De celălalt capăt era fixată o ventuză mare, de cauciuc roşu.

— Ce este această armă înfricoşătoare? întrebă el, examinând-o plin de curiozitate.

— N-am reuşit niciodată să aflu.

Era solid construită şi grea: cilindrul de alamă era scurt, cu un diametru de aproximativ 18 centimetri. Din ambele capete ale acestuia ieşea câte un mâner puternic de alamă, lung de peste zece centimetri. Suci instrumentul pe toate părţile, intrigat, şi deodată îşi dădu seama ce era; umezind marginea ventuzei de cauciuc, o apăsă pe suprafaţa lucioasă a casetei de oţel şi trase capătul pistolului. Se auzi un „clic” şi pistonul înţepeni. Apucând cele două mânere, ridică de pe masă caseta. După cum îşi imaginase, era o mică pompă de vid; nu fu în stare să dezlipească ventuza de cauciuc de pe suprafaţa casetei decât după ce găsi arcul care elibera minerul în formă de pat de pistol şi îi permitea să revină la loc.

— Unde era asta?

— În interiorul casetei cu bani. Cred că deasupra banilor.

Dick puse la loc pompa în casetă şi închise capacul.

Mai târziu; în aceeaşi după-amiază, vizită un fost constructor, acum pensionar, şi-i puse câteva întrebări; un bătrân a cărui memorie nu mai funcţiona la perfecţie, dar care îşi amintea foarte bine de contractul său cu Derrick-tatăl pentru construirea unei case. În cursul lucrărilor, îşi aduse el aminte, fusese adus un seif lung şi îngust, dar unde fusese instalat nu ştia. Bătrânul Derrick, după cum bănuise Dick, punea şi el mâna la construit şi, spre indignarea vecinilor, îşi petrecea până şi duminicile pe şantier, îmbrăcat într-un costum vechi şi mânuind mistria. Mai mult

încă: oprise toată activitatea timp de trei luni şi adusese muncitori negri. Bătrânul constructor credea că erau mauri, căci Derrick era câte o lună la Tanger, în perioadele când viaţa era ieftină şi se putea ajunge pe coasta nordică a Africii, pe un vas care transporta fructe, cu o taxă de câteva lire.

CAPITOLUL V.

Nu te puteai bizui în întregime pe memoria lui în privinţa esenţialului. Dar, la sfârşit, îşi aminti de un amănunt intervenit recent şi, povestindu-l, îi stârni lui Dick o vie curiozitate, dar şi nelinişte.

— E curios, croncăni bătrânul, întinzând o mână fără vlagă ca să-şi ia la revedere, că tot felul de oameni se interesează de casa asta. Acum o zi sau două, a venit o domnişoară – frumoasă ca o floare, era o splendoare de fată. Spunea că scrie o carte despre case şi voia să ştie dacă am niscaiva planuri vechi; şi, fireşte, a adus vorba despre casa asta veche a domnului Derrick.

— Cum arăta? întrebă Dick. Înaltă sau scundă, plină?…

— Acum nu îmi mai aduc aminte nimic, decât că avea ochi foarte frumoşi – un fel de albastru-cenuşiu, exact ca nepoată-mea; şi nişte gene lungi, negre.

Dick îşi dădu seama că descria ochii lui Mary Dane, sau ai dublurii ei. Considera că sosise momentul să recunoască cu tact că era ofiţer de poliţie.

— Detectiv, asta eşti? Ei bine, nu pot să-ţi spun mai mult decât ţi-am spus. Voia să ştie unde putea să-l găsească pe arhitect şi i-am dat adresa. A scris-o chiar pe masa asta, arătă el cu un deget tremurând. La început nu reuşea să-şi găsească stiloul, dar până la urmă a dat de el în poşetă – un stilou de aur, cu capac lăcuit şi o piatră mare, roşie, la capăt.

Dick rămase cu gura căscată: era descrierea stiloului pe care îl pierduse el şi îi fusese restituit de infirmiera Mary Dane.

Bărbatul care ieşi în seara aceea de la Scotland Yard era un bărbat cuprins de o dureroasă nedumerire. Era ora 11,30 şi, de îndată ce ieşi din Strand, străbătu o zonă relativ pustie până ajunse în Holborn, apoi pătrunse în tăcerea şi pustietatea cartierului Bloomsbury. Era puţin agasat de faptul că-şi părăsise atât de precipitat apartamentul, când interesul îi fu trezit de una din acele mici întâmplări neplăcute, atât de frecvente într-un mare oraş.

O femeie mergea înaintea lui, la o distanţă atât de mare, încât nu putea fi absolut sigur că era totuşi o femeie şi nu un bărbat. Continuându-şi drumul, o ajunse treptat din urmă, deşi nu-şi dădu de fel seama de acest lucru. Agresorul trebuia să fi venit din direcţia opusă: Dick nu-l zări decât după ce auzi ţipătul şi văzu doi oameni luptându-se. Iuţi pasul şi ajunse în dreptul lor în clipa în care, scăpând din mâinile bărbatului, fata se întoarse pentru a o lua la goană. Se izbi de detectiv şi aproape că-l răsturnă. După o altă clipă, bărbatul o prinse de braţ. Era foarte înalt, mai înalt decât Dick Staines; avea o voce groasă, de om beat şi vorbea foarte tare.

— Hei! Vino aici!

Inspectorul Staines îl prinse cu o mişcare de profesionist, îl răsuci şi îl lipi de grilajul grădinii care ocupa mijlocul pieţei.

Deodată însă o auzi pe fată exclamând, speriată, şi, întorcând capul, se pomeni holbându-se prosteşte la Mary Dane. Era îmbrăcată într-un taior bleumarin şi probabil că nu ar fi recunoscut-o cu pălăria ei mică, strânsă pe cap.

— Oh! Domnule Staines, te rog, scapă-mă de omul acesta!

Lunganul deveni agresiv, gata să facă scandal împotriva unei intervenţii neprovocate.

— Ce vrei, domnule? Vorbea şi mai tare şi mai răguşit. Ce, n-am voie să stau de vorbă cu o domnişoară… o veche prietenă de-a mea din Cape Town?

Îşi agită degetul de beţiv în obrazul fetei:

— Credeai că n-o să te cunosc, ai? Lordy are memorie bună: şi nu uită niciodată pe cineva care i-a făcut odată figura… şi…

Gesturile ofiţerului de poliţie au fost precise. Dick Staines îl zvârli din nou, fără nici un efort, în gardul de fier.

— Omul acesta s-a legat de dumneata?

— Nu… Cred că m-a confundat cu cineva.

— Pe dracu, te confund! exclamă străinul. Numele dumitale e Marry de Villiers! Dar dumneata cine eşti, domnule, aş vrea să ştiu? se întoarse el subit spre Dick.

— Eu sunt inspectorul Staines de la Scotland Yard, răspunse Dick, şi la aceste cuvinte lunganul se făcu deodată mai mic. Vocea îi scăzu, devenind un fel de văicăreală linguşitoare.

— Nu supăr pe nimeni, domnule inspector. Poate că am făcut o greşeală cu domnişoara. De fapt, să vă spun drept, am dat pe gât vreo câteva păhărele.

— Ia să te vedem mai bine, spuse Dick, apucându-l strâns de braţ.

Primul lucru care-i sări în ochi lui Dick fu capul extraordinar de îngust al individului; faţa lungă, bronzată, un nas mobil, ochii mici şi rotunzi, înfundaţi în orbite, o mustaţă mică, zbârlită, se întipăriră instantaneu în memoria lui Dick.

— E în regulă, domnule, mă cheamă Lordy Brown. Am debarcat sâmbătă de pe „Glamis Castle”. Domnişoara ştie – sau poate că nu ştie.

Apoi, spre surprinderea lui Dick, începu să vorbească deodată repede într-o limbă pe care detectivul n-o înţelegea. Crezu mai întâi că este germana, apoi îşi dădu seama că e olandeza.

— Nu înţeleg ce spui. Dumneata înţelegi? întrebă întorcându-se spre fata care asculta atentă, dându-se înapoi cu un pas.

— Bănuiesc că încearcă să-mi spună mie ceva, răspunse ea.

— Dumneavoastră, domnişoară? spuse Lordy Brown, aproape umil. De ce să vă vorbesc dumneavoastră? V-am făcut azi destule neplăceri. Sunt un om de omenie, îmi cer scuze! N-am debarcat decât sâmbătă; am un prieten bun aici, domnule inspector. M-am dus la el, dar nu era acasă. Tip cumsecade… l-am cunoscut cu ani în urmă, pe când locuia într-un cort murdar şi vechi în Tanganika. O să-l primească pe Lordy. Milionar, asta e tipul. S-a certat cu bătrânul lui şi a şters-o în Africa, dar e un tip de treabă – Walter Derrick.

— Cunoşti cât de cât Londra? întrebă Dick. Ştii unde este – menţiona o cafenea în apropiere de Piccadilly Circus, pe care rareori o scapă vreun turist străin. Aşteaptă-mă acolo peste o jumătate de oră! Dacă n-ai să fii acolo, ştiu eu cum să dau de tine. Unde locuieşti?

Omul îi dădu adresa unui hotel.

— Ne vedem peste o jumătate de oră. Dacă nu eşti acolo, te caut şi dau eu de tine, spuse Dick şi, fără nici o altă vorbă, se întoarse şi plecă.

Fata se îndepărta, mergând încet. Era vizibil că aştepta s-o însoţească.

— A fost îngrozitor, mi-am pierdut capul, spuse ea cu un aer de întristare. Nu l-am văzut pe omul acela până m-a acostat… Detest beţivii.

— Unde ai tras astăzi? întrebă el.

Locuia la un hotel din Grower Street. Venise pentru ziua aceea de la Littlehampton să facă nişte cumpărături şi urma să se întoarcă acolo a doua zi. Nu-i prea plăcea Londra, îi mărturisi ea.

— Vreau să-ţi pun o întrebare, spuse Dick. Ai auzit vreodată de cineva care să-ţi semene atât de mult încât să puteţi fi confundate?

— Nu, nu cred că există cineva în lume care să fie identic cu altcineva, spuse ea. Am într-adevăr o dublură?

— Sunteţi trei, dacă domnul Lordy Brown nu a vorbit cumva visând. Te-a confundat cu o domnişoară de Villiers

din Cape Trown. Cunoşti acest oraş?
Spre surprinderea lui, ea dădu din cap afirmativ:
— Am fost acolo acum doi ani.
— Dar pe atunci nu puteai fi infirmieră: nu aveai vârsta necesară.
— Aş fi preferat să nu-l fi văzut pe omul acela; mă îngrijorează, fu răspunsul ei.
Nu o întrebă ce motiv are să fie îngrijorată în privinţa unul om pe care nu-l cunoştea şi pe care s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată.
— E curios că-l cunoaşte pe Derrick, spuse el.
Fata nu răspunse, iar când Dick repetă această afirmaţie banală, întrebă:
— Derrick? Era domnul acela cu Rollsul galben? E la Londra?
În momentul de faţă, îi spuse Dick, domnul Walter Derrick se află în casa lui de la ţară, în Surrey.
— E un om cu mult noroc, spuse ea.
Dick o întrebă de ce, şi ea zâmbi. Iar când el insistă:
— Ce prost eşti! Iar lordul Weald – Tommy îi spui, nu-i aşa? – te crede grozav de deştept! Nu crezi că e un noroc să nu fii nevoit să accepţi compania unor vechi prieteni din Africa de tipul domnului Brown? Ai să te întâlneşti cu domnul Brown, nu? Întreabă-l cine este domnişoara de Villiers – e un nume destul de obişnuit la Cape Town, dacă-mi amintesc bine. Ţi-ai pierdut iarăşi stiloul?
Întrebarea îi aduse aminte de ceva care îl intriga.
— Eram aproape convins că l-am pierdut din nou, spuse el. Iată însă că a venit momentul să te întreb dacă n-ai o dublură. La Wandsworth e un constructor, cu numele de Ellington, foarte bătrân, care a avut recent un musafir – o domnişoară care, judecând după descrierea lui, arăta ca dumneata; l-a vizitat în ziua în care îmi pierdusem stiloul, şi cu acest prilej… s-a mai întâmplat ceva la fel de remarcabil. Ellington spunea că tânăra îi ceruse amănunte despre casa lui Walter Derrick şi că scosese un stilou, care evident era

stiloul meu, pentru a-şi nota o adresă. Sunt chiar atât de amuzant? adăugă el puţin sarcastic, deoarece ea izbucnise în râs.

— Eşti teribil de amuzant. Priveşte!

Deschise poşeta, scoase un obiect strălucitor de aur şi i-l întinse. Dick se opri să-l examineze. Era identic cu stiloul pe care-l avea el în buzunar.

— L-am cumpărat astăzi pe Regent Street, spuse ea solemn. Aş fi putut cumpăra patruzeci, sau cincizeci, sau o sută! Par să fie la modă. Am văzut şi în tren pe cineva folosind un astfel de stilou. De unde îl ai?

— Pe al meu mi l-a dat Tommy, spuse el.

— Fireşte că Tommy ţi l-a dat pe al dumitale! îl ironiză ea. Există un magazin pe Regent Street care nici nu vinde altceva – un magazin de stilouri. Dacă crezi că merită osteneală, poţi să vezi o mulţime expuse în vitrină; iar dacă crezi că sunt de aur, află că nu sunt! Nu-mi face plăcere să-l trădez pe Tommy al dumitale, dar costă 4 şilingi şi 6 pence bucata şi cred că s-au vândut circa 50.000. Vrei să-mi spui ceva?

— Îţi spun tot ce pot, răspunse el.

Ea tăcu o clipă, apoi întrebă:

— Ce este misterul acesta grozav? La ce te gândeşti când spui că eu sunt de fapt trei – domnişoara Villiers, eu însămi şi încă cineva – cine este acel cineva? Au comis oare nişte crime îngrozitoare şi, în seara aceea dumneata veniseşi de fapt la Brighton ca să mă arestezi?

— Ce idee absurdă! începu el.

— Nu te eschiva! Mi-am dat seama în momentul în care te îndreptai spre mine, în sala de dans, că ceva nu era deloc în regulă. Mi se părea că veniseşi special ca să mă demaşti – aceasta a fost senzaţia pe care am avut-o. Şi ai avut-o şi dumneata!

— Ai o soră? întrebă el, şi ea dădu afirmativ din cap.

— În vârstă de 12 ani, şi nu-mi seamănă deloc. E brunetă. E un copil teribil de deştept, dar nu atât de deşteaptă încât

să mă poată înlocui. Dacă am o soră geamănă? Nu. Adevărul este, domnule Staines, că trebuie să am o înfăţişare foarte comună.

Îi mai spuse că toate scrisorile pe adresa micului hotel în care locuieşte îi vor parveni. Simplul fapt că ea îi sugera să-i scrie îi făcu o plăcere ridicolă; plăcerea fu oarecum atenuată la despărţire:

— Pentru cazul în care găseşti o a patra persoană care arată ca mine şi vrei să ştii unde mă aflu, adăugă ea.

Dick se întoarse la cafeneaua unde se înţelesese să se întâlnească cu omul din Africa. Îl găsi aşezat la o masă mică, într-un colţ al sălii. În cămaşa lui cenuşie, deschisă la gât, cu pălăria uzată pe capu-i îngust, împinsă spre ceafă, cu faţa lungă, slabă şi bronzată, chiar în acea ambianţă boemă era o figură insolită.

Erau acolo oameni care-l cunoşteau pe Dick Staines şi care, când se ivi în uşă, se întoarseră repede cu spatele spre el, fiindcă acea cafenea era un loc preferat de întâlnire al „zmeilor”, al escrocilor şi al acelei mici lumi compuse din tineri îmbrăcaţi după ultimul strigăt al modei, care stau la pândă pentru a înhăţa vreun străin credul.

— Ce bei, căpitane? întrebă Lordy Brown, apoi, cu un pocnet din degete ca un foc de pistol, chemă chelnerul: Hei, alo! Adu un pahar pentru căpitan!

Dar Dick refuză să bea altceva mai tare decât o limonadă.

— Aş fi luat şi eu una, dar n-am băut ani de zile decât asta; numai sirop de lămâie şi apă infectă! Numai când văd limonada, mi se întoarce stomacul pe dos! Sper că nu mai sunteţi supărat pe mine din cauza întâmplării aceleia cu domnişoara? Adevărul este că eram afumat. Îl cunoaşteţi pe prietenul meu, domnul Walter Derrick?

Rămase vizibil consternat, aflând că Dick îl cunoştea.

— Cumsecade băiat, cam moale, dar bun. Curios cum l-am cunoscut. Îşi făcuse o tabără într-un loc numit Pakasada; căutau aur, el şi un alt tip, pe nume Cleave. Am dat peste el în junglă; era foarte bolnav – un leu îi zdrobise piciorul –

dar l-am adus înapoi în tabăra în care stătea. Pun rămăşag că-şi aminteşte de asta, căpitane! Pun rămăşag că va spune: „Ia te uită, Lordy! Cu ce-ţi pot fi de folos, bandit bătrân?!” Tare glumeţ era el, Walter. N-am cunoscut niciodată un tip care să fie aşa de glumeţ şi, în acelaşi timp, aşa de spiritual ca el. Am stat patru zile oblojindu-i piciorul – pulpa stângă sfâşiată, ceva îngrozitor Se dusese după un leu bătrân şi năpârlit – ăştia pot fi primejdioşi. Spunea că are să rămână toată viaţa un olog şchiop, dar eu i-am spus: „Nu. Ascultă ce-ţi spun eu, Walter. Cu experienţa mea sunt mai bun ca orice doctor. Torni iod şi multă apă fierbinte – mai bine ca doctorul”. Walter o să-şi amintească! O să zică: „Lordy, ce bine-mi pare că te văd! Mi-ai salvat viaţa, Lordy, şi acum eşti pe geantă, acum am să te salvez eu pe tine!”

— Sper, spuse Dick, când vorbăreţul se opri să răsufle.

— Fireşte c-o s-o facă. Noi ăştilalţi suntem totdeauna uniţi. Suntem sarea pământului. Altfel decât voi, cei de-acasă – noi am trecut prin multe. Taică-meu a fost unul dintre primii pionieri. Cunosc regiunea de la Trecătoarea Crăciunului până la cascade şi în jos, spre Bulawayo. Am căutat aur în Barotseland şi Bechuanaland; am trăit în Kalahari.

Se uită la Dick cu o privire care voia, parcă, să-l cântărească. Era vizibil că se întreba dacă să-l informeze pe Dick de ceva despre care aproape că-i spusese în cursul conversaţiei.

— Bănuiesc c-o să aflaţi cine sunt, domnule inspector. Nu vreau să vă fac neplăceri – cred că poliţiştii trebuie trataţi ca nişte domni. Am avut necazuri, recunosc; am stat de două ori la închisoarea centrală din Pretoria, şi nu are rost să n-o recunosc – o dată un an şi a doua oară trei ani şi jumătate. Dar asta a fost pe vremea când beam şi am fost dus pe o cale greşită de unii mai răi ca mine. Acum sunt om cinstit. Jocul celălalt nu merită riscurile. Ştiţi asta mai bine ca mine, nu-i aşa, domnule inspector?

— Ce delicte ai comis? întrebă Dick.

— Erau şi nu erau grave. N-am fost capul în niciuna din afacerile astea. Prima a fost o afacere simplă; l-am jefuit de aur pe un căutător – el era criţă şi eu eram criţă, şi nu ştiu până în ziua de azi cum s-au petrecut lucrurile. Dar poliţia mi-a aruncat-o mie în spinare – poliţiştii de acolo nu-s atât de cinstiţi ca cei de aici, din Anglia, adăugă el grăbit. Prima porţie mi-am luat-o la închisoarea centrală din Pretoria. A doua afacere era nevinovată, ca să-i spunem aşa. Mi-au spus că domnul cumpără diamante – nu e voie să cumperi diamante în Africa de Sud.

— Ştiu, spuse Dick. Mai departe?

— Uitaţi cum a fost, domnule, continuă încet Lordy Brown. M-am dus la el să-i spun că-l va căuta poliţia. Aş fi putut, în cel mai rău caz, să-i cer câteva lire ca s-ajung la Cape Town, nimic altceva mai rău. Se pare însă că acel domn nu cumpăra deloc diamante, iar eu m-am ales cu patru ani pentru mărturie falsă.

— De fapt, pentru că ai încercat să-l şantajezi.

Lordy nu încercă să nege, dar consideră necesar să proclame puritatea intenţiilor lui în ceea ce-l privea pe domnul Walter Derrick.

— Acesta e într-adevăr un om de omenie, un bărbat. Nu ştiu nimic împotriva lui decât că-i prea bun la suflet! Omul ăsta nu putea face ceva nedrept – şi ce poznaş era! Plin de veselie şi de idei năstruşnice. Ştiţi cum vorbea despre piciorul rănit, în timp ce-l îngrijeam? Partea leului, zicea. Trebuie să fii bărbat, cu adevărat, ca să poţi face haz chiar de propriile-ţi necazuri, nu?

Când spusese că era pe geantă, vorbise de fapt la figurat. Îi mărturisi lui Dick că debarcase cu „câteva” lire şi regretă, cu jumătate de gură, că părăsise Africa de Sud. Detectivul bănuia însă că avusese motive suficiente s-o facă.

— A fost ceva, răspunse Brown vag, dar întotdeauna am spus că, dacă-i faci cuiva faimă proastă, pe urmă poţi să-l şi spânzuri! Când eram acolo, Cape Town era plin de escroci, dar bineînţeles că vina a căzut pe alţii. Escroci! Jumătate

din banda australiană era acolo, bărbaţi şi femei, locuind la cele mai bune hoteluri şi toţi foarte porniţi să facă bani.

Simţi intensitatea privirii întrebătoare a lui Dick, şi deveni subit necomunicativ.

— Cine este domnişoara de Villiers?

— A, dânsa? Hm… este o… este o domnişoară pe care o cunosc oarecum.

— Escroacă? întrebă Dick.

— Nu dau nici un fel de informaţii despre doamne, răspunse Lordy, plin de cavalerism.

Îndreptându-se spre casă, Dick era sigur de un lucru: că omul acela realmente se înşelase atunci când o acostase pe Mary Dane. Tonul în care i se adresase nu avea nici o nuanţă de dragoste sau de prietenie; era mai curând tonul de satisfacţie răutăcioasă a unui om lovit, care întâlnise pe cel răspunzător pentru necazurile sale.

Dick era intrigat iar inima îi era grea. Analiză, cu totul inutil, cel de-al doilea sentiment. Era abătut, fiindcă fata îi era dragă şi fiindcă, în fundul sufletului său, se născuse bănuiala, deşi nu chiar convingerea, că Mary şi dublura ei sunt una şi aceeaşi persoană. Şi totuşi şi el şi Lordy Brown ar fi putut desigur să se şi înşele. Amândoi „recunoscuseră” fata în locuri slab luminate, unul în subsolul casei lui Walter Derrick, celălalt, la lumina incertă a unui felinar de stradă. De ce-ar fi fost ea un duşman al lui Walter Derrick? Ce spera să câştige de pe urma acestor aventuri nebuneşti? Mintea lui se întoarse la asasinul necunoscut al casierului din Slough. Să-i fi fost ea soră, soţie?… Îşi scutură capul. Asemenea situaţii apar numai în romane; în viaţa reală, oamenii sunt mulţumiţi dacă sunt lăsaţi în pace.

Presupunând că asasinul din Slough se află în spatele tuturor acestor fapte inexplicabile, el cu siguranţă ar fi ştiut că toate amprentele aflate în posesia bătrânului Derrick fuseseră de mult oferite poliţiei de fiul acestuia – şi refuzate. Dar dacă erau ascunse în vreun loc secret, neştiut de nimeni… Nu, îşi zise el, respingând ipoteza amprentelor.

Mai probabil era că aceşti vizitatori de la miezul nopţii căutau restul banilor bătrânului Derrick, despre care ştiau că sunt ascunşi în casă.

Aşa că putea să le coboare, pe Mary Dane şi dublura ei, din domeniul ficţiunii şi să o aşeze pe cea de-a doua în locul care i se potrivea, în cazul în care ipoteza lui era valabilă, şi anume acela de membră a unei bande inteligente, în căutare de bani uşor de obţinut, bani a căror lipsă nu s-ar remarca niciodată şi, în consecinţă, nu ar stârni nici un scandal.

În noaptea aceea se răsuci multă vreme în pat, fără somn, gândindu-se necontenit, elaborând diverse ipoteze numai pentru a le îndepărta imediat din minte, una după alta. Adormi, în sfârşit, după ce luase hotărârea să găsească femeia care se substituia lui Mary Dane şi să lămurească un mister care începuse să-l calce pe nervi.

Nimic altceva (îşi spuse el) nu putuse să-i îndrepte paşii, a doua zi, spre micul hotel din Grower Street, unde înnoptase Mary, decât o îndrăgostire prostească. Fu pedepsit pentru acest fapt nesăbuit, căci Mary plecase cu un tren de dimineaţă, deşi îi spusese că va rămâne în oraş toată ziua.

— Sunteţi domnul Staines? întrebă servitoarea, amintindu-şi ceva. Vă rog să aşteptaţi puţin, domnule! Tânăra doamnă a lăsat o scrisoare pentru dumneavoastră; a spus că veţi veni în această dimineaţă.

Cu toată enervarea care-l cuprinsese, Dick izbucni în râs. Ce sigură era această „tânără doamnă” şi ce bine cunoştea ea felul de a reacţiona al bărbaţilor! Iritarea însă nu i se risipea uşor. Iar scrisoarea, prin conţinutul său, era şi mai puţin de natură să-i restabilească calmul.

„Dragă domnule Staines, Îmi pare atât de rău că trebuie să mă întorc la Littlehampton! Am primit un telefon de dimineaţă şi mi s-a spus că domnul Cornfort nu se simte prea bine. Îmi pare foarte rău că nu pot lua dejunul cu dumneata, dar sper că mă vei invita şi altă dată”.

Scrisul era mic, aproape copilăros. Iar sentimentul de enervare al lui Dick Staines era acum şi mai acut, căci o căutase pentru a o invita la dejun, şi era cât se poate de sigur că, în seara precedentă, nu menţionase deloc o asemenea intenţie.

— Afurisită femeie! spuse Dick cu blândeţe.

În ziua aceea nu avea prea multe de făcut, doar o reexaminare a dosarului din Slough. Despre acest asasinat se ştiau remarcabil de puţine lucruri. Singurul indiciu cât de cât valoros fusese dezvăluit într-o declaraţie a unui căruţaş, numit, printr-o coincidenţă, Carter1 , iar o notă scrisă cu creionul pe marginea ei informa laconic: „De atunci, acest om a încetat din viaţă”.

Carter văzuse motocicleta şi tramvaiul apropiindu-se încet, din direcţia Maidenhead. Motociclistul era îmbrăcat în maro şi purta ochelari mari. Înălţimea lui era greu de apreciat, deoarece era aşezat pe motocicletă. Casierul asasinat avea 40 de ani, era boxer amator şi îi plăcea foarte mult să meargă pe jos. Obişnuia să facă pe jos drumul de la Slough până la uzină, care era aşezată în afara oraşului, şi să ducă banii într-o servietă neagră. Directorul considerase că acesta era un obicei primejdios şi dăduse dispoziţie casierului să nu mai plece cu bani asupra sa neînsoţit de un paznic, dar, de cele mai multe ori, această dispoziţie era ignorată. Era singur în dimineaţa aceea când, în văzul a trei sau patru persoane şi al şoferului camionului unei băcănii, o motocicletă şi un tramvai s-au oprit lângă bordura trotuarului şi motociclistul a coborât. S-a prefăcut că umblă la motorul motocicletei, până în momentul când casierul a ajuns în dreptul său, apoi s-a întors, şi-a scos pistolul şi a tras. Nimeni nu l-a văzut când s-a urcat din nou pe motocicletă şi, înainte de a-şi fi dat cineva seama de ce se întâmplă, a şi dispărut. A traversat oraşul şi, fapt curios, s-a supus semnalului unui agent de circulaţie, care l-a oprit pentru a permite trecerea unui autocamion, iar de atunci nu l-a mai văzut nimeni.

Pistolul fusese găsit în mijlocul străzii, la o distanţă mică de locul crimei; poliţia susţinea că, încercând să-l bage în buzunar, pistolul îi alunecase din mână asasinului şi căzuse între motocicletă şi tramvai. Nu s-a mai găsit nici o urmă, nici a lui, nici a motocicletei. Nimeni nu-i reţinuse numărul de circulaţie. După cum era şi firesc, Scotland Yardul a adunat pe toţi cei care dăduseră vreodată o lovitură în genul acesta sau aveau o reputaţie proastă, dar nu a reuşit să găsească soluţia misterului; şi convingerea generală la Scotland Yard a rămas că asasinul fusese un om cu şcoală, care izbutise să fugă în Franţa.

Regula generală este că un criminal oarecare nu încearcă să părăsească Anglia, şi aceasta dintr-un motiv foarte întemeiat. Un om care nu cunoaşte o limbă străină sau obiceiurile dintr-o altă ţară nu poate spera să treacă neobservat. E remarcat oriunde se duce şi, deoarece semnalmentele persoanelor urmărite de poliţie sunt imediat transmise peste hotare, i-ar fi fost imposibil să scape până la urmă neprins.

Scotland Yardul putea număra pe degetele unei singure mâini pe cei care comiseseră vreun delict şi reuşiseră să ajungă pe continent. În mod invariabil, aceştia erau escroci internaţionali şi spărgători de seifuri, care se simţeau la ei acasă atât ia Paris cât şi la Londra sau oriunde altundeva.

CAPITOLUL VI.

Aceasta era, în esenţă, povestea asasinatului din Slough – o crimă ordinară, abjectă, comisă de cineva care era, în mod evident, necunoscut poliţiei, deoarece prin niciuna din căile sale subterane de informaţie, aceasta nu a mai reuşit să culeagă nici o aluzie sau vreun indiciu cu privire la autorul ei.

Dick citi şi reciti diversele declaraţii, după cum făcuseră înaintea lui un mare număr de ofiţeri de poliţie, cu speranţa de a găsi un amănunt trecut cu vederea, oricât de mic ar fi fost, care să-l ducă la o concluzie utilizabilă în legătură cu acest caz. Citi din nou declaraţia lui Carter, dar niciunul

dintre paragrafe nu voia să dezvăluie vreo semnificaţie nouă. Punând hârtiile la loc trimise dosarul înapoi la arhivă. Imediat ce ieşi din birou curierul arhivei, sună telefonul.

— Dumneata eşti, Staines?

Recunosncut imediat vocea: era a lui Walter Derrick.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el grăbit, şi auzi râsul lui Derrick.

— Nu, numai că mâine e sâmbătă şi mă întrebam dacă n-ai vrea să vii aici să-ţi petreci sfârşitul săptămânii împreună cu mine – sau te pomeneşti că Scotland Yardul nu-ţi permite să fii liber nici în aceste zile? Dacă cumva aceasta te poate convinge mai lesne, află că vine şi Weald… Nu, nu e vorba de mai mulţi invitaţi – doar noi trei. Probabil că te vei plictisi, dar în această perioadă peisajul rustic este mai frumos ca oricând.

Dick nu avea nici un fel de treburi urgente la Londra, şi era curios să cunoască părerea lui Walter Derrick despre un anume domn Lordy Brown.

— M-am întâlnit ieri cu un prieten al dumitale, spuse el.

— Cine era? întrebă repede Derrick.

— Îţi voi povesti totul când ne vom revedea, o pasăre tare ciudată!

— Sună într-adevăr ca şi când ar fi vorba de un prieten de-al meu, chicoti Derrick. Bărbat sau femeie – nu cumva iubiţii mei de spărgători?

— Ei, nu chiar aşa de interesant, răspunse Dick.

Înainte de a părăsi Londra, ceru şi primi de la compania de navigaţie „Union Castle Line” lista pasagerilor care se întorseseră în Anglia cu vaporul „Glarnis Castle”. Nici printre pasagerii clasei întâi, nici printre cei ai clasei a doua sau a treia nu descoperi numele de Lordy Brown. De fapt nici o persoană cu numele de Brown nu călătorise cu acest vapor. Faptul nu era ieşit din comun; dacă ipoteza inspectorului era justă, şi anume că Brown părăsise Africa de Sud în mare grabă, spre binele Africii de Sud, atunci el călătorise sub un nume fals. Exista, desigur, pe de altă

parte, şi posibilitatea ca omul să se afle în Anglia de mult timp. Această ipoteză căpătă o confirmare atunci când Dick descoperi cauza probabilă a fugii lui Lordy. Cu şase luni în urmă, la Cape Town avuseseră loc o serie de spargeri, operându-se câteva arestări. Deşi Lordy Brown nu era propriu-zis urmărit de poliţie, sigur că fusese probabil bănuit a fi un membru al bandei. Teama de a fi descoperit ar fi putut constitui unul din motivele apariţiei lui în Anglia.

Dosarul care sosi sâmbătă dimineaţă îi dezvălui ce modest fusese Lordy. Nu de două ori, ci de peste zece ori văzuse el interiorul închisorii Africii, şi executase chiar o pedeapsă la care fusese condamnat de autorităţile congoleze din Elisabethville. Se pare că îi plăcea mult să călătorească; Lordy se prezenta cam vag, ca explorator geolog, dar profesia sa de bază era neguţătoria.

Walter Derrick obişnuia să spună că reşedinţa lui de la ţară se afla în Surrey. În realitate, ea era situată chiar în marginea comitatului Sussex şi la câteva mile depărtare de Singleton. Moşia era mică, iar casa, modernă şi lipsită de ostentaţie.

Derrick veni în întâmpinarea oaspetelui său, la gară, şi-l conduse la Keyley. La rugămintea sa, Dick îi vizitase locuinţa din Lowndes Square, unde găsise doi oameni de pază. Nu avuseseră nimic de semnalat şi îşi exprimaseră părerea, pe care o susţinu şi Dick, că probabil n-o să aibă loc nici o tentativă de spargere asupra acestei proprietăţi a lui Derrick.

— Mă agasează povestea asta, oftă el, în timp ce maşina gonea pe şoseaua lungă şi dreaptă. Realmente nu înţeleg nimic. Dacă, aşa cum crezi dumneata, aceşti oameni bănuiesc că în casă sunt ascunşi bani, atunci ştiu tot atât de puţin ca şi mine despre locul unde sunt ascunşi! Săptămâna viitoare voi chema un arhitect şi câţiva constructori şi vom căuta serios. Poate că, dacă o să găsesc ceva, cerşetorii ăştia or să mă lase în pace.

Îl găsiră, aşteptându-i în faţa casei, pe Tommy Weald, care salută cu bucurie sosirea lui Staines.

— Am avut o săptămână foarte plicticoasă şi se părea că voi avea cel mai înfiorător week-end.

— Îţi mulţumesc, spuse Dick.

— N-am încotro, bătrâne. Afurisitele mele de rude m-au adus într-o adevărată stare de deprimare şi, dacă nu aş fi acceptat invitaţia dumitale, Derrick, aş fi plecat la Bognor, pentru a o cunoaşte mai bine pe micuţa mea prietenă. E adorabilă, Dick, bătrâne.

— Cine e? întrebă Derrick amuzant.

Însă Dick Staines nu ardea deloc de nerăbdare să vorbească despre Mary Dane.

Părea să fie exact week-end-ul deprimat pe care îl pronosticase Tommy. Dick avusese o săptămână destul de încărcată şi era obosit; în timpul cinei, Derrick fu neobişnuit de taciturn, iar Tommy căsca tot timpul între felurile de mâncare, uitând cu totul de bunele maniere. Dacă scotea o vorbă, o făcea doar pentru a pomeni despre „divina infirmieră”, care impresionase, evident, profund, sufletul lui sensibil.

— Sunt nerăbdător s-o văd şi eu pe Mary Dane a ta, spuse Derrick. Dumneata ai cunoscut-o? Se întoarse spre Dick, care dădu din cap.

— Da, răspunse el încet, şi aproape că şi dumneata ai întâlnit-o – atunci cu maşina.

— Este fata pe care era s-o calc la Brighton? Dumnezeule mare!

— Nu ţi-aş fi iertat-o niciodată, căscă Tommy.

Mărturisi că era teribil de obosit, iar când Derrick îi propuse să se culce, acceptă bucuros.

Dick şi gazda lui ieşiră să se plimbe. Era o seară caldă cu aerul îmbălsămat de parfumul trandafirilor. Undeva, în depărtare, se auzea cântecul unei privighetori.

— Parcă nu-ţi mai vine să crezi că ar mai exista pe lume un loc numit Scotland Yard, nu-i aşa? îl luă Derrick în zeflemea.

Nici tu scandalagii, nici tu spărgători, nici tu asasini.

Dick zări o umbră întunecată, sinuoasă, trecând cu repeziciune peste gazon. O zări şi Derrick.

— Nu tu asasini… Nu!

— M-am angajat faţă de mine însumi că-mi voi oferi plăcerea de a împuşca acest dihor într-una din aceste zile. Mi-a dat iama prin găini. Apoi, brusc: Cine e acest prieten al meu, Staines? M-ai făcut grozav de curios.

— Nu atât de curios pe cât m-a făcut el pe mine, spuse Dick, zâmbindu-şi sie însuşi în întuneric. Cunoşti pe unul Lordy Brown?

— Lordy Brown? repetă celălalt tărăgănat. Îmi sună cunoscut. Ce e – artist de circ?

— Cred că ar fi putut să aibă în viaţa lui, printre altele, şi această meserie, spuse Dick. Îţi aminteşti, când erai în Africa, ai fost atacat de un leu. Şi, fiindcă veni vorba, nu ştiam că eşti vânător.

— Cu acea ocazie am fost eu cel vânat, fu răspunsul lui. El a fost tipul care m-a găsit… Lordy Brown! spuse el gânditor, adăugând: un om cu faţa îngustă care vorbeşte tot timpul despre el însuşi. Mi-aduc aminte, credeam că a murit… Mi se pare că am auzit sau am citit că se înecase undeva în Tanganika. Cum ai ajuns să-l cunoşti?

În această privinţă, Dick era pregătit să spună o mică minciună.

— L-am întâlnit din întâmplare, spuse el. L-aş fi cunoscut probabil în orice caz, deoarece secţia mea se ocupă de străini indezirabili. Şi, potrivit dosarului său, este unul din domnii cei mai indezirabili sosiţi vreodată din Africa.

— Ţi-a spus el că-i prieten cu mine? întrebă Derrick, râzând. Nu a pomenit, din întâmplare, faptul că, atunci când a părăsit tabăra noastră, a luat aproape 12 uncii de aur pe care-l scosesem cu multă trudă din râu?

Se plimbau în sus şi în jos, Derrick cu o ţigară de foi între dinţi, cu mâinile la spate. Era evident că ştirea despre

sosirea lui Lordy Brown îi stârnise nişte gânduri nu prea plăcute.

— Are tupeu tipul ăsta! spuse el, Eu, prieten cu el! Ţi-a povestit că fugea de poliţie, când ne-am întâlnit, şi că am trimis pe cineva la o depărtare de 80 kilometri pentru a-l denunţa autorităţilor celor mai apropiate? Pot să spun că Lordy Brown este singurul duşman adevărat pe care l-am avut vreodată. Mă urăşte de moarte! Dacă s-ar fi aflat în ţară cu câteva luni în urmă, când au fost comise delictele acelea, le-aş fi putut înţelege toate bine, mai ales… Nu-şi termină fraza.

— În orice caz, când te vei întoarce la Londra, trebuie să te aştepţi să-i primeşti vizita, spuse Dick. Locuieşte acum la hotelul Howfolk. îmi închipui că vrea bani.

— N-o să capete nici un ban de la mine, spuse Derrick foarte calm. Acum mi-aduc aminte de el – cred că a fost acuzat de şantaj, dar nu sunt prea sigur. Adeseori auzi numai frânturi dintr-o poveste şi de aceea am atribuit probabil altcuiva acest delict. Dacă vine la mine acasă, n-am să ezit să chem poliţia. S-a înţeles foarte bine cu tovarăşul meu – unul Cleave. Nu sunt sigur dacă Cleave nu avea cumva cazier, deşi era un om cu un nivel de cultură foarte ridicat. Sărmanul Cleave! N-ar trebui să spun nimic împotriva lui. Se scrântise niţel – a plecat într-o bună zi din tabără, şi de atunci nu l-a mai văzut nimeni niciodată. Tocmai atunci apărea vânatul mare în regiunea noastră, care începea să mişune de lei. Eu am împuşcat doi, în ziua când a dispărut el. Încep să-mi amintesc mai multe despre Lordy Brown, urmă el după o lungă tăcere. A şantajat un om la Cape Town dar, din nefericire pentru el, acolo exista o bună agenţie de detectivi particulari, iar Lordy a avut noroc că nu a fost trimis la Breakwater. Curios – uitasem cu totul de el, continuă cu un râs încurcat, şi acum iată-mă povestindu-ţi biografia lui! Aş dori să fii cu mine când o să-l întâlnesc. Mi-a scris probabil la Londra şi, dacă într-adevăr a făcut-o, îi voi răspunde şi-i voi fixa o întâlnire pentru joi.

Nu mai pomeni în seara aceea nimic despre Lordy. În după-amiaza zilei următoare, pe când juca o partidă de minigolf plictisit, Derrick spuse:

— Aş dori să stabileşti, Staines, dacă tipul are şi cazier de spărgător. Ar fi mai bine să fim siguri că nu el a fost cel care a pătruns în casa mea.

Domnul Derrick avea obiceiul plebeian să doarmă duminica după-amiază, iar Tommy îi cunoştea, evident, acest obicei, deoarece imediat ce gazda lor se retrase, Înălţimea Sa îi făcu lui Dick un semn cu degetul să-l urmeze în grădină.

— Am maşina afară, spuse el. Ce-ai zice de o mică plimbare până la Bognor?

— Ai cumva rude la Bognor? întrebă Dick şi Tommy chicoti.

— S-ar putea s-o vedem, pe faleză, bătrâne. Se plimbă tot timpul în sus şi în jos, cu moşul acela căruia îi tremură mădularele. Sunt sigur că va fi grozav de bucuroasă să te întâlnească, spuse el cu viclenie. Ori de câte ori mă văd cu ea, îmi vorbeşte de tine – ce bărbat extraordinar eşti, şi se miră cum oameni ca tine pot să se facă poliţişti.

Dick nu avea nevoie să fie convins; numai sugestia unei asemenea posibilităţi fusese suficientă pentru a-i face inima să bată mai repede.

La început crezură că drumul lor până la Bognor fusese zadarnic. Timp de două ore se plimbară în sus şi în jos pe faleză, dar nu zăriră nici urmă de Mary Dane; tocmai discutau dacă nu este cazul să se întoarcă la Keyley, când Dick văzu un cărucior galben, împins încet pe aleea de la capătul falezei, urmat de o siluetă subţirică îmbrăcată în albastru şi alb. În secunda următoare, erau în drum spre ea.

Nu fu deloc surprinsă să-l vadă, şi aceasta dintr-un motiv bine întemeiat.

— V-am urmărit timp de o oră cum vă plimbaţi de-a lungul falezei – camerele noastre de la hotel oferă o vizibilitate foarte bună.

Tommy dădu o explicaţie incoerentă a prezenţei lor acolo, dar ea nu-l luă în seamă. Ochii lui Mary rămăseseră pironiţi asupra lui Dick.

— Acum ce-am mai făcut? Sau ai mai descoperit un ticălos cu un stilou de aur de şapte şilingi şi şase pence?

Se uită cu înţeles la Tommy, care îşi plecă vinovat ochii.

— Şi cum a decurs întâlnirea cu omul acela îngrozitor? Nu-mi vine a crede că l-ai mai întâlnit.

După-amiaza nu părea să decurgă într-un mod deosebit de plăcut pentru Tommy. Nu reuşea să participe la conversaţie decât prin eroismul eforturilor sale. Îngrijitorul surd împingea căruciorul, mergând înaintea lor, iar ei îl urmau la o distanţă mică.

— Medicul i-a recomandat domnului Cornfort Coasta de Est. Plecăm mai întâi la Margate, apoi, cu vaporul la Clacton.

— Ce se întâmplă cu dânsul? întrebă Dick.

Infirmul nu-l interesase niciodată, şi acum era şocat de propria lui nepăsare.

— Asta e o întrebare pe care nu trebuie s-o pui niciodată unei infirmiere conştiincioase, spuse ea şi, fără să înţeleagă din ce motiv, Dick se simţi inexplicabil de jenat şi încurcat.

Nu fusese ceea ce Tommy ar fi considerat o după-amiază plăcută şi părerea aceasta şi-o exprimă în repetate rânduri, pe toată durata drumului, pe când se întorceau la gazda lor. Ar fi fost mai bine, adăugă el, dacă nu i-ar fi propus călătoria de plăcere la Bognor. Dick îl întrerupse brusc:

— Când te întorci la Londra?

— Peste o lună de zile, spuse Tommy. Trebuie să mă duc la această blestemată de mătuşă a mea. Joacă crichet şi, pe deasupra, asta îi mai şi place, bătrâne! E pur şi simplu indecent. Dar de ce întrebi?

— Mă întrebam, răspunse Dick încet, dacă ai fi dispus să mă primeşti în calitate de chiriaş. Îmi place camera pe care mi-ai pus-o la dispoziţie, Tommy, şi mă gândesc să rămân, să zicem, toată luna viitoare ca oaspete al tău. Nu te holba la

mine, Tommy – holbează-te la drumul din faţa noastră; văd că acul arată peste 90 la oră şi nu cred că e o viteză potrivită ca să te holbezi altundeva decât la drum.

— Dar de ce? întrebă Tommy. Şi apoi, plin de zel: E ceva în legătură cu poliţia? Dacă aşa stau lucrurile, bătrâne, o las baltă imediat pe mătuşă-mea şi mă întorc cu tine.

Dick ezită. Dacă ipoteza care începea să prindă formă în mintea lui era justă, ar fi putut avea nevoie de ajutor, şi nu era deosebit de dornic să împărtăşească Scotland Yardului bănuielile sale. Era convins că, în următoarele câteva zile, necunoscutul va face ultima şi, probabil, cea mai disperată încercare pentru a găsi comoara ascunsă în casa din Lowndes Square.

— Mergi mai încet şi am să-ţi istorisesc, zise el, iar când Tommy reduse viteza maşinii la cifra moderată de 50 kilometri la oră, Dick i se adresă cu cea mai mare sinceritate:

— Îţi închipui, probabil, că va fi amuzant, dar eu te asigur că te vei plictisi de moarte şi că există toate şansele să petreci câteva zile monotone, fără cea mai mică distracţie de pe lume. Dar, dacă n-ai să faci decât ce-ţi voi spune eu, am să scot din tine un mic poliţist. Cât despre nefericita de mătuşă-ta, eu cred că nu ea o să fie cea păgubită din cauza absenţei tale. Când poţi să vii la Londra?

Tommy părea cuprins de agitaţie.

— Ce zici de miercuri? întrebă el.

— Mi se pare o zi excelentă. Şi dacă nu te superi, eu m-aş întoarce chiar astăzi acasă la tine. Te-aş ruga să-i scrii omului tău – care nu va fi deloc bucuros să mă vadă – şi să-i spui că-mi dai mână liberă în toată casa, până la sosirea ta. Apropo, ai vreo armă de foc?

— Două pistoale, bătrâne, spuse Tommy.

— Ai autorizaţie pentru ele? şi, deoarece Tommy rămăsese tăcut: Îmi închipuiam eu că n-ai! – îmi va rămâne, cel puţin, satisfacţia de a te priponi pe tine, dacă nu se întâmplă nimic altceva. Unde le ţii?

Lordul Weald se apucă să-i explice şi era gata chiar să oprească maşina şi să-i deseneze un plan, pentru a-i arăta poziţia exactă pe care o ocupau pistoalele, într-un mic birou, în stânga unei uşi de la etajul patru, deşi toate aceste detalii nu erau deloc necesare.

CAPITOLUL VII.

La întoarcerea lor la Keyley, îl găsiră pe Derrick jucând popice cu grădinarul. Nu părea deloc surprins că-şi „luaseră după-amiază liberă”, după cum se exprimă el.

— Fără femei e o plictiseală de moarte aici. Era cât pe ce s-o rog pe infirmieră să-mi ţină tovărăşie.

— Care infirmieră? întrebă Dick repede.

Derrick râse.

— Habar n-am. Am văzut o infirmieră învârtindu-se pe-aici, admirând grădina, dar nu m-a lăsat inima să-i atrag atenţia că aici e proprietate particulară şi că trecerea e interzisă. Subţirică – drăguţă, după cât mi-am putut da seama, poate că greşesc, dar mi s-a părut că era fata pe care era cât pe ce s-o omor la Brighton; dar, la urma urmelor, toate infirmierele arată la fel.

Dick şi Tommy Weald schimbară o privire.

— Dacă mi-ai spune ce oră era…

— Cam acum un ceas, spuse Derrick.

— Atunci pot să te asigur că nu a fost ea, decretă Tommy.

— Curios… Credeam că ea a fost. După câte mi-o amintesc eu pe fata aceea, seamănă leit cu ea. Era însoţită de un bărbat, cu care se vedea că este în termeni foarte prieteneşti. Au dispărut un timp, iar când am ajuns la capătul grădinii de trandafiri, i-am văzut urcându-se într-o maşină – infirmiera era la volan. Detest femeile care conduc.

— Ai mai remarcat ceva la infirmieră?

— Era la oarecare distanţă de mine. Singurul lucru pe care l-am văzut a fost că purta mănuşi maro.

Era o nouă lovitură pentru detectiv. Mary Dane purtase mănuşi maro: le văzuse de departe şi se mirase de ce

poartă ceva ce nu i se potriveşte cu restul ţinutei. Cine era, deci, această misterioasă dublură şi de ce îşi alesese o infirmieră cu totul inofensivă?

Dick îi ceru gazdei scuzele de rigoare şi Walter Derrick, departe de a fi disperat din cauza plecării lui premature, se oferi să-i pună la dispoziţie maşina sa pentru a-l duce la Londra – o ofertă pe care detectivul o acceptă cu bucurie, fiindcă duminica trenurile circulau îngrozitor. Între timp, Tommy vorbise acasă la el şi dăduse instrucţiunile necesare pentru primirea oaspetelui.

Dick constată că personalul casnic fusese întărit cu două fete noi, care, în loc să fie supărate de prezenţa lui, îl salutară aproape cu entuziasm. Mai târziu, seara, pe când îi servea cafeaua în camera sa, deosebit de plăcută, majordomul îi explică de ce fusese primit cu atâta căldură.

— Servitoarelor le e teamă de casa domnului Derrick, domnule, spuse el.

— Ce anume le face să le fie teamă? întrebă Dick.

— Desigur, e o prostie; ele, însă, ca de altfel şi intendentul domnului Derrick, susţin că locuinţa e bântuită de stafii. Intendentul afirmă că aude tot timpul zgomote şi că, într-o noapte, l-a văzut pe tatăl domnului Derrick, bătrânul avar, urcând scările… l-a văzut atât de clar, cum vă văd eu pe dumneavoastră. Era o noapte cu lună şi s-a speriat aşa de tare, încât nu a avut curaj să se ia după el.

Era pentru prima dată că Dick auzea vorbindu-se de stafii în casa lui Derrick, însă fu atât de impresionat, încât telefonă la Keyley.

— Prostii! pufni Walter Derrick. Pentru prima dată aud una ca asta.

— Te superi cumva dacă îi pun câteva întrebări speriosului dumitale intendent? întrebă Dick.

— Deloc. Telefonează-i şi cheamă-l – sau mai bine am s-o fac eu. Nu cred să jefuiască cineva casa cât lipseşte el. Sau, mai bine, du-te dumneata acolo şi stai de vorbă cu dânsul.

Dick găsi că a doua alternativă era cea mai bună. Îi dădu timp lui Derrick să-l sune pe intendent, înainte ca el însuşi să bată la uşă. I se deschise imediat. Lui Dick nu-i scăpă faptul că intendentul ţinea în mână un pistol, pe care după ce se convinse de identitatea vizitatorului său, îl strecură în buzunar.

— Da, domnule, m-am speriat, nu mi-e ruşine să v-o mărturisesc, spuse el. Nu cred în stafii. Am fost mulţi ani militar, pe vremuri, iar intendent am fost în case şi mai ciudate decât aceasta, însă n-aş vrea să mai trec printr-o noapte ca aceea de sâmbătă. L-am văzut pe bătrân.

— Îl cunoscuseşi personal? întrebă Dick, surprins.

— L-am văzut de multe ori. Eram portar la o societate imobiliară cu care a făcut o mulţime de afaceri. Agenţii acestei societăţi mai lucrează şi acum pentru domnul Derrick; în felul acesta am căpătat slujba de aici.

— Cum arăta bătrânul?

— Slab şi scund. Abia v-ar fi trecut de umăr domnule. Şchiopăta – puteai să-l recunoşti de departe.

Dick află ceva nou. Auzise multe despre acest om avar, dar, lucru curios, nimeni nu-i pomenise această infirmitate fizică.

— Spune mi acum ce s-a întâmplat când zici că ai văzut stafia.

— Eram în bucătărie. Tocmai îmi luam cina, când mi s-a părut că aud zgomot – parcă umbla cineva pe culoar. M-am ridicat de la masă, mi-am luat pistolul acesta vechi al meu şi am urcat scările până în hol. Nu vedeam nimic şi de aceea am aprins luminile. Salonul şi sufrageria aveau uşile închise cu cheia şi mi-am spus atunci că imaginaţia mea trebuie să-mi fi jucat o festă. Mi s-a părut apoi că aud un zgomot sus, la etaj, şi am început să urc scările, nu prea grăbit, credeţi-mă. Am ajuns la primul palier, n-am văzut pe nimeni, şi apoi mi-am îndreptat privirea mai sus. Stătea lângă fereastra palierului, iar lumina lunii îi cădea direct în faţă.

Îngrijitorul înghiţi un nod, şi apoi dădu din cap.

— Ce-ai făcut atunci?

— Am rămas pe loc şi l-am urmărit cum se depărta şchiopătând, până a dispărut.

— A fost ceva mişcat de la locul său? Te-ai dus să te uiţi sus? îmi închipui că nu, spuse Dick, zâmbind.

— Nu, domnule, nimic nu era atins. N-am să vă mint, domnule, deşi, dacă veţi povesti acest lucru domnului Derrick, îmi voi pierde slujba. Am luat-o la goană în jos, cât mă ţineau picioarele, şi m-am încuiat în bucătărie.

— Ţi-a fost frică? râse Dick.

— Da, domnule, răspunse omul încurcat. Nu ştiu ce-aţi fi făcut dumneavoastră. Desigur, pare o prostie acum când stau aici, într-o cameră cu lumină şi cu cineva lângă mine, dar atunci eram singur în casă. Şi a mai fost văzut şi altă dată înainte. Tovarăşul meu spunea că l-a văzut plimbându-se, şchiopătând, prin faţa casei. Fireşte că nu ştia cine este, dar, când mi l-a descris, l-am recunoscut imediat.

— Ce-ar fi să presupunem, îl ironiză Dick, că nu a fost o stafie, ci un om în carne şi oase? Ar fi putut intra cineva în casă?

— Numai prin uşa din faţă, şi aceea era încuiată.

— Zăvorâtă?

— Nu, domnule; zăvorul nu era pus, şi nici lanţul de siguranţă. Adevărul este, domnule Staines, că lanţurile şi zăvoarele sunt foarte bune pentru a nu permite intrarea cuiva, dar ele nu-ţi permit nici să ieşi!

— Cu alte cuvinte, ele nu-ţi dau posibilitatea să fugi? Spune-mi, acum unde dormi?

— Dorm în bucătărie, domnule.

— Bine, spuse Dick. Îţi voi spune acum ce vreau eu să faci şi am să obţin, pentru aceasta, permisiunea domnului Derrick. Te rog să-ţi muţi patul în camera de-alături! Arătă spre peretele care despărţea cele două case.

— În birou, domnule? întrebă omul nervos. Păi, dacă vreţi să ştiţi tocmai spre această cameră se îndreaptă mereu individul.

— Să lăsăm pentru moment stafia; să ne concentrăm asupra securităţii.

Dick ieşi pe balconul de unde pornise în aventura lui primejdioasă cu câteva zile înainte. Obloanele de fier erau acum toate ridicate; cel care îi tăiase calea de întoarcere fusese reparat.

— Dacă dumneata dormi dincolo, iar eu în această cameră, va fi uşor să comunicăm între noi. Dacă dormi la subsol şi îţi vine un musafir sub formă de stafie, poţi să strigi cât vrei, fără să te audă nimeni. Tot ceea ce trebuie să faci, dacă auzi ceva, e să baţi în acest perete, fie cu pumnul, fie cu un ciocan. Te-aş ruga să urci chiar acum, să baţi în perete, ca să-mi dau seama dacă te pot auzi. După aceea ieşi pe balcon.

— N-ar avea nici un rost, domnule. Toate aceste ziduri au o grosime de o jumătate de metru.

— Să sperăm că acesta face excepţie.

Larkin, intendentul, consimţi să încerce şi Dick îl aşteptă. În cele din urmă, auzi un sunet extrem de slab şi apoi ieşi pe balcon.

— Am bătut cu tocul unui pantof, m-aţi auzit, domnule Staines?

Dick fu nevoit să recunoască adevărul şi anume că un asemenea sunet nu l-ar trezi din somn.

— Aşteaptă, spuse el, şi sună după majordom. Există cumva în casă o sonerie portativă?

— Da, domnule, avem una pe care o foloseşte înălţimea Sa pentru a-şi chema valetul.

— Adu-o aici, te rog.

Majordomul se întoarse cu o casetă de lemn lustruit şi cu un colac de sârmă care se termina cu un întrerupător.

Dick ieşi pe balcon şi dădu instrucţiunile de rigoare.

— E suficient de cald ca să poţi lăsa fereastra deschisă. Clopoţelul soneriei rămâne în camera mea. Dumneata iei întrerupătorul şi-l aranjezi astfel încât să poţi ajunge la el fără să cobori din pat.

Larkin dormea pe un pat pliant. Nu-i fu deloc greu să-l mute şi era bucuros să aibă prin apropiere ceea ce numea el „societate”. Singurul inconvenient era că, ori de câte ori voia să mănânce, trebuia să coboare şi să străbată întreaga casă pe întuneric.

— Nu e nevoie să foloseşti această cameră decât seara, când vii să te culci ca tot omul. Uşa se încuie?

Intendentul dispăru şi reveni pe balcon cu asigurarea că poate fi încuiată şi zăvorâtă, pe deasupra. Firul fu tras dintr-un balcon în celălalt şi, apoi, până în noul dormitor al intendentului. Dick aşează clopoţelul soneriei lângă patul său.

Noaptea nu aduse nici o nouă aventură. Ieşi, dis-de-dimineaţă pe balcon, unde îi găsi pe Larkin, fumându-şi prima pipă din ziua aceea.

— Nu, domnule, nu s-a întâmplat nimic. Mă întreb tot timpul dacă luminatorul de pe acoperiş este asigurat. După cât pot să văd, nici acum nu este încuiat, dar nici nu poate fi încuiat.

Dick trecu pe celălalt balcon şi îl urmă pe intendent în casă. De pe palier urca o scară îngustă care se termina într-un oficiu fără uşi. Ridicând privirea, văzu o scară suspendată orizontal şi, după cât se părea, printr-o contragreutate. Era o foarte obişnuită scară de incendiu. Trase de o frânghie groasă, scurtă, şi capătul scării coborî şi, în acelaşi timp, luminatorul de sus se deschise automat. Urcă scara şi ieşi pe acoperiş. Scara reveni în poziţia iniţială, iar luminatorul se închise. Se deschidea uşor din afară. Acoperişul nu era înclinat, suprafaţa lui fiind întreruptă numai de coşurile de cărămidă. Ceva mai departe dădu de alt luminator – ducând – presupuse el, în casa lui Weald. Acest al doilea luminator era de aceeaşi construcţie ca primul şi putea fi de asemenea deschis din afară. Casa următoare era mai înaltă cu un etaj, dar avea o scară de fier pe care se putea coborî, în caz de incendiu, pe acoperişul plat.

Reveni la intendent cu o dare de seamă liniştitoare.

— Nu cred ca prietenii noştri să intre – sau să poată intra pe această cale, spuse el. Ulterior, această recunoaştere avea să-i fie de mare folos. Cumva, se aştepta ca Lordy Brown să vină în vizită la casa de alături şi îi lăsase vorbă lui Larkin ca, într-un asemenea caz, să trimită după el. Totuşi pe Lordy nu avea să-l întâlnească decât din întâmplare.

În acea după-amiază, Dick mergea grăbit pe Piccadilly, urmând să se vadă cu Bourke, cu care îşi fixase o întâlnire. Ajunsese cu un taxi până în Berkeley Street, dar circulaţia era atât de densă şi de înceată, încât se hotărâse să plătească şi să-şi continue drumul pe jos.

Se uită la ceas; trecuseră cinci minute de la ora fixată pentru întâlnire. Intră într-un magazin de ciorapi unde era cunoscut şi îl chemă la telefon pe Bourke, dar i se răspunse că acesta a plecat, lăsându-i vorbă că amână întâlnirea. Uşurat, Dick ieşi în Piccadilly şi îşi continuă plimbarea spre Circus, cu un pas mai lent.

Staines era londonez prin naştere şi preferinţă; zgomotele oraşului erau cele mai frumoase sunete pentru urechea lui, iar mirosul de asfalt, mai frumos decât parfumul florilor. Dick Staines avea ceva de visător; îi plăcea să-şi dea frâu liber imaginaţiei, să-şi închipuie viaţa unuia sau altuia dintre bărbaţii sau femeile zărite întâmplător şi să facă tot felul de speculaţii asupra intereselor care-i făceau să se grăbească de la o treabă la alta, asemenea furnicilor.

În punctul unde Piccadilly Street se întâlnea cu aglomeratul Piccadilly Circus, Dick se opri la marginea trotuarului, cu mâinile prinse la spate, urmărind circulaţia încurcată, pe care o descurcau doi poliţişti plictisiţi.

— Ia te uită, domnul Staines, ce plăcere!

Se întoarse pe călcâie şi văzu o faţă prelungă, îngustă, doi ochi de un albastru şters şi o gură neregulată, strâmbată într-un zâmbet. Altfel, fără această imagine, poate că nu l-ar fi recunoscut pe Lordy Brown în costumul lui nou, cenuşiu, de caşmir, care însă nu era bine ajustat. La mână avea un

ceas nou iar în deget un inel cu o piatră strălucitoare – era cu totul altul decât omul jerpelit de care Dick se despărţise în faţa cafenelei de pe Piccadilly.

— Vă uitaţi la privelişte? Tonul lui Brown era condescendent. E un oraş straniu, dar dumneavoastră şi cu mine nu suntem nimic pentru el! Prefer un loc mic, unde poţi fi un om mare. Mi-aduc aminte când eram la Geelong…

— Eşti îmbrăcat ucigător, Brown. Ai dat o lovitură?

— Eu? Nu. Am pus deoparte ceva bani şi am primit azi-dimineaţă o scrisoare din Africa cu nişte dividende. Am vreo două sau trei grupuri de acţiuni care-mi aduc câte o liră-două.

Scoase din buzunar un toc pentru ţigări de foi, foarte nou, foarte strălucitor, cu marginile de aur.

— Mulţumesc, nu fumez, spuse Dick, refuzându-l. În nici un caz acest tip de ţigări de foi.

Lordy Brown muşcă un capăt al trabucului şi-l aprinse.

— Pot să vă ofer un pahar?

— Voi lua cu dumneata o ceaşcă de ceai.

— Şi eu prefer ceaiul, spuse Lordy. Alcool, la ora asta din zi, este imoral şi dezgustător. Seara, da. Un om ca mine, care la băutură, poate băga sub masă pe oricare alţi doi, preferă să-şi satisfacă plăcerile după ce-şi încheie afacerile.

— L-ai văzut pe Derrick? întrebă Dick, după ce se aşezară la o masă şi dădură comandă.

— Pe el? Lordy Brown zâmbi dispreţuitor. N-a vrut să mă vadă el pe mine. Nu-i la Londra, nu-i aşa? La ţară – Keyley – ăsta e numele casei.

— Ai fost acolo? întrebă Dick plin de interes.

— M-am dus ieri. De fapt, v-am văzut plecând, pe şosea. I-am trimis vorbă, dar el mi-a răspuns că e ocupat şi că mă va primi la Londra. La aşa prietenie te aştepţi din partea unui om căruia i-ai salvat viaţa?

— Nu l-ai văzut, deci?

— Eu l-am văzut, dar el nu m-a văzut pe mine, îl corectă Lordy. Nu s-a schimbat deloc. Parcă-l văd zăcând acolo şi

leul smulgându-i bucăţi de carne, ca şi când ar fi fost ieri! Dar nu sunt eu acela care să dea buzna peste oameni, nepoftit. Nu sunt un cerşetor. întrebaţi pe oricine-l cunoaşte pe Lordy Brown şi vă va spune că sunt un om cumsecade care nu-şi permite libertăţi faţă de nimeni.

— Şi dumneata nu crezi că Walter Derrick este un om cumsecade?

— Cum să nu, spuse celălalt grăbit. Eu sunt un om înţelegător, cu vederi largi. Întrebaţi pe oricine în Africa şi veţi auzi că nu există un om cu vederi mai largi pe ambele maluri ale râului Tuli. Derrick avea dreptate – e om de afaceri şi nu-i place să dea buzna cineva peste el când are musafiri, un lord, după câte am aflat. Părerea mea este că nu i-au transmis exact numele meu. Vedeţi, domnule Staines, eu sunt în stare să găsesc scuze pentru oricine, chiar dacă mă tratează ca pe o treanţă. E un om foarte cumsecade, şi-mi amintesc de el de parcă ar fi fost ieri.

Scoase din buzunarul pantalonilor o batistă în culori vii şi, din nebăgare de seamă, scăpă pe jos lin teanc de bancnote, pe care se grăbi să le adune.

— Acum nu prea pari să mai ai nevoie de ajutorul lui. Dividendele dumitale par să fi fost destul de mari.

— Cu dividendele lucrurile stau bine, acţiunile sunt bune – am din ce trăi. Nu vreau mila nimănui. Se uită intens la Dick. Nu m-aş mira dacă s-ar apuca să-mi ofere 100 de lire. Însă nu le-aş primi. Aş spune: nu, mulţumesc! Nu iau niciodată bani când salvez viaţa unui om. Asta sunt eu, domnule Staines.

— N-aş fi crezut, spuse Dick, iar Lordy chicoti amuzat.

— Vă mai amintiţi de fata aceea, de Villiers, pe care am văzut-o, sau credeam că am văzut-o – domnişoara cum o fi chemând-o? E la Bognor, infirmieră, îngrijeşte de un domn bătrân.

— De unde ştii, întrebă Dick surprins.

— Pentru că am văzut-o când am fost la Bognor. E grozavă! Plescăi din buze. Seamănă ca două picături de apă

cu o fată pe care am cunoscut-o în Africa. Ai crede că sunt gemene.

Spuse că se gândea să-şi construiască o casă la Bognor şi că voia să-şi cumpere o maşinuţă, ca să aibă cu ce să-şi facă deplasările.

— Ia zi, este vorba de o spargere pur şi simplu, sau ai agăţat pe cineva care are o mulţime de bani?

— Nu există în toată Londra un om mai cinstit ca mine, declară el. Îmi pot permite să fiu cinstit.

— Şi totuşi, speri că Derrick îşi va exprima recunoştinţa în modul obişnuit?

— El! Nu mi-ar da nici măcar un pahar de apă! Asta-i cel mai rău la ăştia, când se ajung îşi uită prietenii vechi…

— Cât timp a durat cunoştinţa voastră? îi întrerupse Dick.

— Cam patru zile, răspunse celălalt calm, dar a fost pentru mine de ajuns. Mă împrietenesc repede. Nu, continuă el, toate visele tropicale, cum spune poetul, s-au dus spre vest. De la Derrick nu poţi să ciupeşti nimic. După toate aparenţele, tatăl lui a fost într-adevăr un avar fără pereche. Durează foarte mult până ce, prin selecţionare, scapi un cal de un viciu, iar cu oamenii e şi mai rău. Cu toate acestea – privirea lui îl ocoli nepăsătoare pe Dick – aş putea scoate ceva de la el, aşa pentru distracţie. Lumea, cum spune Shakespeare, este scoica mea.

Dick zâmbi fără plăcere, chemă chelnerul şi plăti ceaiul – în ciuda protestelor lui Brown. Pe când ieşeau, se întoarse spre însoţitorul lui de proastă reputaţie.

— Cel care deschide scoici în acest oraş deschide uşa celulei No. 94. Să nu uiţi asta. Brown!

— Eu nu uit nimic, spuse Lordy Brown.

CAPITOLUL VIII.

Dick se întoarse acasă, scurt timp după aceea, şi-i puse lui Larkin, intendentul, câteva întrebări, în pragul casei lui Derrick.

— Nu, domnule, nimic de semnalat, nu a fost nimeni pe-aici.

— N-ai primit nici un mesaj telefonic în care să ţi se spună să pleci în Timbuctu? întrebă Dick.

— A doua oară nu se mai întâmplă, domnule. Domnul Derrick a stabilit un cod. Nu îndeplinesc nici o dispoziţie decât dacă se foloseşte acest cod.

— O idee admirabilă, răspunse Dick – eu am propus-o.

Staines observă că, din când în când, omul privea îngrijorat peste umăr, în casă.

— Iar umblă stafia?

— Nu, domnule, sunt doar puţin nervos, atâta tot.

Era vizibil că nu era deosebit de încântat de perspectiva de a mai petrece acolo încă o noapte. Înainte de cină, Dick scoase mica maşină a lui Tommy Weald pentru o plimbare şi admiră din nou mecanismul care permitea deschiderea automată a uşii garajului.

Din afară, chiar la lumina zilei, garajul lui Tommy semăna cu o biserică. Unele părţi ale micii clădiri erau foarte vechi; se vedea, de exemplu, un fronton gotic deasupra unei arcade, roase de vreme. Nu-i acordă un interes prea mare, căci Tommy nu avea defel înclinaţii ecleziastice. Garajul existase probabil înainte ca el să fi cumpărat casa.

Maşina se comporta splendid. Merse cu ea până la Scotland Yard, gândindu-se că poate îl va întâlni pe Bourke, şi se întoarse făcând un ocol prin sudul Londrei. Se apropia de o staţie aglomerată de metrou, când zări o fată mergând pe trotuar, şi, timp de o clipă, crezu că o recunoaşte. Când trecu pe lângă ea, întoarse capul. Acum era sigur. Frână maşina brusc. Când se uită înapoi, fata dispăruse, înghiţită probabil de intrarea staţiei de metrou, deşi ar fi putut jura că, atunci când o zărise el, fata trecuse de intrare.

Mary Dane, şi poate, totuşi, nu Mary Dane. Nu-i mai ieşea din minte fata aceasta; devenise o obsesie.

Întors acasă, avu o inspiraţie. Cunoştea adresa ei din Bognor; din fericire îşi aminti numele proprietarului. Casa avea telefon: văzuse firul care ducea spre casă. Chemă informaţiile, află numărul şi ceru să i se dea legătura. După

un minut, auzi o voce de bărbat la celălalt capăt al firului şi bănui că era proprietarul pensiunii.

— Pot vorbi cu infirmiera Mary Dane, vă rog?

— Nu ştiu dacă este acasă, răspunse vocea. Trimit pe cineva sus să întrebe.

Dick aşteaptă plin de nerăbdare, şi apoi:

— Da?… Doriţi să vorbiţi cu mine?

— Sunteţi domnişoara Dane?… Aici e Dick Staines, spuse el înviorat de speranţă.

— Da. Sunteţi sigur că vreţi să vorbiţi cu mine? Poate vreţi să vorbiţi cu proprietarul dumneavoastră. Dacă vreţi, pot să-l chem. Este în faţa casei.

— Tommy?

— Tommy, repetă ea. Este cel mai insistent Tommy pe care l-am cunoscut vreodată. Doreai într-adevăr să vorbeşti cu mine?

— Aă… da. Dick ezită, bâlbâindu-se puţin. Voiam să te întreb dacă… dacă ai fost la Londra astăzi de dimineaţă… Mi s-a părut că te-am zărit, spuse el melancolic.

— O, domnule Staines! Reproşul batjocoritor din glasul ei îl irită; totdeauna vedeţi câte ceva! Ce grea trebuie să fie viaţa dumneavoastră!

După care îi trânti telefonul în nas, făcându-l să se simtă ca un copil bătut. Schimbă câteva cuvinte cu Larkin peste balcon.

— Nu cred că vă voi chema în noaptea asta, domnule, spuse. Hoţii n-au să se mai întoarcă.

Dick se dezbrăcă şi pe la 11.30, după ce spusese din nou, din balcon, noapte bună intendentului lui Derrick, era în pat. Îl trezi bătaia în uşă a majordomului. Se făcuse ziuă de-a binelea, iar prin ferestre se revărsau razele soarelui.

— Bună dimineaţa, domnule. Puse jos mica tavă de ceai. Sper că aţi avut o noapte liniştită?!

— Da, o noapte foarte bună, spuse Dick.

— Soneria nu v-a deranjat? zâmbi majordomul.

Dick îi spusese de ea în noaptea în care fusese instalată, ca să nu se alarmeze dacă o auzea sunând.

— Nu, am avut într-adevăr o noapte foarte liniştită, intendentul şi cu mine.

— Astăzi doarme târziu. Când am ieşit să iau scrisorile din cutie, am văzut că sticla de lapte mai este încă în faţa uşii. De obicei se scoală la ora 6.

Dick Staines nu era prea interesat de problemele vieţii cotidiene a intendenţilor şi găsi o explicaţie foarte simplă.

— N-aş fi surprins ca aceasta să fi fost, pentru el, prima noapte liniştită după multele săptămâni de tensiune, spuse el.

Îşi puse halatul şi ieşi pe balcon. Primul lucru pe care-l zări fu firul verde al soneriei – sârmele fuseseră despărţite cu grijă şi tăiate cu precizie.

Se întoarse în cameră, se îmbrăcă în grabă, iar trecătorilor miraţi de pe stradă li se oferi spectacolul captivant al unui bărbat atletic făcându-şi vânt de pe un balcon spre celălalt. Intră în camera transformată în dormitor. Patul era acolo, dar nedesfăcut. Nimeni nu dormise în el. Uşa era larg deschisă. Pe o măsuţă, lângă pat, era un ceas mare de argint; evident, intendentul îl pusese acolo înainte de culcare. Pe jos, aproape de locul unde s-ar fi aflat mâna celui ce ar dormi în pat, se găsea pistolul.

Se îndreptă spre uşă şi-l strigă pe intendent. Nu primi nici un răspuns, îi răspunse numai ecoul propriilor cuvinte. Dick coborî încet scările, oprindu-se la fiecare palier pentru a încerca uşile. Erau încuiate toate, cu excepţia celei de la salonul din faţă, care era larg deschisă. Jaluzelele erau coborâte, încăperea cufundată în întuneric. Dick trase perdelele şi ridică jaluzelele. Simţea un miros deosebit, înţepător, pe care nu reuşea să-l definească. Mai văzuse camera şi cu altă ocazie: mobila fusese acoperită cu nişte huse albe, de pânză. Acum cineva scosese husele de pe două scaune şi acestea erau aşezate unul în faţa celuilalt, ca şi când fuseseră ocupate de doi oameni prinşi într-o

conversaţie lungă şi intimă. Husele fuseseră aruncate neglijent lângă cămin, peste un covor făcut sul, după cât se părea, dată fiind forma lui… un covor făcut sul? Dick privi din nou, mai atent. Zări vârful unei ghete…

În două sărituri traversă camera şi trase la o parte pânza. Un bărbat zăcea întins acolo, cu un rânjet întipărit pe faţa-i încremenită. Era mort. Gâtul şi haina îi erau pline de sânge. Mâinile, adunate peste piept, erau făcute pumn.

— Lordy Brown! spuse Dick cu blândeţe. Cum de-ai ajuns aici, sărmanul de tine?

Dădu la o parte haina şi zări ceva ce-l lasă mut de uimire. Mâini îndemânatice încercaseră să panseze rana: pieptul era strâns într-o fâşie de pânză albă, un tampon fusese făcut din acelaşi material şi fixat cu ace de siguranţă, după toate regulile ştiinţei medicale. În graba plecării, mica trusă medicală fusese uitată – o cutie plată din piele, cu ace chirurgicale şi un flacon de tinctură de iod, nedesfăcut. O luă în mâini examinând-o pe toate părţile; găsi o mică despărţitură, şi, în ea, un cartonaş alb pe care scria:

De la R. D. pentru M. D.

(Sărbători fericite, Mary, şi sărutări de la tata) „M. D.”? repetă Dick Staines. Erau nişte iniţiale destul de comune… S-ar putea să nici nu însemne Mary Dane.

În hol se afla un telefon. Dick sună la Scotland Yard şi constată că Bourke, fie că sosise, fie că nici nu plecase, se afla acolo.

— Sunt acolo în câteva minute. Ar fi bine dacă ai cerceta restul casei.

Dick coborî la subsol. Nu se zărea nici urmă de intendent. Era vizibil că mâncase înainte de a se urca la culcare, rămăşiţele de mâncare se mai aflau pe masă. Uşile erau încuiate; după cum spusese el, la uşa din faţă nu erau puse nici zăvorul, nici lanţul de siguranţă.

Când termină cercetările, maşina poliţiei se şi afla în faţa casei, iar Bourke, împreună cu trei asistenţi, intrară în salon.

— Era mort când l-ai găsit?

Dick dădu din cap, afirmativ.

— Cine l-a pansat?

— Iată ceva ce-aş vrea să ştiu şi eu.

— Hm! făcu Bourke, ţuguindu-şi buzele gânditor. Se pare că a fost împuşcat. Trase aer pe nas. Am simţit mirosul de pulbere de când am intrat – dumneata nu?

— Fireşte! şi eu am simţit mirosul, răspunse Dick.

— Până nu vine medicul, nu vom şti exact cum a fost ucis. Este Brown, nu-i aşa?

Examină cadavrul, fără a-i schimba poziţia. Nu constată nimic, decât că, de când sosise în Anglia, Lordy Brown avusese mai multe adrese. Nu găsi nici o hârtie care să indice un motiv pentru prezenţa lui aici şi nici un fel de chei sau unelte cu care ar fi putut să pătrundă în casă.

După plecarea medicului, în timp ce ambulanţa aştepta la uşă, înconjurată de un grup de curioşi, examinară din nou cadavrul cu şi mai multă atenţie, în buzunarul de la şoldul drept al lui Lordy se afla un pistol Browning cu încărcătorul plin. Descoperirea importantă însă o făcură când examinară mai îndeaproape acest buzunar. Găsiră acolo o bucăţică de hârtie, împăturită, pe care era mâzgălit cu creionul:

Hyde Park – prăvălie – pod – lumină verde – stânga – 11.30 – 12 fără un sfert – dl. Pinkey.

— Eşti, în felul tău, un colecţionar de mistere, Staines. Ar trebui să poţi dezlega această enigmă dintr-o privire!

Dick reciti cele câteva rânduri.

— Voi face o copie şi voi trimite originalul la Yard.

Băgă hârtiuţa în buzunar şi ajută la aşezarea pe targa adusă de ambulanţă a ceea ce, cu câtva timp în urmă, fusese o fiinţă omenească.

— Derrick ştie de cele întâmplate?

— Nu încă, spuse Dick, clătinând din cap. Am vrut mai întâi să-l chem la telefon, dar apoi am considerat că este mai bine să aştept până veniţi dumneavoastră.

— Cheamă-l, spuse Bourke laconic, şi urcă pe scări, spre dormitorul temporar al intendentului.

Dick ceru un număr şi auzi în receptor vocea lui Bourke.

— Nu-i nici o problemă, îi comunică acesta. Am găsit o derivaţie în birou, aici sus, şi tocmai o încercam.

Nu apucase încă să termine aceste cuvinte că se şi auzi glasul lui Derrick.

— Poţi veni încoace? E urgent, spuse Dick. Îţi aminteşti că ţi-am vorbit de un tip Brown?

— Lordy Brown – da. Mi s-a spus că ieri a fost pe aici. Mi-a trimis vorbă printr-unul dintre servitori că doreşte să mă vadă, dar nu ştiu de ce nu a intrat în casă. Când am trimis după el, plecase. Are ceva necazuri. După cum spunea omul meu, era criţă.

— E mort, spuse Dick încet.

— Mort? În glasul lui Derrick răsună oroarea, neîncrederea. A avut un accident – când s-a întâmplat?

— Noaptea trecută… în salonul dumitale!

— Sper că glumeşti… a încercat să pătrundă prin efracţie? Îţi aminteşti, aveam eu unele bănuieli.

— Nu ştiu ce a încercat să facă. Se află în casă şi a fost împuşcat.

— Ce spune intendentul? El a tras? Avea un pistol.

— Intendentul dumitale s-a evaporat de pe faţa pământului, replică Dick.

— E clar, vin acolo cât pot de repede.

— Ai cumva idee unde ar putea fi găsit intendentul?

— Nu ştiu. Acum sunt prea zăpăcit ca să-mi pot aduce aminte de adresa lui.

— Adu-l şi pe Tommy, spuse Dick, însă Derrick închisese telefonul.

În clipa aceea, Bourke apăru jos.

— Ai găsit ceva când ai cercetat pentru prima oară camera?

Dick ezită doar o clipă, dar apoi, băgând mâna în buzunarul de la piept, scoase micuţa trusă medicală.

— Cineva l-a pansat; evident, o infirmieră de specialitate.

— Am băgat de seamă, spuse Bourke.

Deschise trusa, încruntând sprâncenele plin de interes, vârî două degete în despărţitură, dar nu reuşi să găsească obişnuitul cartonaş cu numele proprietarului. Aceasta era singura dovadă pe care inspectorul Richard Staines nu o predase superiorului său. De ce? – nu ştia nici el. Totuşi, nouă bărbaţi din zece şi zece femei din zece ar fi explicat într-un mod cât se poate de simplu această abatere a sa de la datorie.

Dick se întoarse în casa lui Weald, făcu o baie se schimbă şi luă în mare grabă micul dejun. Când îşi recăpătă o înfăţişare cu care se putea prezenta din nou în lume, îi parveni primul indiciu. Era din partea proprietarului unui garaj de taxiuri, care se aflase acolo în seara trecută, de vorbă cu un şofer, când îl văzuse pe intendent, pe care-l cunoştea, traversând grăbit strada şi îndreptându-se spre ei. Şoferul primului taxi tocmai mânca. De aceea intendentul a luat al doilea taxi, care l-a dus la gara King's Cross. Spusese că trebuie să prindă un tren care pleca la miezul nopţii spre nordul ţării.

Proprietarul garajului îl cunoştea bine, deoarece în câteva rânduri stătuseră şi la taclale. Uneori, seara, Larkin obişnuia să vină acolo să mai schimbe câte o vorbă. Rămânea uneori chiar şi câte două ceasuri, întorcându-se apoi cu cea mai mare repulsie în casa pustie.

— Ceea ce dovedeşte că este un mincinos, spuse Bourke. Spunea că nu lipseşte niciodată mai mult de zece minute. Derrick a sosit?

Cei doi stăteau, în acel moment, de vorbă în holul casei lui Weald.

— Chiar acum. E foarte necăjit – poate nu chiar necăjit, dar nu ştie ce să creadă.

— Deosebirea între el şi noi, Richard, este că el o arată, iar noi nu.

CAPITOLUL IX.

Dick intră în casă şi-l găsi pe Derrick umblând în sus şi în jos, printre mobila îmbrăcată în huse a salonului unde fusese descoperită nenorocirea. Era îmbrăcat într-un costum de golf şi fusese probabil pe punctul de a pleca să joace când îl sunase Dick.

— Nu, nu i-am spus nimic lui Weald, dar vine şi el astăzi aici. Ce crezi despre toate astea, Staines?

Dick clătină din cap.

— Am trei ipoteze, spuse el, toate atât de absurde şi improbabile, încât nu-mi pot strica reputaţia expunându-ţi una dintre ele. Nimic nu a fost atins, după cât am putut să-mi dau seama, dar e evident că, în noaptea trecută, în această casă nu s-a aflat doar o singură persoană.

— Ce te face să afirmi asta? întrebă Derrick grăbit.

Bourke îl scuti pe subalternul lui de un răspuns la această întrebare.

— Este clar, spuse el cu glasul lui morocănos, cel care l-a împuşcat pe Lordy Brown nu este aceeaşi persoană cu cel care a încercat să-i salveze viaţa – l-am găsit cu pieptul pansat.

— Unde se afla?

Bourke arătă exact locul respectiv.

— Avea o pernă sub cap şi era acoperit cu o husă, spuse el. Când l-a zărit Staines a crezut că era un covor făcut sul sau ceva de acest gen.

— Dumnezeule mare! Faţa lui Derrick pălise. Nu reuşesc să înţeleg, spuse el sacadat. Nu numai o singură persoană… aici? Ce facem?… E groaznic… Nu mai ştiu nici ce să spun, nici ce să fac. Aveam presimţirea că se va întâmpla ceva îngrozitor. Am dormit prost noaptea trecută, cu coşmaruri. Probabil din cauza poveştilor dumitale cu stafii. A fost recunoscută stafia? Cine era? întrebă el când văzu expresia de pe faţa lui Dick.

— Potrivit lui Larkin, era tatăl dumitale.

— Tatăl meu? Aproape că strigă. De necrezut… Cine a spus asta – Larkin? Larkin e un dobitoc. E un fricos cu idei

ridicole. Îşi şterse faţa îmbrobonată de sudoare. L-a descris – ăă – stafia, vreau să spun?

— Larkin, vrei să spui. Oh, da, a făcut o descriere foarte lucidă şi exactă. Spunea că l-a văzut pe tatăl dumitale cu mulţi ani în urmă şi că l-a recunoscut imediat – în parte, cred, după şchiopătatul lui.

— După şchiopătat? repetă Derrick. Iar apoi, grăbit: Dar oricine poate şchiopăta. Aceasta ar uşura lucrurile pentru vreun bandit care ar vrea să i se substituie. Îngrozitor! Iar apoi pe un ton mai dur: Stafie! Aş vrea s-o văd, stafia asta! Nimic viu sau mort nu m-a speriat vreodată. De ce nu mi-a spus dobitocul acela? Aş fi rămas aici şi aş fi terminat cu această stafie. Ce să fac acum? Cât o să mai dureze povestea asta insuportabilă? Sunt un om care respectă legile. După câte ştiu, nu am făcut nimănui nici cel mai mic rău. Dacă în casa asta se află aur pe care vor să-l găsească, sunt dispus să-i las să mute prin toată casă, numai să iasă la lumină! Să-l găsească şi să se termine odată cu toate astea. Aş fi gata să dau un anunţ la ziar în acest sens, spuse el cu un râs forţat, dar ar năvăli în Lowndes Square toţi căutătorii de comori din lume şi mi-ar face casa bucăţele. Nu ştiu ce intenţii ai, inspectore, dar ştiu ce voi face eu. Plec în străinătate. Îl concediez pe intendentul meu – şi aşa nu mi-a fost de nici un folos – şi las stafiilor şi căutătorilor de aur libertatea să umble pe unde vor.

— Crezi că Lordy Brown intră în vreuna din aceste categorii? întrebă Bourke.

— Nu ştiu. Bănuiesc că ştia ceva despre aceste spargeri. Din câte îmi amintesc despre el, spargerile nu erau în afara domeniului său de activitate. Dar nu ştiu… Sunt prea uluit ca să pot măcar încerca sa găsesc o explicaţie. Însă faptele rămân fapte: el a fost găsit mort în salonul meu, împuşcat; intendentul a dispărut.

Uşa se deschise şi un sergent intră grăbit.

— S-a telefonat în acest moment de la Scotland Yard că Larkin a fost găsit la Liverpool. A plecat acolo cu trenul de

noapte.
— A fost arestat? întrebă Derrick.
— Nu ştiu.
Sergentul coborî vocea şi-i şopti ceva lui Bourke, Iar inspectorul-şef dădu din cap, aprobator.
— Sergentul spune că versiunea lui Larkin este că dumneata l-ai chemat la telefon la ora unsprezece şi jumătate şi i-ai spus să ia trenul care pleacă la miezul nopţii spre Liverpool, să meargă acolo la un hotel şi să aştepte, dimineaţa, sosirea dumitale. Spunea că aveaţi şi o parolă.
— Aşa este – „Peterborough” era parola. Am recurs la această stratagemă deoarece trucul cu telefonul mai fusese folosit.
— Parola a fost folosită iar Larkin a plecat imediat.
Derrick îşi muşcă buza, gânditor.
— E straniu. Cum puteau şti?
— Cine cunoaşte parola în afară de dumneata? întrebă Dick.
— Nu ştiu… nimeni, doar dacă voi fi vorbit în somn. Şi pentru că dorm singur – ridică din umeri a neputinţă – mă dau bătut!
— Nu ai dat astfel de instrucţiuni lui Larkin? întrebă Bourke.
— De ce, Dumnezeule mare, să-i fi cerut acestui om să plece la Liverpool? Ce treburi am eu acolo? Este clar că cineva voia să scape de el, şi că acel cineva era…
Întrerupându-se, îşi întoarse privirea spre Dick şi faţa i se lumină.
— Mai era cineva în casă – dumneata ai spus-o. S-ar putea să fi fost aici tot timpul; s-ar putea ca tot acel cineva să fi telefonat.
— Şi, spuse Bourke rar, s-ar putea să fi telefonat fără dificultăţi de la parter, chemându-l pe Larkin prin derivaţia de la etaj. Domnule Derrick, te-aş ruga să mă laşi câteva minute singur cu Staines!

— Ai toată casa la dispoziţie, dragul meu, spuse Derrick, redevenind omul jovial de totdeauna.

În mijlocul salonului era o măsuţă. Lui Dick i se păru că-şi aminteşte că nu era nimic pe ea când intrase prima oară în încăpere; acum, când reveni după turul de inspecţie al lui Bourke, o găsi acoperită, iar vaza de flori, goală, aşezată pe ea, luată.

— Uită-te puţin aici! Bourke ridică delicat faţa de masă. Apleacă-ţi capul într-o parte, împotriva luminii – acum vezi?

Dick văzu foarte clar; o amprentă a degetului mare – o amprentă pe care o ştia pe dinafară. Amprenta asasinului din Slough!

CAPITOLUL X.

Dick se apucă să cerceteze personal ce făcuse Lordy Brown de la sosirea sa la Londra. Locuise la un hotel din Norfolk Street, într-una din camerele cele mai ieftine, în mansarda clădirii. Portarul de noapte, cu care Brown reuşise să lege un fel de prietenie – Brown îşi făcuse obiceiul să se aşeze pe treptele de la intrare în primele ore ale dimineţii, fumând un trabuc şi povestind aventurile prin care trecuse – îi dezvălui detectivului foarte puţine lucruri pe care acesta să nu le ştie.

Lui Brown îi plăcea să povestească despre momentele din viaţa sa în care scăpase de moarte ca prin urechile acului, despre călătoriile lui extraordinare, despre minele grozave pe care le descoperise şi din care fusese alungat prin tot felul de înşelăciuni.

— Nu ţi-a povesti nimic despre prietenii lui?

— Nu, domnule; mi-a povestit că a salvat odată un domn, care fusese atacat de un leu. Mi-a povestit asta alaltăieri noaptea. Spunea că va fi foarte bogat şi că mă va angaja ca valet – dar nu i-am acordat prea multă atenţie pentru că eu, unul, am mai auzit multe d-alde-astea. Când cineva bea un pahar sau două, primul lucru pe care mi-l spune este că vrea să mă angajeze ca valet şi să mă ia cu el într-o călătorie în jurul lumii. Dar domnul Brown era un om foarte

plăcut, iar unele din aventurile sale erau, într-adevăr, foarte interesante. Din câte mi-a povestit, mi-am dat seama că a trecut şi prin situaţii şi încercări foarte grele.

— La ce oră a ieşit în oraş în seara trecută?

— Pe la zece, domnule, poate ceva mai târziu. S-a oprit să vorbească cu mine, în hol, înainte de a pleca.

— Avusese vreun vizitator înainte?

— Nu, domnule; a vorbit mai mult timp la telefon cu cineva, pe la nouă şi jumătate. Fusese chemat la o cabină telefonică – ştiu acest lucru, deoarece eu am fost acela care a răspuns.

— Şi persoana care l-a chemat era bărbat sau femeie?

— Bărbat, domnule. Avea o voce destul de vulgară. A spus că vrea să vorbească urgent cu domnul Brown. Trebuie să fi fost ceva important, pentru că domnul Brown a ieşit din cabină şi m-a rugat să-i dau o foaie de hârtie şi un creion. L-am văzut, prin geamul cabinei, notând ceva.

Dick scoase din servieta sa biletul pe care-l găsise în buzunarul lui Lordy Brown.

— Asta este? întrebă el.

Portarul examină hârtia.

— Da, domnule, asta este. E o jumătate de coală din hârtia de corespondenţă a hotelului. Am luat-o de pe birou.

Nota pe care o mâzgălise Lordy fusese scrisă, în mod vizibil, în mare grabă şi reprezenta, evident, o convorbire telefonică. Dick o citi din nou.

Hyde Park – prăvălie – pod – lumină verde – stânga

— 12 fără un sfert – dl. Pinkey.

Brown trebuise deci să-l întâlnească pe necunoscut în Hyde Park, în apropierea podului, probabil între parc şi pod. Trebuia să vină într-o maşină şi să semnalizeze cu o lumină verde, între 11.30 şi 11.45. Domnul Pinkey? Cine era domnul Pinkey? Putea însemna orice; putea însemna numele sub care urma să se prezinte necunoscutul – sau necunoscuta.

Dick cercetă cu minuţiozitate camera pe care o ocupase mortul. Ceea ce îl intrigă era faptul că în buzunarele lui Brown nu fuseseră găsiţi bani, cu excepţia câtorva şilingi şi a unei bancnote mototolite de zece şilingi: pachetul de bancnote pe care Dick îi zărise la cafenea nu fusese găsit. Exista posibilitatea – redusă însă – ca banii să fie în cameră, deşi părea foarte puţin probabil ca Brown să lase o sumă mare într-un loc atât de nesigur. Dar, cu excepţia cazului că i-ar fi depus la bancă, acesta era singurul loc unde puteau să se afle, deoarece casierul hotelului care primea spre păstrare obiectele de valoare ale clienţilor nu avea în seif nimic care să-i fi aparţinut lui Lordy Brown.

Camera era mică, mobilată confortabil. Dick îndepărtă aşternutul, întoarse salteaua şi cercetă mai întâi sertarele, apoi valiza care constituise tot bagajul lui Lordy, fără a găsi însă nici bancnotele, nici vreun act care să indice locul unde ar putea fi depuse.

Descoperi un carnet vechi de însemnări pe care Brown îi folosise în diverse scopuri. Se aflau aici adrese, cele mai multe din Africa, câteva însemnări despre prevederile unui certificat de prospectare geologică şi o referire la ceea ce părea să fie marfa dintr-un magazin, posibil rezultatul unei spargeri, căci jos scria: „Valoarea 2 800 lire. Plătit J 120”. „J” era probabil necunoscutul care primise banii.

Dick nu putu să examineze carnetul decât în grabă şi superficial. Îl băgă în buzunar şi continuă să caute banii. Găsi un Colt cu ţeava lungă, stricat, şi un bilet de întoarcere, clasa a III-a, de la Cape Town la Wynberg, ceea ce era surprinzător, deoarece, în Africa de Sud, numai albii cei mai săraci şi indigenii călătoreau cu clasa a III-a.

Pe fundul valizei erau nişte coperţi de carton, având tipărit pe ele numele societăţii Union Castle Company, coperţi care se dau de obicei pasagerilor, pentru a-şi păstra biletele în ele. Înăuntru găsi jumătatea unei scrisori, făcută ferfeniţă, cu un scris de femeie simplă. Se plângea de faptul că îi este greu să facă rost de bani, precum şi de „ruşine”. Ce anume

era această ruşine nu era specificat de autoarea scrisorii. În schimb continua astfel: „Spui mereu că nu ţii minte zilele de naştere ale copiilor. Aşa eşti tu. Nu ţii minte nimic, numai ce te interesează pe tine. Dacă aş fi păstrat slujba la prăvălie, aş fi dus-o mai bine. Încearcă şi nu mai uita data viitoare. Copiii aşteaptă veşti de la tine, şi eu am obosit tot spunându-le că eşti plecat în nord, când de fapt îţi pierzi timpul sau faci Dumnezeu ştie ce. Ziua lui Mabel este la 14 aprilie, a lui Jinny la 7 iulie şi a micuţului Freddie la 13 decembrie. Sper să nu uiţi iarăşi. Voiam să-ţi spun că acea domnişoară de Villiers…”

Scrisoarea se termină aici. Era clar că mai exista o filă, pe care Brown o distrusese, păstrând-o pe aceasta cu zilele de naştere ale copiilor lui. „Domnişoara de Villiers…”?

Când se întâlniseră prima dată, Lordy Brown o luase pe Mary Dane drept această „domnişoară Villiers”.

Scotoci coperţile de carton, în speranţa că va găsi restul scrisorii, pentru a-i lămuri rolul jucat de această domnişoară de Villiers în viaţa agitată a lui Lordy Brown.

Scurta referire sugera o animozitate faţă de misterioasa domnişoară de Villiers.

Nu mai găsi nimic important. Cele mai multe obiecte de îmbrăcăminte erau noi, iar notele de plată găsite arătau că Lordy Brown făcuse cumpărături masive pe baza „dividendelor” lui. Din nefericire, fragmentul de scrisoare pe care-l luă cu el nu purta nici o adresă sau dată, doar literele „C. T.” de la început, când indicau de unde provenea. Nici nu ştia măcar sub ce nume trăia doamna Lordy Brown. Toate acestea nu constituiau decât o bază şubredă pentru ducerea mai departe a investigaţiilor. Iată faptele pe care le prezentă lui Bourke: „Lordy Brown a fost chemat la telefon între nouă şi zece, în seara trecută, de la o cabină din Londra, fixându-i-se, evident, o întâlnire, în Hyde Park”. Cum ajunsese în casa lui Derrick? poate vreo persoană misterioasă, vreun duşman al lui Derrick, unul din banda celor ce căutau banii, l-o fi folosit ca unealtă? poate

scopul întâlnirii să fi fost angajarea serviciilor lui Brown? Prezumţii.

Lordy Brown era, printre altele, un spărgător expert. Fusese implicat în jefuirea unei bănci la Pretoria, iar în mesajul primit de la poliţia din Africa de Sud, în urma cererii Scotland Yardului, se specificase clar „expert în spargerea seifurilor”.

— Există, fireşte, posibilitatea, pe care nu putem s-o trecem cu vederea, ca Brown să fi acceptat fie să pătrundă prin efracţie în casa lui Derrick sau, dacă nu a făcut-o – şi se pare că nu există nici un indiciu în acest sens – să deschidă acel legendar seif al acestuia, spuse Bourke. Iar când Dick deschise gura pentru a replica, Bourke reluă: „Să nu-mi spui că nu găsiseră seiful şi că nu ar fi avut rost să folosească un expert pentru a sparge un seif despre care nu ştiau unde se află – ştiu acest lucru. Întrebarea este dacă se aşteptaseră ca în noaptea aceea să găsească ascunzătoarea bătrânului Derrick? În cazul în care se aşteptau la aşa ceva şi Brown fusese angajat în acest scop, adu-ţi aminte că Brown era, de asemenea, şi şantajist. S-ar putea ca el să se fi folosit de situaţie pentru a încerca să stoarcă o sumă mai mare decât îi oferiseră şi, în acest caz, împuşcarea lui nu ar fi decât o consecinţă logică. Un lucru este sigur: există un mijloc de a pătrunde în această casă, un mijloc care nu a fost descoperit”.

— Voi încerca să-l găsesc, spuse Dick.

— Găseşte-i pe cei care-l folosesc! îi sugeră Bourke.

CAPITOLUL XI.

Pentru prima dată, în seara acelei zile, Dick şi lordul Weald reuşiră să rămână singuri. Tommy sosi în cursul după-amiezii; nu avusese răbdare să rămână toată luna la mătuşa sa. Călătorise atât de rapid, încât lăsase în urma lui un şir de amenzi pentru viteză excesivă, dar aceasta era ceva normal pentru Tommy.

Aduse o mulţime de noutăţi.

— Bătrâne dragă, pe cine crezi că am văzut azi dimineaţă? Pe frumoasa frumoaselor. Dick, e minunată! Plecau cu maşina la Londra, cu căruciorul prins pe acoperiş. O frumuseţe perfectă, bătrâne.

— După câte înţeleg, vorbeşti despre Mary Dane?

— Şi despre bătrânul pirat. Cred că va sfârşi în curând, sărmanul! Tommy clătină din cap cu o melancolie neconvingătoare. Cât se poate de trist pentru biata fetiţă, să stea să îngrijească un om cu un singur picior.

— Pe cine? spuse Dick, mirat.

— Un om cu un singur picior. Înţelegi, bătrâne, un picior în groapă, unul pe deasupra. Opri maşina. N-ai crede că e posibil, bătrâne; a fost cât se poate de drăguţă – m-a recunoscut imediat. Nici n-a pomenit de tine – şi îl împunse euforic pe Dick cu degetul între coaste. Nu a pus nici măcar a singură întrebare în legătură cu Richard Staines. Probabil că te-a uitat. Fetele fac chestii de-astea. Dar şi-a adus bine aminte de mine, bătrâne. Am stat de vorbă destul de mult. Bătrânul a fost şi el foarte vorbăreţ. Cred că sunt cel mai bun cunoscător, în viaţă, al digestiei lui! Mă întâlnesc cu ei diseară. Tommy evită privirea gravă care se aţintise asupra lui. Sper că nu te gândeşti să urmăreşti această fată nefericită cu atenţiile tale de prost gust? Ai s-o ucizi cu behăitul tău.

— E un monstru cu ochi cenuşii, Tommy. Şi în plus, am poftă de o schimbare. Dar parcă spuneai că vrei să rămâi aici şi să te joci de-a detectivul?

— A, da, spuse Tommy încurcat. Bineînţeles, am spus ceva de genul ăsta; dar poţi s-o scoţi la capăt şi fără mine. S-a întâmplat ceva?

— Nimic deosebit, numai un asasinat, şi nu cred că aşa ceva te poate interesa.

— Un ce? exclamă Tommy, punând apoi întrebarea inevitabilă.

— Nu ştiu cine a făcut-o, băiete dragă, spuse Dick obosit.

— Dar unde… cum? Aici, în casă la mine, sau la Derrick? Dumnezeule! În salonul lui, spui? Asta o să-i şteargă zâmbetul de pe mutra aceea jovială. Ce bine era dacă veneam aseară. N-am văzut niciodată un asasinat.

— Pentru următorul am să-ţi pregătesc un scaun în primele rânduri, spuse Dick acru. Apoi, dându-şi seama de absurdul situaţiei, izbucni în râs. Ştii că sunt îngrozitor de gelos?

— Ştiu, bătrâne. Tommy înlătură un fir invizibil de praf de pe haina sa imaculată. Dar totul este permis…

— Dacă spui „În dragoste şi în război”, îţi sparg capul, îl apostrofă Dick.

— Adevărul adevărat, bătrâne, este că m-am întors la Bognor în seara plecării tale – ai să crezi probabil că m-am folosit de un avantaj nepermis, dar pur şi simplu drăguţul de Derrick începuse să mă plictisească – urăsc biliardul – şi m-am repezit într-acolo pentru o gură de aer proaspăt; am avut un noroc extraordinar. Ea stătea la fereastra uneia din pensiunile acelea îngrozitoare, cosând… m-a recunoscut imediat, bătrâne, şi mi-a făcut semn cu mâna. Nu sunt sigur dacă mi-a trimis şi bezele; era întuneric şi nu vreau să mă laud. Ceea ce mă caracterizează este modestia. Am rugat-o să coboare.

— Prin semafor? întrebă Dick.

— Prin semne, bătrâne, răspunse Tommy calm. E foarte uşor dacă ştii cum. Am făcut doar un semn spre faleză, chemând-o cu degetul – mă înţelegi, nu-i aşa?

— Şi cum a apreciat populaţia din Bognor acest spectacol? întrebă Dick, plin de milă.

— Oricum, nu a putut să coboare. Aşa că m-am învârtit prin locurile unde putea să mă vadă; m-am aşezat pe o bancă, cu spatele spre mare – aveam oarecum sentimentul că se simte ocrotită, mă-nţelegi, bătrâne. E foarte plăcut pentru o femeie să aibă un bărbat pe aproape.

— La ce oră ai plecat din Bognor? întrebă Dick nepăsător.

— Pe la unsprezece. Imediat după ce a tras jaluzelele. De fapt, n-am plecat imediat, am mai aşteptat o oră, credeam că poate mai coboară; să ia puţin aer, bătrâne. Modul în care sunt tratate aceste infirmiere este pur şi simplu ruşinos. Sunt ţinute în sclavie. Dacă am văzut că nu iese, asta a fost pe la doisprezece – m-am cărăbănit, dar ea m-a zărit. A ridicat oblonul, fluturându-şi mâna în direcţia mea. Ce mai zici acum, bătrâne?

Dick inspiră adânc.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! spuse el. Tommy îl prinse de braţ, cu faţa strălucind de recunoştinţă.

— Îţi pare bine, bătrâne? Nici un fel de resentimente? Vreau să spun, n-aş vrea să te dau la o parte, dar în dragoste, Dick…

— Nu-ţi mai da cu părerea despre dragoste, că mi se face greaţă. Hai să bem ceva!

Ora doisprezece… deci Mary n-ar fi putut ajunge la Londra înainte de ora două. Asasinatul trebuie să fi fost comis, după aprecierile medicului, la scurt timp după miezul nopţii, cel mai târziu pe la ora unu.

— Phu! exclamă Dick.

— Sunt foarte puţine ca ea, bătrâne, urmă Tommy. Noroc!

La insistenţele lui Tommy, pentru a-i satisface curiozitatea morbidă, Dick îl duse alături, la Derrick. Walter se întorsese la Keyley înainte de sosirea lui Tommy Weald şi nu ştia că oaspetele îl părăsise.

— Cred că o să se supere teribil, spuse Dick. În orice caz, eu în locul lui aş fi foarte supărat. În definitiv, rareori are omul ca oaspete în casă un tip aşa de vesel ca tine.

Tommy nu avu posibilitatea decât să arunce o privire în salon, fiindcă înăuntru oamenii de la poliţie erau foarte ocupaţi.

— Ce fac fotografii ăştia? întrebă el.

— Fotografiază, răspunse Dick şi, apoi, cu totul inutil, cum se întâmplă de multe ori, arată spre un punct al palierului: acolo a apărut stafia, spuse el.

— Stafie? întrebă Tommy neplăcut impresionat. Vorbeşti serios, bătrâne, o stafie?

— N-ai de ce să te temi; nu e stafia ta şi nici casa ta, remarcă Dick.

— Casa mea e alături, protestă Tommy. Iar dacă ai citit vreodată ceva despre stafii, atunci trebuie să ştii că pot trece printr-un zid de cărămidă cu aceeaşi uşurinţă cu care un copil poate cădea din pat, dragul meu.

Privi neliniştit în sus, spre scara întunecoasă.

— Nu am chef să merg mai departe, bătrâne. Să ne întoarcem la lumina strălucitoare a zilei.

Aruncă o privire la ceas.

— Sfinte Sisoe! Nu mi-a mai rămas decât o jumătate de oră ca să prind trenul spre Clacton.

— Nu te-oi fi gândind să pleci? întrebă Dick pe un ton acuzator.

— Trebuie, bătrâne. Am un ascuţit simţ al datoriei. Am o mătuşă acolo.

— Nu ai nici o mătuşă în regiunea aceea. Cu nu mai mult de o săptămână în urmă îi mulţumeai lui Dumnezeu pentru asta.

— S-a mutat acolo, spuse Tommy repede şi volubil. Mătuşa Arabella. O doamnă bătrână, teribil de pisăloagă, grămezi de bani, groaznic de surdă etc.

Coborî în zbor scările, urmat cu o viteză mai redusă de tovarăşul său. Până când să-l ajungă Dick din urmă, Tommy era gata de plecare.

Foarte prevăzător, telefonase servitorului, cerându-i să-i împacheteze nişte rufărie.

— Dar de ce pleci cu trenul? Doar ai maşină.

— Am spus să-mi trimită maşina acolo. Îmi place să merg din când în când cu trenul, asta mai întrerupe monotonia vieţii. Mai cunoşti şi câte un tip teribil de interesant. În plus, este un mijloc de transport democratic. Dacă te fâţâi peste tot numai în Rolls, nu întâlneşti niciodată pe adevăraţii oameni din popor.

După o moale strângere de mână, îşi urmă servitorul până la taxiul care aştepta şi dispăru. Dick ghici că domnişoara Mary Dane călătorea de asemenea cu trenul de ora două şi ceva, şi că ea îi încredinţase acest secret lui Tommy.

Spre seară, avu o convorbire cu Bourke, în biroul acestuia de la Scotland Yard.

— Îţi încredinţez acest caz pe timp nelimitat şi cred că ar fi mai bine să rămâi în continuare în casa lordului Weald – dacă nu are nimic de obiectat. Ne interesează în mod deosebit această stafie. La ce oră se întoarce Larkin de la Liverpool?

— Diseară la şapte, spuse Dick. L-am rugat să mă caute. După ce termin cu el, îl trimit la dumneavoastră.

— Ceea ce nu pot eu să înţeleg, replică Bourke, este motivul pentru care au tăiat firul soneriei.

Dick crezu că înţelege.

— Se temeau că Larkin ar fi putut reveni în cameră şi ar fi putut suna ca să-mi atragă atenţia. Veţi constata, probabil, dacă-l veţi întreba, că a încercat să mă trezească, pentru a-mi spune că pleacă la Liverpool, dar că nu a primit nici un răspuns. Dacă astfel a procedat… Ei bine, cu siguranţă, aşa a făcut. Trebuie să fi auzit el telefonul şi să fi coborât, neştiind că putea răspunde din camera în care dormea. Atunci a fost tăiat firul, sau scurt timp după aceea.

— În acest caz, spuse Bourke, falsul apel trebuie să fi venit din camera lui. Cazul acesta prezintă o mulţime de amănunte stranii pe care nu le înţeleg. Cum de-a pătruns Lordy Brown în casă? N-am găsit nici un fel de scule, nici chei; nu a fost forţată nici o uşă şi nici o fereastră. Dacă mi-aş scoate ideile din romane, aş spune că există o trecere secretă.

— Există una, răspunse Dick prompt; iar când Bourke îi aruncă o privire plină de uimire, urmă: vă asigur că există în casa asta o trecere secretă, de un fel sau altul! Bătrânul Derrick, care a reconstruit-o, angajase tot felul de muncitori, iar el însuşi era constructor. Zidurile sunt atât de

groase, încât lucrul acesta este posibil. Un alt aspect; bătrânul se temea de foc. Acesta este unul din motivele pentru care zidurile sunt atât de groase.

— Dar de ce? întrebă Bourke. Derrick era un diavol bătrân şi zgârcit dar, după cât se ştie, nu depăşea limitele legii. Nu era un tăinuitor; nu avea de ce să se teamă de poliţie – de ce atunci, te întreb, astfel de pasaje secrete, medievale?

— Se temea de foc; se temea de hoţi; iar în ultimul an al vieţii sale se temea să nu fie asasinat, răspunse Dick încet. Este acea manie care îi cuprinde pe cei foarte bogaţi şi care şi-au trăit întreaga lor viaţă în meschinărie. Este posibil să-şi fi pregătit o cale de scăpare pentru cazul în care ar fi fost atacat – deşi numai Dumnezeu ştie pentru ce să-l fi atacat cineva!

— Ţi-aş putea oferi o explicaţie, replică Bourke după o clipă de gândire, şi ea nu face cinste amintirii bătrânului. Dar nu vreau să te împing pe căi lăturalnice. Dacă găseşti o trecere secretă, vei găsi şi explicaţia ei. Consultă-l pe inspectorul Endred, care locuieşte în cartier. El cunoaşte casa asta din pivniţă şi până în pod.

Dick făcu aranjamentele necesare pentru a rămâne în casa lui Weald „pe timp nelimitat”, după expresia lui Bourke. Se duse la propria sa locuinţă, îşi luă câteva lucruri şi se întoarse în Lowndes Square cu câteva minute înainte de ora opt. Majordomul îi spuse că îl căutase Larkin, care voia să-l vadă.

— E alături?

— Nu, domnule: cred, dar nu sunt sigur, că domnul Derrick l-a dat afară, spuse majordomul.

— Destul de nedrept, spuse Dick. Trimite-l sus, la mine, când vine.

Nu peste mult timp auzi soneria de la intrare iar, câteva minute mai târziu, majordomul îl introduse pe intendentul deprimat.

În atitudinea majordomului se vădea o profundă şi frăţească compasiune. Minns era un bărbat solid, cu

tendinţe de îngrăşare. Îi dădea lui Dick impresia că se interesa de necazurile tuturor, numai de ale sale proprii nu.

— Ce mi-a povestit domnul Bourke este îngrozitor, spuse Larkin. Am văzut ceva în ziare despre un om asasinat în East End, dar nici prin vis nu mi-ar fi putut trece că aşa ceva s-ar fi întâmplat în casa noastră.

Minns, se pare, greşise când spusese că intendentul fusese concediat. Acesta fusese înştiinţat să se prezinte la reşedinţa lordului Weald pentru a i se transmite ceva, dar mesajul fusese mai curând de natura unui avertisment decât a unei concedieri propriu-zise.

— Singurul lucru care nu mi se mai cere să-l fac, domnule, este să mai dorm noaptea în casă, spuse el cu satisfacţie. Trebuie să stau acolo până la ora şase seara. După aceea, încui şi mi-am terminat treaba. Domnul Derrick pleacă în străinătate. I-aţi povestit despre stafie, nu-i aşa, domnule? Clătină din cap. Ar fi fost mai bine să nu-i fi spus. Cred că berea pe care am băut-o în seara aceea m-a făcut să văd stafii.

Dick, de când se întorsese, nu stătuse cu braţele încrucişate. Chemase un dulgher care tăiase două scânduri groase şi le potrivise astfel încât formau un fel de punte între cele două balcoane. Până la căderea nopţii acestea şi fuseseră solid fixate; după cum îi explică lui Bourke care venise să ia cina cu el, nu-şi mai permitea riscuri inutile. Mărturisi că, de fiecare dată când sărise de pe un balcon pe celălalt, avusese o senzaţie de greaţă fizică.

— Dacă o să stai aici destul de mult timp, or să-ţi permită să pui şi un grilaj, spuse Bourke, ridicându-şi paharul spre lumină. Prietenul dumitale, lordul, are un bun vin de Porto.

— Însă, ceea ce-i tragic este că el nu ştie să-l deosebească de vinul de mure, oftă Dick.

După plecarea lui Bourke, se ocupă de repunerea în funcţiune a soneriei portabile. Firele fuseseră reparate şi Dick scoase butonul, înlocuindu-l cu două plăcuţe subţiri de cupru, îndoite în formă de V. Aşteptă până se întunecă,

pătrunse în casa de alături şi, ridicând covorul, aşează detectorul lui improvizat în apropierea uşii. Se formă o mică ridicătură, dar aceasta putea trece neobservată în întuneric. Satisfăcut, Dick se întoarse în camera sa. Noaptea era rece, cu averse intermitente, dar el se asigură împotriva ploii. Descoperise că deasupra fiecărei ferestre exista o apărătoare de pânză împotriva soarelui, şi, imediat după lăsarea întunericului, coborî una dintre ele. Marginea apărătoarei se lăsa până la câţiva centimetri de balustrada balconului şi, stingând lumina în camera sa, se înfăşură într-un pardesiu şi se pregăti să aştepte. Nu era o casă prea greu de ţinut sub observaţie. În spatele ei se afla o curte, înconjurată de ziduri înalte, unde se afla un garaj construit de Walter; dar între garaj şi casă nu exista nici o comunicare. De unde şedea, în raza vizuală a lui Dick intra de asemenea şi o parte a piaţetei. Nici o maşină nu putea opri în faţa casei sau în apropierea ei, fără ca el să nu-i vadă pe pasageri coborând. Aplecându-se peste balustrada balconului, putea cuprinde cu privirea uşa de la intrare a casei lui Derrick. Lăsă spatele casei la voia întâmplării, nevăzând nici un avantaj în postarea unui om acolo.

La ora zece şi jumătate, Minns intră în vârful picioarelor în camera lui Dick, cu o cafea fierbinte şi cu tartine, iar Dick fu de părere că poate renunţa puţin la prudenţă. Intră în cameră şi, trăgând perdelele, aprinse lumina.

— Nici nu ştiţi, domnule, cât de bucuros este personalul de serviciu că sunteţi aici, spuse majordomul, recunoscător. Dacă această casă ar fi avut subsol, nu aţi mai fi reuşit să convingeţi pe niciuna dintre fete să rămână.

— Casa nu are subsol? întrebă Dick, surprins.

— Nu, domnule.

— Nu are pivniţă?

— Nu, domnule Staines; vinul îl ţinem într-o încăpere exterioară, în care se intră din bucătărie. M-am mirat totdeauna de ce bătrânul Derrick nu a construit aici o pivniţă. Trebuie să ştiţi că asta a fost casa lui.

— Nu ştiam, spuse Dick, al cărui interes fusese trezit.

— O, da; tatăl înălţimii Sale a cumpărat-o de la el. Ambele case au fost reparate în acelaşi timp şi…

Soneria de la piciorul lui Dick scoase un sunet strident. Acesta lăsă ceaşca şi farfurioara pe masă, sări printre perdele şi din două salturi trecu în casa de alături. În timp ce împingea fereastra, zări în faţa lui o siluetă. Dar, înainte de a putea aprinde lanterna, uşa se trânti violent şi auzi o cheie răsucindu-se în broască. Se aruncă cu toată greutatea asupra uşii, dar aceasta rezistă.

Ieşind din nou în fugă pe balcon, zbură prin camera sa în jos, pe scări. Când ajunse în stradă, găsi uşa închisă. Intendentul îi lăsase cheia; Dick o băgă în broască şi o răsuci, dar uşa nu se mişcă…

Era zăvorâtă pe dinăuntru!

Larkin nu putuse s-o facă, atunci când părăsise casa. Evident, intruşii îşi luaseră toate precauţiile.

Fluieră un poliţist pe care-l zări la colţul străzii, iar acesta se apropie fără prea mare grabă: puţin jignit, pentru că poliţiştilor nu le face plăcere să fie fluieraţi.

— Stai aici. Dacă încearcă cineva să scape, dai în el.

Poliţistul îl recunoscu şi-l salută.

— E cineva în casă, domnule?

— Îţi spun imediat.

Coborî în fugă treptele din spatele casei. Şi uşa de acolo era încuiată. Încercă fereastra, nu izbuti s-o deschidă şi, scoţând din buzunar bastonul lui poliţienesc, sparse geamul, deschise fereastra şi se strecură într-o încăpere folosită în mod normal ca hol al personalului de serviciu.

Uşa era deschisă, dar lumina care ardea pe culoar când trecuse el mai devreme pe aici fusese stinsă. Pipăi de-a lungul peretelui căutând întrerupătorul; îl găsi în cele din urmă şi îl răsuci, dar nu se făcu lumină. Recurse din nou la lanterna electrică.

Înainte de a se aventura mai departe, însă, descuie uşa bucătăriei şi-l chemă pe poliţist.

— Stai în partea aceasta a uşii şi trage-o după dumneata, ca să nu te zărească, şopti el.

— Câţi sunt? întrebă poliţistul.

— Are vreo importanţă? ripostă Dick iritat.

Poliţistul recunoscu că, într-adevăr, n-are importanţă.

Dick purta pantofi cu talpă de crep; îi încălţase în seara aceasta cu un scop anume şi, acum, stingându-şi lanterna, începu să înainteze tiptil, pipăind peretele cu mâna. Găsi scara care ducea în hol şi o urcă fără să şovăie. Nu se auzea nici un fel de zgomot. Continuă să urce scara cufundată în întuneric, treptele erau în bună stare; nici un singur scârţâit nu-i trădă mişcările.

Pe primul palier nu era nimeni. Apăsă încet pe clanţa uşii salonului şi se strecură înăuntru. Venea suficientă lumină prin ferestre pentru ca Dick să-şi dea seama că încăperea era goală. Ei trebuie să fi auzit zgomotul provocat de spargerea geamului, cine vor fi fost aceşti „ei”.

Începu să urce spre etajul doi, oprindu-se din când în când pentru a trage cu urechea, şi ajunse pe palier, dincoace de uşa încuiată. Căută cheia – nu se afla în broască. Dar în cameră se găsea cineva. Auzi nişte şoapte de neînţeles şi lovi cu putere uşa. După acest zgomot neaşteptat, desluşi un „Oh!” grăbit şi din nou şoaptele agitate.

Dick se dădu un pas înapoi şi dintr-o săritură se azvârli cu umărul în uşă. Cu un pocnet asurzitor, aceasta cedă şi el se pomeni în salon… era gol!

Ştia unde se află întrerupătorul şi-l răsuci, dar fără rezultat. Apoi, fără nici un motiv precis, simţi un fior rece de-a lungul spinării şi părul i se ridică. Avea senzaţia că toate mişcările îi sunt urmărite, că nişte ochi batjocoritori îl priveau ţintă dintr-un punct de observaţie invizibil şi necunoscut lui. Atât de reală era iluzia, încât se întoarse pe loc şi, pentru prima dată în mulţi ani, făcu ceea ce nu face un ofiţer de poliţie englez decât în clipe de cea mai mare primejdie: scoase un pistol din buzunar şi trase piedica.

Auzi o voce jos şi tresări. Era poliţistul.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

— Vino sus, spuse Dick. Pregăteşte-ţi bastonul – este cineva în casă.

— Cineva în casă! se auzi ecoul batjocoritor al cuvintelor sale, ca şi când cineva le-ar fi repetat, într-un moment de veselie.

Se răsuci brusc; nici un semn nu trăda prezenţa unei fiinţe omeneşti. Nimic nu se mişca. Fruntea îi era îmbrobonată de sudoare. Începu deodată să râdă încetişor şi băgă pistolul la loc, în buzunar. Trecuse de punctul culminant al spaimei şi simţul umorului puse din nou stăpânire pe el.

Sosi şi poliţistul, îşi aprinse şi el lanterna şi amândoi cercetară zidul, în căutarea vreunei ascunzători secrete, dar nu descoperiră nimic. Dick deschise dulapul unde găsise pompa de vid, dar acesta era prea puţin adânc pentru o ascunzătoare, aşa că împinse uşa pentru a-l închide.

Ceva în mişcarea înceată a uşii îi trezi curiozitatea. Uşa era foarte grea. O ciocăni şi ea sună a gol: era de oţel, atât de bine fixată, încât putea fi asemuită cu uşa unui seif. În zidul care forma peretele din spate al dulapului erau fixate două cuie de lemn; zidul părea destul de solid.

— Asta mă depăşeşte, cum ar spune Derrick.

Dick părăsi salonul pentru a examina micul lui detector cu sonerie. Cineva îl găsise înaintea lui: fusese smuls de sub covor, iar firele tăiate.

— Nu simţiţi un miros, domnule? întrebă deodată poliţistul.

Dick trase aer pe nări. De data aceasta nu era miros de pulbere arsă, ci un parfum subtil, pe care îl simţise probabil înainte, dar pe care mintea sa nu-l înregistrase.

— Miroase a parfum de damă, domnule, spuse poliţistul. Ştiţi cam ce poate fi?

— Nu mă prea pricep la parfumuri. Mi se pare la fel ca oricare altul.

— Se numeşte Sans Aveu, preciză poliţistul, mândru de cunoştinţele sale.

— De unde naiba ştii asta? întrebă Dick uluit.

Poliţistul îi explică. Cunoştea o tânără care lucra într-o parfumerie – o ocupaţie plină de rafinament şi distincţie – şi ea îl obişnuise cu subtilul parfum Sans Aveu.

— După cum spune tânăra de care vă vorbesc, costă patru line uncia. Nu poţi să nu-l deosebeşti de altele, domnule, un fel de amestec de trandafiri şi santal.

— Fascinant, spuse Dick iritat. Ce-ar fi să-ţi foloseşti acum nasul, poate descoperi mirosul unui asasin cu sânge rece?

Deodată încremeni. De undeva din cameră se auzi un gâlgâit subţire, încet, de râs.

— Dumneata râzi?

— Eu, domnule? se miră poliţistul. N-aş putea să râd în felul acesta nici dacă mi-aţi plăti. Cred că venea de afară, de pe palier.

Dick nu împărtăşea această părere, dar ieşi pe palier. Nu găsi nimic. Întorcându-se în salon, avu pentru prima dată senzaţia că el şi cu poliţistul erau acum singuri în cameră. Prezenţa invizibilă se retrăsese.

— Parcă ar fi fost o stafie, spuse poliţistul.

— Ai auzit dumneata vreodată o stafie râzând?

— Nu domnule, dar îmi imaginez că exact în acest fel ar putea râde o stafie, răspunse poliţistul plin de demnitate.

— E surprinzător, avea să-i spună mai târziu Dick lui Bourke, cât e de dificil să scoţi din sărite un poliţist în uniformă. Are ceva neomenesc în el.

— Cum doriţi să procedez, domnule? Va trebui să raportez toate acestea, domnule.

— Bineînţeles, raportează! Spune că eu te-am chemat şi…

În clipa aceea, se aprinseră toate luminile. Dick întorsese întrerupătoarele, dar uitase să le răsucească la loc. Undeva în casă, misterioşii intruşi puseseră la loc siguranţa principală. Pe palierul de dedesubt nu era lumină dar,

uitându-se în jos, Dick zări reflexele razelor lămpii pe care încercase să o aprindă pe scara de serviciu.

Examină din nou, probabil pentru a douăzecea oară, camera, deschise iarăşi dulapul şi ciocăni din nou zidul. Era solid, din cărămidă şi mortar. Chiar când lovi mai tare, nu simţi nici cea mai mică vibraţie sau mişcare. Podeaua nu numai că era compactă, ci şi acoperită cu ceva similar asfaltului.

— Cum se numeşte parfumul acela?

— Sans Aveu, domnule, spuse poliţistul.

Dick trase de mai multe ori aer pe nări. Mirosea puternic în dulap… santal şi trandafiri. Închise uşa, întoarse mânerul care o încuia şi-l urmă pe poliţist, care cobora scara. După cum se aşteptase, la uşa din faţă erau puse zăvorul şi lanţul de siguranţă. Îşi notă în minte să ceară să fie demontate în ziua următoare.

Era aproape de ora unu când se culcă, sigur că nu va mai fi deranjat – şi aşa se şi întâmplă.

Auzi în uşă ciocănitul prin care îi era anunţată sosirea ceaiului şi rosti un „intră” adormit.

— Doriţi să las flaconul pe masă, domnule?

— Flaconul? Ce flacon? Dick se ridică în capul oaselor.

Era un flacon mic, cu o formă frumoasă, cu dop de sticlă şi panglică de mătase. Îl luă în mână şi se uită la el uluit. Pe eticheta în cenuşiu şi verde, cu litere subţiri de argint, erau scrise cuvintele Sans Aveu. Flaconul era pe jumătate gol.

— Cine l-a pus aici? întrebă Dick în şoaptă.

Minns scuturăă din cap a nedumerire.

— Mulţumesc, spuse Dick şi, după plecarea majordomului, se sculă, ieşi pe balcon şi, sucindu-şi capul, aruncă o privire în camera misterioasă.

Dick tocmai îşi lua micul dejun, foarte solemn şi dus pe gânduri, în ceea ce el denumise ironic holul baronal, dar care era, de fapt, sufrageria lui Tommy, când stăpânul casei îşi făcu pe neaşteptate apariţia, un gen de surpriză foarte agreat de el.

— Ei, ce s-a întâmplat la Clacton?

— Sunt un om sfârşit, bătrâne. Am comis cel mai îngrozitor pas greşit…

— De multă vreme n-am mai auzit o veste aşa de bună. Ia loc la propria ta masă. Înseamnă oare aceasta, întrebă el cu un ton alarmat, că voi fi nevoit să suport prezenţa ta?

— Nu, nu înseamnă asta, răspunse Tommy tăios. Între Mary şi mine totul s-a sfârşit, bătrâne, asta e. E îngrozitor.

— E într-adevăr îngrozitor pentru tine, spuse Dick vesel, dar probabil o mare fericire pentru ea. Prin Mary, înţelegi domnişoară Mary Dane, nu?

— Da. Am petrecut o seară minunată, plimbându-ne pe faleză, uitându-ne la orchestră. Eram fericit ca un puşti care se joacă în nisip. Bătrânul Cornfort, în stare de comă, a adormit la ora nouă, fie numele lui binecuvântat. Ea mi-a promis că vine să ne plimbăm şi, într-adevăr, a venit şi apoi, ca un idiot ce sunt, pe când şedeam pe una din băncile alea afurisit de tari, i-am strecurat un mic cadou în geantă. Era deschisă în momentul acela – geanta, vreau să spun. Îl cumpărasem la Londra – a costat o mică avere, bătrâne. Dacă nu i-aş fi scos dopul, totul ar fi mers de minune. De unde să fi ştiut eu că se va revărsa în toată geanta aceea blestemată?

— Ce cadou era? întrebă Dick, cu vocea gâtuită.

— Un mic flacon de parfum… care, acuma, este cel mai la modă – ceva căruia i se spune Sans Aveu. Am crezut întotdeauna că dragostea este un fel de joc de cărţi; dar iată, cât trăieşti, înveţi, urmă Tommy abătut. S-a supărat îngrozitor – nu mai era deloc blânda Mary. Spunea că detestă lucrurile astea, parfum şi altele de acest gen, dar am băgat de seamă că, totuşi, l-a păstrat.

De pe faţa lui Dick Staines pieri orice urmă de culoare.

— Ţi-e rău, ce ai? întrebă Tommy îngrijorat.

— Nu, continuă povestea asta ridicolă! Presupun că te-a părăsit.

— Nu, răspunse Tommy tăios. Eu am fost acela care a părăsit-o. De fapt, bătrâne, nu a fost decât o ceartă între îndrăgostiţi.

— O ce? întrebă Dick cu ochii pe prietenul său.

— O ceartă. M-a enervat îngrozitor, aşa că m-am sculat şi am plecat. M-am întors însă în momentul în care intra în casă.

— Cât era ceasul?

— Trebuie să fi fost zece, sau poate nu era încă zece. Mai aproape de nouă, cred. Nu ştiu niciodată cât e ceasul, spuse Tommy cufundat în cele mai profunde abisuri ale tristeţii sale.

— N-ai mai revăzut-o după aceea?

— Fireşte că am revăzut-o. Tommy putea fi foarte irascibil. Doar nu-ţi închipui că un om ca mine şi-ar permite să fie atât de nepoliticos şi să nu-i ceară scuze? Am chemat-o la telefon de la hotel.

— Asta nu înseamnă că ai văzut-o.

— E ca şi când aş fi văzut-o, nu? Am rugat-o să iasă, să-mi dea posibilitatea să repar greşeala pe care am făcut-o. Şi a ieşit. Ne-am plimbat prin faţa casei. Mi-a spus că e puţin îngrijorată, că mai este în Anglia o fată care arată exact ca ea. O întâlnise în ziua aceea la Clacton.

— Chiar ai văzut-o din nou, poţi să juri? îl întrerupse Dick, agitat. Era Mary Dane?

Tommy îl privi cu oarecare îngrijorare.

— Nu te simţi bine, bătrâne? îi întrebă el, plin de solicitudine.

— Ba da, răspunse Dick. Vreau numai să ştiu dacă eşti foarte sigur în privinţa fetei cu care ai fost împreună aseară, între unsprezece şi cât?

— Trebuie să fi fost douăsprezece, spuse Tommy. Desigur, era Mary Dane. Cine naiba crezi că ar fi putut să fie?

— Fata asta mi-a provocat mai multe atacuri de inimă decât orice fiinţă omenească pe care am cunoscut-o vreodată, spuse Dick. Apoi îşi ridică privirea. De ce-ai venit?

— Am venit – Tommy vorbea plin de hotărâre şi importanţă – să te rog să dai o mână de ajutor în privinţa dublurii acestei tinere fiinţe încântătoare. Poate că n-ai auzit…

— O, Dumnezeule! Dick ridică ambele mâini spre tavan. N-am auzit niciodată nimic despre dublura ei!

— Mi-a mai spus, continuă Tommy imperturbabil, că tot felul de oameni, inclusiv ăla care a fost omorât în casa bătrânului Derrick, au luat-o drept altcineva, aşa că mi-am zis: „Nu există decât un singur om care poate lămuri acest mister, şi acela este Dick!” Asta este!

— Ascultă, mă bâlbâitule, vrei cumva să mă faci să cred că ai făcut tot drumul de la Clacton, această staţiune burgheză, dar plăcută, numai ca să-mi ceri să preiau cazul dublurii lui Mary Dane? Îţi repet, ca să-ţi intre bine în capul tău sec, că dublura lui Mary Dane a dat Scotland Yardului – respectiv mie – mai multă bătaie de cap decât… decât…

— Orice altceva, sugeră Tommy, plin de solicitudine.

Plecă imediat după ora zece, iar Dick era convins că există un motiv special, altul decât cel invocat de Tommy, pentru întoarcerea sa subită la Londra. În cursul după-amiezii, primi o scrisoare de la Derrick în care acesta îl ruga să se întâlnească în ziua următoare cu el, la clubul său. Nu mai pleca în Franţa, cum intenţionase, ci în Scoţia sau, mai exact, după cum spunea el în scrisoare, intenţiona să-şi ia maşina şi „s-o apuce spre nord”.

Dorea să ştie dacă va fi nevoie de prezenţa lui pentru ancheta asupra lui Lordy Brown, dar aceasta, după cum i se spusese lui Dick, nu era necesară. Apariţia lui Brown în casa lui Derrick nu era justificată, dar putea fi explicată. Fusese condamnat pentru furt, avea o reputaţie foarte proastă, şi nu era lipsită de logică prezumţia că a ales tocmai casa unei cunoştinţe vechi pentru a-şi exercita meseria lui pedepsită de lege. Omul se schimbase atât de mult de când Walter Derrick îl văzuse ultima oară, încât acesta din urmă nu fusese în stare nici măcar să-l identifice.

Dick nu putea accepta invitaţia, astfel că Derrick veni el să-l vadă.

— Sunt pe punctul de a o lua razna din cauza porcăriei ăsteia de situaţii, spuse el, şi de aceea mă gândesc că e mai bine s-o pornesc aşa, fără ţintă precisă, prin ţară, ca să ajung în cele din urmă la nord de Tweed. S-ar putea ca, la un moment dat, să mă ajungă plictiseala şi să mă întorc în oraş, dacă aşa se întâmplă, te voi înştiinţa.

La cronica mondenă, în ziarele de a doua zi dimineaţa, Dick citi că domnul Walter Derrick plecase spre nordul ţării, că intenţionează să facă un circuit prin Scoţia şi că va lipsi o lună. Pe o altă pagină, se vorbea despre misterul din Lowndes Square, care, datorită altei crime – şi mai senzaţionale – trecuse oarecum pe planul al doilea în atenţia presei.

Dick era în plină agitaţie. Având unele înclinaţii spre tehnică, se ocupă o dimineaţă întreagă cu pregătirea unui mare număr de mici mecanisme şi dispozitive care, spera el, îi vor restrânge aria cercetărilor. Făcu rost de un plan amănunţit al cartierului. În spatele celor două case era o fundătură. Pe una din laturi erau garajele şi celelalte construcţii aferente caselor din stânga celei a lordului Weald.

Pe cealaltă parte a fundăturii nu erau decât două clădiri, un garaj şi un grajd. Între acestea două, situate fiecare la unul din capetele acestei stradele înguste, se afla un zid înalt, întrerupt, la intervale regulate, de portiţe de grădini. Dincolo de acesta se vedeau calcanele caselor care dădeau în Coyling Street şi care se distingeau prin faptul că aveau, fiecare din ele, o adevărată porţiune de grădină, foarte îngustă şi închisă de ziduri, dar cu suficient spaţiu, după cum descoperi Dick, ca locuitorii caselor respective să-şi alcătuiască nişte grădiniţe de flori, destul de plăcute.

Cercetând planul care înfăţişa Coyling Street, constată că toate casele erau locuite, cu excepţia celei de la numărul 7. Casa aceasta avea un aer părăsit, neglijat. La ferestre

atârnau perdele prăfuite ce păreau să nu fi fost scoase de ani de zile; curtea din faţă era destul de curată, fiind pavată. Făcu cercetări: casa nu era nici de vânzare, nici de închiriat. Era doar o clădire în paragină, proprietatea cuiva – nimeni nu ştia a cui. Îşi continuă investigaţiile şi descoperi, în cele din urmă, că era proprietatea domnului Walter Derrick. Se pare că autorităţile municipale ceruseră efectuarea anumitor modificări, înainte de a aproba ocuparea casei, şi că Walter, într-un moment de iritare, respinsese această dispoziţie şi lăsase casa nelocuită.

Ultimul chiriaş fusese o femeie care murise în această casă – o domnişoară Belfer. Aceasta se întâmplase pe vremea când mai trăia încă domnul Derrick, iar de la moartea ei, după ce lucrurile fuseseră scoase, casa rămăsese goală.

Casa era deci una din acele proprietăţi nedorite cu care, după cum zisese Walter, îl împovărase părintele său.

Avea o faţadă largă şi Dick descoperi, fără alte cercetări, că fusese, pe vremuri, sediul unui oarecare ordin religios, care prosperase atât de mult în prima parte a secolului al XIX-lea, încât, înainte de a se prăbuşi şi dizolva, deţinuse, prin împrejurimi, un mare număr de case, în care locuiau membrii înstăriţi ai ordinului. Proprietatea a încăput în mâinile bătrânului Derrick – fusese unul din chilipirurile pe care îşi întemeiase averea. Şi acum clădirea se numea încă „Sfânta Anna”. Ordinul ecleziastic – ultimul vestigiu al trecutei sale demnităţi – avusese o capelă proprie, află el, iar garajul lui Tommy Weald păstra încă vechile linii gotice ale acestui edificiu.

Toate acestea constituiră oarecum un şoc pentru el. În unele privinţe, Dick Staines era de modă veche. Educaţia lui metodistă îl mai făcea şi acum să se simtă prost când atingea, duminica, o carte de joc; iar o capelă sau o biserică transformată pentru alte folosinţe pământeşti îi provoca un acut sentiment de stânjeneală.

Era a treia noapte liniştită pe care o petrecea Dick şi se întoarse acasă întrebându-se dacă îi va sosi vreo veste de la

Tommy. Nu primise nici o scrisoare de când acest misterios tânăr dispăruse în jungla Clactonului. În dimineaţa aceea, avusese loc prima şedinţă publică în ancheta asupra morţii lui Lordy Brown, anchetă care fusese amânată cu o lună, la cererea poliţiei. Nu apăruseră alte dovezi şi nici indicii noi; ipoteza general acceptată era că Brown, însoţit de cineva, pătrunsese în casă, că bandiţii se certaseră şi că nefericitul Lordy fusese împuşcat cu un pistol. Era evident că fusese folosită o surdină, deoarece nici Dick, nici vreunul din servitorii casei nu auziseră nici un zgomot. Zgomotul produs de un foc de pistol ar fi trecut până şi prin zidul gros care despărţea cele două clădiri.

Se însera când Dick urcă treptele casei pe care începuse aproape să o considere a lui. Minns îl întâmpină la uşă.

— Vă aşteaptă o domnişoară care doreşte să vă vadă, domnule. Am poftit-o în salon.

— O domnişoară? Inima îi săltă în piept. Ce domnişoară?

— Nu ştiu, domnule, dar dânsa spune că o cunoaşteţi. Domnişoara Dane.

Trecu grăbit pe lângă majordom şi pătrunse în salon.

— Te-am necăjit într-adevăr chiar atât de mult? întrebă ea, cu un zâmbet calm în ochii ei frumoşi.

— Necăjit? A, a trăncănit Tommy.

— Tommy a trăncănit într-adevăr, consimţi ea solemn. Dar, după cum îl ştiu, el nici nu face vreodată altceva, dacă la lordul Weald te referi. Nu-l poţi face să vină la Londra?

— Unde se află acum?

— Am plecat ieri la Margate – pacienţii mei întotdeauna sfârşesc prin a ajunge tot la Margate. În curând, am să abandonez profesia de infirmieră.

— Mă bucur foarte mult.

— De ce? întrebă ea, făcând ochii mari.

— Nu mi se pare… n-aş vrea să… e o meserie grea, sfârşi el neajutorat.

— Da, dar există altele şi mai grele. Dumneata, de pildă, ai o meserie destul de grea. Nu-mi pot imagina însă ceva mai

pasionant.
— Îmi prieşte. Îmi creează şi o reputaţie proastă.
— Povestea aceea? Arătă cu capul în direcţia casei lui Derrick.
— Da, afacerea Brown. Ai citit ce se scrie, presupun?
— Am citit şi am auzit; spuse Mary încet. Ai uitat se pare că prietenul dumitale Tommy se ţine tot timpul după mine.
— Nu ştiu de ce, spuse el.
— Cum să nu ştii de ce! se enervă ea. Este îndrăgostit până peste cap de mine. Nu e suficient atâta?
— Tommy este genul de bărbat care se îndrăgosteşte până peste cap de oricine îi sare în ochi.
— E un om foarte drăguţ, iar dumneata eşti nepoliticos! Mă simt teribil de vinovată faţă de el.
Dick râse.
— Dumneata l-ai încurajat?
— Da, fu răspunsul ei surprinzător. Dacă te referi la faptul că l-am încurajat să fie foarte atent. N-a fost frumos din partea mea – uneori mă detest pentru asta.
Rosti aceste cuvinte cu atâta vehemenţă, încât Dick rămase uluit şi pentru o clipă îşi pierdu curajul.
— Vorbeşti de parcă între dumneata şi Tommy s-ar fi întâmplat ceva foarte serios.
— Cât eşti de absurd! râse ea, dar privirea îi lunecă în jur.
— Rămâi mult timp aici?
— De ce te interesează?
— Aceasta este o întrebare tipică pentru un funcţionar de la Scotland Yard!
— De ce te interesează? insistă Dick mohorât.
— Am să-ţi spun de ce mă interesează, domnule sergent inspector sau inspector-şef – pentru că vreau să ştiu! Nu-ţi trece uneori prin minte că ai să stai aici numai atâta timp cât Tommy lipseşte din oraş? Ceea ce reprezintă o manieră plicticoasă de a te întreba cât timp va mai păzi Tommy poarta noastră – sau mai bine zis porţile noastre, căci le schimbăm în fiecare zi.

Şi, neaşteptând ca el să-i răspundă:

— Şi dumneata eşti foarte singur şi părăsit; Tommy spune că alături mai este o casă goală, cu încă un celibatar singuratic, sărmanul de el!

— Te referi la Derrick?

Mary dădu din cap, afirmativ.

— Se spune însă că el a plecat în Scoţia. Ce lipsă de omenie! Să te lase pe dumneata să-i păzeşti casa bântuită de stafii!

— Cine ţi-a spus că e bântuită?

— Vorbeşte tot cartierul, răspunse ea cu un aer voit sobru, abia reţinându-şi însă un zâmbet. Dar nu ştii de ce am venit aici şi nici eu nu prea ştiu. Este un prilej minunat de a juca rolul marii doamne care vine să-ţi facă o vizită şi să te întrebe de sănătate – apropo, ar fi trebuit să mă întrebi daca-aş dori o ceaşcă cu ceai… nu-ţi face probleme… poţi să-mi chemi un taxi peste câteva minute. Domnule Staines, cine este femeia care-mi seamănă atât de mult? O cunoşti? Sau exagerează Tommy – e un mare mincinos, într-un mod însă cu totul inocent. Asta face – cred – parte din complexul lui de vanitate: neadevărurile lui Tommy reprezintă calitatea lui cea mai simpatică. Acum spune-mi, cine este această femeie?

— Aş da mulţi bani să ştiu.

— Am, deci, o dublură? Cum arată?

Râdea de el; Dick era convins că-l ia peste picior.

— E foarte drăguţă, cu ochi frumoşi, cenuşii, şi o gură – exact asemenea celor care apar în reviste şi pe care o au atât de puţine femei.

— Pare să-ţi fi făcut o impresie puternică. Şi, fireşte, eu ar trebui să fac acum pe ingenua şi să spun: „Dar parcă mă descrii chiar pe mine, nu-i aşa?” Dar n-am s-o fac. Cred că ai fost foarte nepoliticos, domnule Richard Staines; însă, desigur, eu am fost cea care te-a provocat şi nu am nici un drept să mă plâng. Singurul lucru pe care vreau să-l ştiu (şi

nu este necesar să-mi descrii diversele calităţi ale fizicului ei), este dacă arată într-adevăr ca mine.

Dick dădu din cap afirmativ.

— Ah!

Îl privi câtva timp foarte intens.

— Aş vrea să ştiu la ce te gândeşti.

— Iar eu aş vrea să ştiu la ce te gândeşti dumneata, ripostă el.

— Poate că am să-ţi spun într-o zi.

Îşi luă poşeta şi umbrela.

— Vrei să fii un cavaler adevărat şi să mă conduci până la gara Victoria?

Dick ezită. La ora aceea urca de obicei în camera sa. În casa lui Derrick nu mai fusese nimeni de trei zile. În definitiv, nu era obligat să facă în permanenţă de serviciu.

— Da, te conduc cu un taxi sau o să mergem pe jos, răspunse el.

Îl înştiinţă pe majordom şi porniră. Se părea că însoţitoarea sa nu era prea grăbită, căci mergea foarte încet.

— Sunt îngrozitoare, spuse ea în cele din urmă. N-ai să poţi spune niciodată despre mine ceva mai jignitor decât îmi spun eu însămi.

— Ce te-a apucat de-ţi pui cenuşă în cap?

— Nu pot să-ţi spun. Ceva ce tocmai îmi venise în minte. Se referă şi la Tommy – sărmanul de el! În clipa aceasta stă pe o bancă în faţa casei din Cliftonville, aşteptându-mă să ies. Probabil că plouă. Trebuie să fie minunat să fii romantic ca Tommy.

— Aş prefera să nu vorbim despre Tommy, spuse Dick.

— Nu e prietenul dumitale? întrebă Mary cu prefăcută surprindere.

— Un prieten foarte drag. Ţin la Tommy. Ţin însă în mod stupid şi la alţii.

— Numai să nu mergi prea departe cu stupiditatea, îl avertiză ea. Nu m-ai întrebat de ce renunţ la meseria de

infirmieră şi ce voi face ca să-mi câştig existenţa. Aş dori să-mi porţi acelaşi interes ca şi dublurii mele! Fericită femeie! O visezi uneori!

— Nu fi penibilă, Mary! Aş vrea să te întreb ceva…

O auzi râzând încetişor.

— Începe prin a mă întreba în ce mod mi se adresează o persoană relativ străină? În caz că o faci, îţi voi răspunde: domnişoară Dane.

— Dar eu nu sunt o persoană relativ străină.

Treceau acum prin parc şi el îi luă braţul, strecurându-l sub al său. Un timp ea şi-l lăsă, dar după câteva minute şi-l smulse brusc.

— Nu, nu. Îi auzi respiraţia grea. Te rog! Vreau să-mi păstrez o rămăşiţă din respectul faţă de mine însămi, dacă nu te superi.

Răspunsul ei îl duru.

— Nu fi supărat pe mine, te rog, reveni ea după câteva clipe de tăcere. De fapt, am fost totdeauna o fată amabilă, pe cât m-am priceput eu. L-am făcut pe Tommy mincinos – dar nu pot să uit nici o clipă că dumitale ţi-am spus, la un moment dat, cea mai îngrozitoare şi deliberată minciună.

— Ce anume? întrebă al.

— Dacă ţi-aş spune, ar însemna că minciuna e de două ori inutilă. Nu, prefer să-mi suport martiriul. Dar vreau ca dumneata să ştii şi să crezi că această minciună m-a durut pe mine mult mai mult decât te-a durut pe dumneata.

Grăbi pasul.

— Ţi se întâmplă vreodată să ţi se facă silă de unele lucruri, dar o silă profundă? Nu ţi se întâmplă uneori să deteşti tot ceea ce faci – munca dumitale, rutina zilnică, totul? Mie mi se întâmplă. Cred că este ceea ce mi se întâmplă în această seară.

— Nu-ţi place munca de infirmieră? întrebă el.

— Nu.

Trenul ei pleca la câteva minute după ora nouă. Era un tren care mergea foarte încet. Mărturisi că nu cinase.

Intrară în restaurantul gării şi ea se mulţumi cu cea mai frugală gustare.

— Ştii de ce am venit azi la Londra? Pune-mi această întrebare înainte de a pleca trenul.

Mai aveau de aşteptat zece minute după ce părăsiseră restaurantul şi, în timp ce se plimbau pe peron, el îi puse întrebarea.

— Am să-ţi spun înainte de plecarea trenului.

Îi găsi loc într-un compartiment gol. Însoţitorul trenului dăduse primul semnal şi lumina semaforului trecuse de la verde la roşu, când Mary se aplecă pe fereastră.

— Pentru a mă autotortura, spuse ea cu o voce scăzută; pentru a călca pe jăratic, pentru a merge prin zăpadă cu picioarele goale, purtând o lumânare în mână.

Nu putu decât să o privească uluit. Trenul se puse în mişcare şi Dick porni şi el pe peron, pe lângă tren.

— Am să-ţi spun cel mai trăsnit lucru pe care l-ai auzit vreodată. Vorbea extraordinar de repede, ca şi când încerca să-şi comprime toate gândurile în răgazul scurt care-i mai rămăsese. Şi nădăjduiesc că n-ai să-mi reaminteşti niciodată de această nebunie.

— Ce este? întrebă el.

Ea se aplecă atât de mult, încât buzele aproape că-i atinseră obrazul.

— Te iubesc foarte mult.

Fu numai o şoaptă – şi dispăru din vedere. Dick rămase împietrit pe peron, uitându-se fix în urma trenului, mult timp după ce luminile roşii ale ultimului vagon pieriseră în depărtare.

Se întoarse pe jos, cu senzaţia că avea aripi, că nu păşea, ci zbura. Când ajunse la casa din Lowndes Square îl găsi pe Minns agitându-se în pragul porţii şi, bănuind că se întâmplase ceva, grăbi pasul şi urcă dintr-un salt cele trei trepte.

— V-am căutat peste tot, domnule… nu ştiam dacă să anunţ sau nu poliţia.

Majordomul închise uşa: pe faţă i se putea citi tulburarea şi îngrijorarea.

— Clopoţelul acela sună, cu intermitenţe, de o jumătate de oră. N-am îndrăznit să intru alături… Mă gândeam că poate sunteţi dumneavoastră. Nu ştiam ce să fac.

Dick se răsuci pe călcâie şi ieşi în goană în stradă, scoţând cheia în timp ce alerga. Se aştepta să găsească uşa zăvorâtă şi cu lanţul de siguranţă pus, deoarece nu avusese încă timp să le scoată. Uşa, totuşi, se deschise când băgă cheia în broască. Când întoarse comutatorul, luminile se aprinseră. Nu se vedea nici un semn că ar fi pătruns cineva în casă, până ajunse în salon. Se opri în prag şi, de uimire, i se tăie respiraţia. Mobila fusese mutată din loc. Un birou care stătuse la perete fusese pus în mijlocul camerei. Peretele fusese găurit din loc în loc cu mici burghie electrice – pe jos era unul care, evident, se stricase. Era prins cu un fir de piciorul unei lămpi, iar în peretele masiv se căsca o gaură adâncă de peste 45 centimetri. Covorul era plin de moloz şi toată mobila era acoperită de un praf fin.

Ridică burghiul şi îl examină cu un interes de profesionist. Mai văzuse o asemenea unealtă în acţiune, dar niciodată în scopul în care fusese folosită aici. Fie că intruşii fuseseră deranjaţi în munca lor, fie că ajunseseră la concluzia că nu aici era locul pe care-l căutau. Trebuie să se fi convins că nu se afla nici o ascunzătoare în salon, dar nu renunţaseră până nu tăiaseră adânc în perete, constatând cât de gros şi trainic era.

Auzi un zgomot în spatele lui şi se întoarse fulgerător, băgându-şi mâna în buzunarul de la şold. Un bărbat se afla în cameră, contemplând cu o uimire comică ceea ce rămăsese din salon.

Era Walter Derrick.

— Ce-i asta? întrebă el şi, pe măsură ce înţelegea, faţa i se congestiona din ce în ce mai puternic.

— Când s-a întâmplat? Vocea îi era tăioasă, dar furia lui era scuzabilă. Drace! Cine a făcut chestia asta?

Privirea i se desprinse de pe peretele distrus, aţintindu-se asupra lui Dick.

— Aş da foarte mult să ştiu, spuse detectivul. Scotland Yardul este cât se poate de dornic să-l cunoască, oricine ar fi el. Îl căutăm de zece ani.

— Îl cunoşti? întrebă Derrick.

— Identitatea lui – nu. Aceasta e tot atât de învăluită în mister ca şi atunci când a comis asasinatul care l-a adus în atenţia noastră.

— Asasinat!… Ce fel de asasinat?

— Cam cu zece ani în urmă, domnule Derrick, casierul unei fabrici din Slough a fost împuşcat şi jefuit pe şoseaua principală din Bath.

— Da? spuse Derrick. Ce legătură are aceasta cu – îşi agită mâna cu un gest circular – tot ce-i aici? Ce are a face asasinatul acela cu toate acestea? Vocea lui devenise foarte stridentă – era clar că distrugerea produsă în salon îl făcuse să-şi piardă controlul asupra nervilor.

— Asasinul a lăsat în urma lui o amprentă pe un pistol. Ştii probabil cum se întâmplă – e un lucru obişnuit. Când am venit în casa dumitale, a doua zi după spargere, am găsit această amprentă pe un pahar.

— Ai găsit această amprentă pe un pahar… amprenta asasinului, a celui care l-a împuşcat pe casier?

— Am găsit-o din nou în dimineaţa în care am descoperit cadavrul lui Lordy Brown – pe măsuţa aceasta.

Derrick îşi aţinti privirea fascinată asupra măsuţei.

— Un asasin, spuse el cu vocea gâtuită… amprenta lui pe această masă! Dumnezeule mare!… Şi pe pahar, spui? Ai fotografiat-o, cred? Nu mă pricep la treburi din astea. Nu e la mijloc vreo greşeală?

— În nici un caz, numai că există o circumstanţă curioasă, care nedumereşte Scotland Yardul şi mă nedumereşte şi pe mine. Atât pe pahar, cât şi pe măsuţă, am descoperit doar

amprenta degetului gros – nici o altă amprentă. Acest fapt este de mirare, mai ales în ce priveşte paharul. Nimeni nu poate apuca un pahar doar cu degetul gros. Cât despre măsuţă, de asemenea nimeni nu-şi poate lăsa numai amprenta degetului gros. Îţi spun ceva mai mult decât i-ar face plăcere inspectorului-şef Bourke să mă audă spunându-ţi. Am o opinie a mea, dar pentru moment n-ar trebui…

Rămase cu privirea aţintită asupra peretelui, neted şi lucios, exact deasupra găurii sfredelite de intruşii nepăsători. Cu paşi rari, străbătu încăperea.

— Iată amprenta, spuse el.

Nu încăpea nici o îndoială, era acolo, o pată neagră, dar cu fiecare linie perfect vizibilă.

Privirile celor doi bărbaţi se întâlniră şi în străfulgerarea unei clipe ipoteza lui Dick deveni o certitudine. Ştia de ce se afla amprenta acolo, precum şi modul în care ajunsese în acel loc.

Câţiva centimetri mai jos, dedesubtul amprentei, era o mică pată neagră. O atinse cu vârful degetului. Mai era încă umedă.

Inspectorul-şef Bourke era pe punctul de a se culca, când fu înştiinţat de cele întâmplate. Ajunse în Lowndes Square, după ce Walter Derrick plecase să doarmă la un hotel. Fusese nevoit să vină la Londra pentru a participa la adunarea generală a consiliului de administraţie al unei companii la care era coproprietar. Încercase să-i explice şi lui Dick, care este rostul acestor adunări, însă nu reuşi să-l lămurească, deoarece pentru el tot ce era legat de acţiuni, afaceri etc. era un mister.

Bourke intră vijelios în salon şi aruncă o privire asupra peretelui găurit.

— I-ai auzit?

— Nu, spuse Dick. Nu eram acasă.

— Au ăştia nişte nervi ai dracului de tari, continuă el, plin de admiraţie. Aceasta e amprenta, nu-i aşa? Îşi puse

ochelarii şi o examină de aproape. Da, am ajuns să mă obişnuiesc cu ea. Aproape că aş putea-o recunoaşte fără ochelari şi fără lupă. Asta-i cerneala, nu? Atinse mica pată care era acum aproape uscată. Spui că a fost aplicată…

— Cu o ştampilă, îl completă Dick repede. Ca şi pe pahar şi pe măsuţă. N-au folosit cerneală; o mână transpirată era suficientă pentru măsuţă şi pahar. Vedeţi, domnule, dacă stăm să ne gândim, fabricarea ştampilei a fost ceva cât se poate de simplu. Amprenta asasinului din Slough apare în cel puţin trei lucrări de specialitate. Nu aveau decât s-o fotografieze; aş putea eu însumi să fac o asemenea ştampilă în două ore.

— Deci intenţia lor era să ne inducă în eroare? Hm! E curios că nu m-am gândit niciodată la asta. Ai instalat soneria de alarmă şi toate celelalte? În orice caz, n-au folosit la nimic, din moment ce nu erai acasă.

Dick spuse că majordomul auzise soneria, dar nu ştiuse ce să facă.

— Trebuia să fi chemat poliţia – ce tâmpiţi sunt oamenii ăştia! Au avut noroc că nu erai acasă – presupun că nu te-ai lăsat cumva păcălit să ieşi din casă?

Dick nu răspunse.

— Sunt deştepţi tipii care participă la lovitura asta şi, fireşte, nu s-ar da înapoi de la nimic pentru a avea cale liberă; trebuie să fi ştiut că ţi-ai stabilit sediul în casa de alături. Dar dumneata nu eşti genul de om care să se lase prostit de o fată drăguţă sau să accepte o invitaţie la o plimbare în parc, pentru a admira cum se oglindeşte luna în lac.

În timp ce vorbea, Bourke examina zidăria stricată şi nu putea vedea faţa subalternului său. Dick îngheţă dându-şi seama că toate posibilităţile pe care Bourke le trecuse în revistă şi le respinsese nu reprezentau decât adevărul adevărat, nici mai mult, nici mai puţin. Fusese ademenit să iasă din casă… până şi amănuntul cu parcul era exact. Îşi reaminti ce-i spusese ea – că se detestă singură, îşi

retrăsese braţul de sub al lui cu atâta vehemenţă, încât îl uimise. Îşi aminti de o mulţime de lucruri spuse de ea: autoacuzările, ultimele ei cuvinte, după ce trenul se pusese în mişcare.

Fu cuprins de bănuiala oribilă sugerată de Bourke. Bănuială? Era ceva mai mult decât atât.

— Ei?

Bourke se întorsese spre el şi-l fixa cu privirea.

— Ai zărit cumva stafia familiei? Eşti verde la faţă!

— Am zărit trei stafii, spuse Dick.

Bourke îşi mângâie bărbia dublă.

— Cred că cel mai bun lucru ar fi să dormi în casa aceasta. Am să-ţi dau un om să-ţi ţină de urât.

— I-am propus acest lucru lui Derrick, dar nici n-a vrut s-audă. Spune că va închide casa cu totul. Mi-a sugerat chiar că este inutil să mai rămân şi la Tommy.

— Ceea ce face cu casa lui îl priveşte. Eu vreau însă ca dumneata să rămâi în continuare în casa lordului Weald, cât timp te va lăsa să stai, spuse Bourke. Sunt de acord cu teoria dumitale privind ştampila, dar această amprentă nu a fost aleasă la întâmplare. Aici se ascunde ceva foarte precis, şi vreau să ştiu ce anume. De un lucru sunt sigur – intenţia lor nu este numai să îndrepte bănuielile asupra asasinului din Slough, care s-ar putea să nu se afle în Anglia. Şi am să-ţi mai spun ceva; Lordy Brown a fost ucis de aceeaşi mână care l-a ucis şi pe casierul din Slough; glontele a avut aceeaşi traiectorie, de jos în sus, un procedeu al unui tip precis de gangsteri. Nu prea ne întâlnim cu din ăştia la noi, dar am văzut unele fotografii şi diagrame înfiorătoare, care mi-au fost trimise, din când în când, de pe ţărmul celălalt al Atlanticului. Ţine-te de casa lui Weald; poate că de-aici va porni soluţionarea celei mai importante afaceri criminale cu care m-am întâlnit eu la Londra de când prefectul mi-a pus această uniformă albastră.

CAPITOLUL XII.

Dick Staines luă o hotărâre subită: se va duce să vadă fata, îi va spune deschis totul şi-i va cere să explice purtarea ei inexplicabilă. Nici o singură clipă nu-i trecu însă prin minte că ea ar putea fi vinovată de moartea lui Lordy Brown. Dacă a văzut vreodată onestitate în viaţa lui, atunci tocmai aceasta era ceea ce strălucise în ochii fetei.

Se tot gândea şi se răzgândea, răsucind în minte toate posibilităţile, dar rămase tot atât de nedumerit ca şi la începutul tuturor raţionamentelor lui. Numai ea putea lumina petele de întuneric din mintea lui. În hotărârea pe care o luase, îl sprijinea credinţa în ultimele ei cuvinte. Fusese sinceră când le spusese. Aceasta, cel puţin, era o bază trainică, pe care se putea întemeia încrederea.

Adormi cu această hotărâre şi, a doua zi, plecă la Margate cu primul tren. Nu ştia unde locuieşte, nici măcar dacă se afla la Margate. Cornfort era excentric în deplasările sale. Şi în asta s-ar fi putut afla o explicaţie a misterului. Acest bătrân, care dormita tot timpul în căruciorul său, nu juca oare un anume rol, sau să fi fost un inocent care servea drept acoperire pentru banda din care făcea parte Mary Dane?

Mereu îi găsea scuze. Era legată în nişte lanţuri de care nu putea scăpa; nu era decât o unealtă, la fel ca bătrânul infirm, care servea drept camuflaj pentru operaţiunile bandei. Sau avea realmente o dublură? Încă mai era convins că o avea; că, undeva, în Anglia, era o femeie care-i semăna atât de mult, încât nu puteau fi deosebite. Sărmanul Lordy Brown spusese ceva despre o domnişoară de Villiers; se gândise la un moment dat să trimită o telegramă la Cape Town, dar la biroul înaltului comisar dăduse peste o carte de telefon din Cape Town şi, în ea, erau trei pagini de abonaţi cu numele de Villiers. În asemenea condiţii, această cale de investigaţii nu promitea să ducă nicăieri. Îşi făcuse reproşuri amarnice că nu-i ceruse lui Lordy mai multe amănunte despre fata pe care credea că o întâlnise în seara aceea în Bloomsbury Square. Îl întrebase ceva şi nu primise decât un răspuns foarte vag, dar, dacă ar fi insistat…

Îi veniră în minte versurile lui Browning. Păreau cât se poate de potrivite.

„Să fi făcut aşa, să fi făcut altminteri. Aşa poate reuşeam, sau poate greşeam. Să mă fi iubit ea, cine poate şti. Poate, la fel de bine, să mă fi urât.”

Drumul până la Margate părea că nu se mai sfârşeşte. S-ar putea s-o găsească pe plajă; va lua informaţii de la Tommy Weald, care era instalat la un hotel din Cliftonville.

Pasiunea lui Tommy încetase să-l mai intereseze sau să-l amuze. Într-un fel, Dick se gândea acum la el cu un sentiment de compasiune: Tommy reprezenta un alibi atât de comod pentru fată… Se întreba dacă, atunci când îi făcuse pe Tommy mincinos, se gândise la aceste alibiuri? Suspiciunea, îndoiala, teama şi încrederea se succedau alternativ în mintea lui, în timp ce trenul se târa cu viteză de melc spre Margate. Aici se întâlni cu un anume detectiv Rees, care venise cu acelaşi tren, şi Dick îi dădu unele instrucţiuni – detestându-se pe sine pentru că i le dădea.

Nu intenţiona să stea mai mult de o zi şi venise fără bagaje; primul său drum fu la hotelul zugrăvit în roşu, cocoţat pe coline.

— Da, domnule, lordul Weald locuieşte la noi, dar cred că este plecat, îi spuse portarul.

Unul dintre purtătorii de bagaje, care stăteau la uşă, îi dădu informaţia dorită.

— Înălţimea Sa este pe plajă, cu căruciorul ăla galben.

Dick uitase de culoarea căruciorului şi cât de uşor putea fi acesta descoperit în mulţimea celorlalte, vopsite mai puţin ţipător; dacă şi-ar fi amintit dinainte de aceasta, ar fi fost scutit de deplasarea până la Cliftonville.

Coborî panta înapoi spre Margate, cu privirile aţintite asupra plajei aglomerate. Era atât de absorbit, încât aproape se ciocni de îngrijitorul cel tăcut.

— Salut, bătrâne! Era vocea lui Tommy.

Dick ridică privirea şi întâlni ochii lui Mary Dane; ochi liniştiţi, care nu-i evitau pe-ai săi. Îi scrutau faţa, iar gravitatea lor îi dădea o frumuseţe nouă, care-i tăie respiraţia.

— Bună dimineaţa, spuse el stângaci.

— Cu ce treburi pe-aici? întrebă Tommy.

În glasul său răsuna vag o oarecare nuanţă de resentiment, pentru care Dick îl compătimi. Căruciorul se deplasase câţiva paşi mai încolo şi se oprise; îngrijitorul aştepta nemişcat. Domnul Cornfort dormea. Sub privirea scrutătoare a fetei, Dick simţea cum îşi pierde curajul.

— Am venit s-o văd pe domnişoara Dane, spuse el în cele din urmă, în legătură cu o mică chestiune pe care am discutat-o cu dânsa în seara trecută.

— Care seară? întrebă Tommy. Bătrâne dragă, de ce nu ne-ai înştiinţat că vii? Dar, la o privire a fetei, îşi schimbă tonul. Când spun noi, înţeleg eu! Nu-ţi dai seama, este teribil de şocant să te vadă cineva cum dai buzna peste căruciorul bătrânului. Domnişoarei Dane nu-i face plăcere,

mie nu-mi face plăcere şi sunt sigur că nici sărmanului domn Cornfort nu-i place. Are inima slabă, adăugă el.

— Nu vrei s-o iei puţin înainte, Tommy? întrebă Mary.

— Înainte? Cum?

— Pe propriile-ţi picioare, spuse ea zâmbind.

Căruciorul pornise. Lordul Weald clipi, privind de la unul la celălalt, se întoarse posac şi se luă după cărucior, parcă târându-şi picioarele.

— Nu pot să-ţi acord nici măcar un minut până după prânz, spuse ea grăbită. Domnul Cornfort doarme după-masă. Dacă vrei să mă conduci până la Westgate, voi veni eu la dumneata – în faţa hotelului? Ne întâlnim acolo la ora trei. E prea târziu? întrebă ea. Atunci la două? Cum doreşti.

— La două ar fi mai bine, pentru că am un tren la trei; trebuie să mă întorc la Londra. Gesturile lui Dick deveniră puţin rigide. Aerul de familiaritate cu care fusese rostit acel „Tommy” îl îngheţase.

— Ai venit cu treburi?

Mai mult decât orice se temea de posibilitatea ca ea să nu găsească un motiv pentru a retracta cele ce-i spusese pe peronul gării Victoria. Totuşi, ştia cumva că ea nu va pomeni acum de acea clipă uimitoare şi că se aştepta ca nici el să nu-i vorbească despre aceasta.

Fără nici un zâmbet, fata înclină capul şi se întoarse, pornind repede după micul ei grup. Dick rămase rezemat de balustradă, urmărind-o cu privirea. O văzu ajungându-i din urmă, schimbând câteva cuvinte cu Tommy care, în mod vădit fără prea mare plăcere, porni înapoi spre el.

— Îmi pare teribil de rău, bătrâne – Tommy era într-adevăr aproape umil – că ţi-am vorbit aşa de sus, şi toate celelalte; dar, ştii, această tânără domnişoară mă scoate din fire! Sunt înfiorător de îndrăgostit de ea. Seara, când o întâlnesc, este divină şi absolut încântătoare; dimineaţa e ca un sloi de gheaţă – viaţa mea e pur şi simplu ruptă în două, bătrâne. Am să ajung o epavă totală… nu pot dormi noaptea, Dick. Pfiu! îşi şterse fruntea.

— Astea-s veşti proaste, Tommy.

— Ştiam c-ai să-nţelegi. Tommy zâmbi palid. Şi este absolut îngrozitoare în această privinţă – dură, bătrâne, dură ca oţelul! Când i-am spus că n-am dormit decât şapte ore, mi-a râs în nas.

— Ei, drăcia dracului, dar cât dormi de obicei? întrebă prietenul lui, indignat.

— Zece, spuse Tommy cu simplitate. Medicul spune că am un gen de creier căruia îi trebuie un timp mai îndelungat de recuperare.

— Asta o pot crede şi eu, zise Dick dar, în locul tău, n-aş spune-o prietenilor, deoarece nu este tocmai un compliment la adresa ta. Deci, o iubeşti pe Mary Dane?

— Cu disperare, spuse el, dar numai serile. Dimineţile – voi fi perfect sincer cu tine, bătrâne – nu o iubesc. Mă scoate din sărite, mă exasperează, îşi pierde întreaga duioşie şi bunătate, iar când încerc să-i iau mâna într-a mea, îmi aruncă una din privirile acelea cu care ai fi gratificat într-o fabrică de praf de puşcă dacă ai cere un foc să-ţi aprinzi ţigara. Eu am făcut-o odată, urmă gânditor, dar omul mi-a spus că nu se fumează niciodată într-o fabrică de praf de puşcă. Una din regulile meseriei.

— Ai obiceiul s-o ţii de mână?

— Nu bate câmpii, bătrâne. Fireşte că o iau de mână, seara. Orice îndrăgostit o face.

— Şi nu cheamă poliţia? întrebă Dick.

— Nu, bătrâne, n-a pomenit niciodată de tine.

Tommy aproape că se sufocă de râs, la această glumă a lui.

— Femeile au gusturi ciudate, spuse Dick.

Era nedumerit; Mary Dane îl nedumerea şi mai mult. Ar fi dorit să nu fie aşa. I se potrivea atât de puţin, era de neconceput ca ea să fi stat ore întregi, ţinând laba umedă a acestui prieten al lui foarte simpatic, dar lipsit de inspiraţie. Aceasta o punea într-o lumină nouă, în care şi el o vedea ca pe o femeie atât de străină lui, încât nu o putea recunoaşte. Mary spusese că Tommy eluda realitatea. Era cu siguranţă

adevărat, Dick o ştia, că era tot timpul gata de idile romantice, deşi asta era mai degrabă un fel de lăudăroşenie. Era unul din acei bărbaţi care trec prin viaţă cu iluzia plăcută că natura i-a înzestrat cu calităţi deosebit de atrăgătoare pentru femei.

— Aş fi în stare să pariez că nu ai ţinut-o niciodată de mână.

— Ai pierde, băiete! Calmul lui Tommy, aerul lui de superioritate amuzată, sugerau mai degrabă că spusese adevărul. Am cerut-o şi în căsătorie.

— Şi a fost copleşită?

— Ironia ta n-are nici un rost, bătrâne. Acesta e termenul, ironie, nu-i aşa? Nu a fost tocmai copleşită, dar a spus că nimic nu i-ar face mai multă plăcere. De fapt, bătrâne, mi-a acceptat cererea, cu anumite rezerve.

Dick se răsuci pe scaun şi-şi privi cu gura căscată prietenul. Tommy zâmbea, plin de sine.

— Cu anumite rezerve, repetă el. Imediat ce bătrânul dă ortu popii, va renunţa la meseria ei de infirmieră. Apoi… ţara va avea o nouă contesă de Weald. Grozav îi va şedea o diademă – am văzut una la Gray zilele trecute – exact ce trebuie!

— Dar… dar…

— Nu este cazul să te bâlbâi; asta este situaţia. E cea mai scumpă fiinţă de pe pământ, bătrâne, şi teribil de realistă. Când i-am cumpărat un inel de logodnă cu diamante, a refuzat să-l poarte – spunea că e prea ţipător… de fapt, nu a folosit acest cuvânt, dar ştii ce vreau să spun – un cuvânt potrivit pentru o doamnă şi care înseamnă acelaşi lucru. Aşa că i-am cumpărat altul; n-ai observat că-l poartă?

Dick era zdrobit. Toată chestia era oare un vis rău sau o glumă foarte proastă? Ceru lămuriri cu privire la a doua alternativă.

— Nu-i nici un fel de glumă. Tommy se instală mai confortabil în scaun. Cred că şi lorzii trebuie să se însoare până la urmă. Şi nu e nimic comic în asta. Dacă nu s-ar

însura, adăugă el când îi veni în minte această idee strălucită, nu m-aş afla aici, bătrâne. Ce zici?

Dick Staines era stupefiat. Toate întrebările pe care voise să le pună îi dispăruseră din minte. Nu exista pentru el decât o singură realitate, tragică, incredibilă, care gonea orice alt gând: Mary Dane era logodită! Ce fel de om era? Ce fel de femeie era asta, care fusese în stare să-i spună…

— Te felicit din toată inima, Tommy.

— Mulţumesc.

Era atât de satisfăcut de sine, încât Dick ar fi fost în stare să-l zvârle în mare, peste faleză, fără nici o remuşcare.

— Jane şi cu mine…

— Jane? Vrei să spui Mary?

— Numele ei este Jane Mary. Eu îi spun Mary Jane. De fapt, familia ei îi spune Jane – sau, mai bine zis, îi spunea Jane. E nostim că fiecare are un nume acasă şi un alt nume în public. Tatăl meu îmi spunea „Ochişori de câine” – un fel de alintare. Oricum, ea m-a rugat să-i spun Jane atunci când suntem singuri – de fapt, când spun că m-a rugat, înseamnă că mi-a permis. E o favoare teribilă, bătrâne, adăugă el grăbit, acordată numai celor mai buni prieteni ai ei. Eşti un foarte bun prieten al ei, aşa că…

— Nu-i voi spune Jane, răspunse Dick hotărât.

Întâlnirea pe care ea i-o acordase îşi pierduse pentru Dick tot interesul, şi s-ar fi înapoiat cu primul tren la Londra, fără să-i pese de misiunea lui, dacă nu i-ar fi promis s-o aştepte. Ridică din umeri dispreţuitor. Nu va fi o convorbire foarte dureroasă; spera că, până atunci, o să redevină tot atât de calm şi de lucid ca şi ea, o fată logodită cu altul, care îndrăznise să-i spună ceea ce îi spusese… În mintea lui, îi văzu ochii neşovăitori, foarte sinceri. Se uită la Tommy Weald; Înălţimii Sale îi căzuse capul pe piept, gura mare îi era deschisă, iar ochii închişi. Să fi fost titlul… Din nou văzu în minte ochii fetei. În închipuirea sa, îi văzu îndureraţi şi jigniţi.

— Nu pot să-nţeleg, spuse el cu voce tare.

Tommy tresări trezindu-se.

— Soarele e de vină, totdeauna mi se face somn dimineaţa. De fapt, aerul e de vină. Bineînţeles, aerul – vine direct de la Polul Nord, bătrâne, teribil de tare!

— Şi când crezi că faceţi nunta?

— Nu ştiu. La biserica Sfântul George, din Hanover Square, desigur, bătrâne, cu tot corul şi cu toate mătuşile mele – ba nu, cred că ar fi mai bine la Oficiul Stării Civile. Mătuşile vor fi teribil de supărate, mai ales cele trei care au fete. Dar eu, bătrâne, nu sunt pentru căsătorii între rude. Este absolut nepotrivită o astfel de căsătorie; eu sunt igienic din fire.

Ultimele cuvinte nu mai fură decât un murmur; bărbia îi cădea din nou spre piept, mâinile îi erau încrucişate peste stomacul bine dezvoltat. Bărbia ajunsese la capătul drumului şi i se odihnea acum pe piept. Dick îl privi pe alesul lui Mary Dane şi nu simţi nici amuzament, nici dispreţ; îi era simpatic pentru sufletul lui bun şi pentru efervescenţa veselă a firii sale. Era un bun prieten; va fi cu siguranţă un soţ bun.

— Dar ce fac?! exclamă Dick Staines, şi-l lăsă pe cel adormit să-şi termine somnul.

Punctual, la minut, un taxi din Margate coti spre şoseaua principală, înaintând încet de-a lungul falezei aglomerate. Din el coborî fata. Nu purta uniforma de infirmieră, ci o rochie gri, care da tenului ei o nuanţă mai închisă şi mai plăcută. Dick avusese tot timpul impresia că tenul ei e palid; acum îi putea aprecia culorile delicate ale feţei.

— Sper că nu vrei să mergi pe plajă, nu-i aşa? Ţi-ar conveni să o pornim spre Margate?

I se alătură şi porniră în tăcere.

— Să ne aşezăm pe iarbă, propuse ea. Oamenii vor crede că suntem o pereche logodită, venită aici pentru o zi, dar cred că vei supravieţui acestei încercări.

Fu convins că ea rostise în mod deliberat aceste cuvinte provocatoare. Nu era însă dispus să accepte provocarea.

— Ei bine? Pentru ce voiai să mă vezi?

— De ce m-ai rugat să te conduc la gară?

— A fost o rugăminte chiar atât de neobişnuită? Vreau să spun, nu este oare ceva obişnuit – cu ce scop crezi că te-aş fi rugat?

— În lipsa mea, cineva a intrat în casa lui Derrick şi a distrus o parte din perete, evident în căutarea aurului despre care se crede că e ascuns acolo – au fost aceiaşi oameni care mai fuseseră acolo, cu o singură excepţie. Femeia a cărei rochie miroase de la o poştă a Sans Aveu nu părea să se fi aflat, de data aceasta, printre intruşi.

— Eu? Vrei să insinuezi că eu te-am ademenit să pleci din casă, pentru ca aceşti… prieteni imposibili ai mei… adică prietenii mei spărgători, să poată distruge peretele casei lui Derrick?

— Nu insinuez nimic. Îşi dădea seama cât de slab era. Te întreb doar dacă…

— Până acum ţi-ai exprimat doar dorinţa de a şti de ce te-am rugat să mă conduci la gară. Cred că pentru asta există o explicaţie cât se poate de firească.

— Atunci să lăsăm asta. Mă întâlnesc mereu cu dumneata sau cu dublura dumitale la Londra şi în alte părţi – am bănuiala, şi când zic „bănuiala” este exact ceea ce cred – că dumneata eşti, într-un fel, amestecată în această afacere – nu ştiu de ce, în ce scop, dar aş putea să te ajut, Mary – îşi lăsă mâna peste mâna ei, şi fata nu schiţă nici un gest de împotrivire – nu am venit aici să strâng informaţii în calitatea mea de ofiţer de poliţie; am venit să-ţi ofer ajutorul meu de prieten. Dacă, în vreuna din aventurile astea nebuneşti ale dumitale…

— Sau ale dublurii mele, îl întrerupse ea.

— Sau ale dublurii dumitale… ajungi să fi arestată, nu voi mai putea face nimic. Dar pot face acum ceva; pot proceda astfel încât toate riscurile pe care ţi le asumi să devină inutile. Nu vrei să-mi acorzi puţină încredere?

— Am mai puţin drept să-ţi acord încredere, decât ai dumneata să mi-o ceri, spuse ea, şi răceala cu care fură rostite aceste cuvinte îl îngheţă.

Apoi privirea îi căzu asupra mâinii ei şi asupra inelului cu smaralde pe care-l purta. Nu-l văzuse înainte, privirea lui continua să fixeze inelul, până când ea îşi retrase repede mâna, ducând-o la spate.

— Tommy mi-a povestit, spuse el. E băiat bun, teribil de bun.

— E bogat?

Întrebarea fusese pusă cu atâta sânge rece, încât, pentru o clipă Dick amuţi.

— Da, e bogat, şi va fi şi mai bogat după ce unele din vestitele lui mătuşi vor trece pe lumea cealaltă.

— Te gândeşti că e un mod teribil de brutal de a pune o astfel de întrebare, nu-i aşa? întrebă ea încet. Gândeşti că dacă e bogat şi m-am logodit cu el, ar trebui să fiu cea mai proastă din lume să risc totul de dragul unei aventuri stupide – cum o numeşti dumneata – o aventură care, până în prezent, nu a dus decât la câteva găuri în peretele casei lui Derrick?

— Şi la uciderea unui om, adăugă el.

— Pui şi asta pe seama mea? Cât de absurd eşti!

Îşi ridică mâna şi privi, curioasă, inelul de logodnă.

— Nu crezi că mă controlez extraordinar de bine? Mă controlez, într-adevăr. Ai avut dovada.

Zâmbea, cu o oarecare tristeţe.

— Am avut mai multe dovezi, aprobă el, ridicându-se în picioare şi ajutând-o şi pe ea să se ridice.

— Dar dovada supremă, spuse ea încet, este că nu am zvârlit acest inel peste faleză! Ţine minte acest lucru, în favoarea mea.

Îl lovi uşurel peste braţ.

Tot ceea ce spunea era neaşteptat şi, într-un fel, foarte important. Mai mult decât orice altă persoană din lume, fata aceasta reuşea să-l facă să se simtă ridicol.

— Mai poţi încă prinde trenul – opreşte la Westgate. Taxiul meu aşteaptă. Tommy va avea o soţie extravagantă, spuse ea calm; şi apoi, pe neaşteptate, îl luă de braţ, strângându-l cu amândouă mâinile. Ţi-am spus o singură mare minciună. Dick Staines, dar ţi-am spus şi un mare adevăr, un adevăr atât de mare, încât nu-mi revenisem încă atunci când am ajuns la Margate, în seara aceea. Nu mi-am revenit nici acum. Să nu uiţi adevărul, dragul meu.

O ajută să urce în taxi. Era, probabil, un truc inconştient la ea, acela de a reţine ceea ce era mai important până în ultima clipă, când el n-o mai putea întreba nimic. În timp ce-şi retrăgea mâna dintr-a lui, în taxiul care se pusese în mişcare, îi spuse:

— Sunt într-o încurcătură îngrozitoare, dragul meu Dick, îngrozitoare.

Şi apoi n-o mai văzu. Înainte ca taxiul să dispară din vedere, îşi aminti că pusese un om s-o urmărească; cu indispoziţia provocată de această lipsă de încredere a lui, ajunse la Londra.

CAPITOLUL XIII.

În oraş ploua. La Londra plouă tot timpul, se plânse el furios, urcând într-un autobuz. Părăsise Londra lăsând-o sub un cer albastru, cu toate parcurile verzi şi aurii, pline de mii şi mii de copii, jucându-se fericiţi. Se înapoiase pentru a găsi străzile înmuiate de ploaie, stropi melancolici picurând din fiecare copac. Dar şi dacă ar fi găsit Londra scăldată în soare, el tot nemulţumit ar fi fost. Totul îl enerva. Minns, majordomul lui Tommy, nu era acasă; îşi luase probabil liber în după-amiaza aceea, crezând că oaspetele nu se va întoarce. Îl aşteptau de asemenea nişte hârtii de la Scotland Yard, depoziţiile dintr-un caz pe care Dick îl uitase cu totul, deşi el îl adusese pe acuzat în faţa justiţiei. Trebuia acum să le recitească, deoarece un deţinut condamnat pe viaţă, de la închisoarea Peterhead, declarase că el este autorul crimei pe care o ispăşea, aparent pe drept, victima lui Dick.

Şi totuşi fu bucuros că avea de lucru: în felul ăsta putea să dea uitării o mulţime de lucruri.

Tocmai îşi lua cina, singur, când intră Minns, care se întorsese foarte timid, dar agitat, şi-i spuse că Larkin dorea să-l vadă.

— Spune că nu este ceva foarte important, domnule. E în hol. Am să-i spun să aştepte.

— Adu-l aici, spuse Dick, dând la o parte hârtiile dactilografiate pe care le citise în timp ce mânca.

Larkin venise doar pentru a-i spune că cercetase casa şi nu avea nimic deosebit de semnalat.

— Vă amintiţi de acel dulap de fier, domnule, pe care mi l-aţi arătat dumneavoastră, acela din birou? Am încercat să-l deschid azi după-amiază

— Nu l-aţi încuiat, nu-i aşa?

— Nu, spuse Dick. Cred că se închide cu o încuietoare cu arc. N-ai auzit nimic suspect în dulap? zâmbi el.

— Nu, domnule. Ziua, n-am nimic cu casa, dar vă spun sincer, domnule, că n-aş mai sta o noapte acolo, chiar dacă m-ar costa slujba!

— Larkin, îţi aminteşti de noaptea în care te-am găsit drogat, întins pe jos, şi cineva te căuta prin buzunare?

— Nu-mi amintesc prea multe, domnule, dar ştiu că s-a întâmplat aşa, spuse omul, vinovat.

— Ce căutau oare – ştii cumva? Aveai ceva chei asupra dumitale? Chestiunea nu a fost până acum satisfăcător clarificată.

— Nu-mi dau seama ce puteau să caute, domnule. Singurul lucru pe care-l aveam erau cheile de la pivniţa de vin.

— Pe care le-au luat? sugeră Dick.

— Nu, nu le-au luat pe amândouă. Tocmai asta e curios: numai una. Domnul Derrick mi le-a încredinţat înainte de a pleca. Pot să spun, rosti el cu oarecare mândrie, că mi s-au încredinţat şi lucruri mai valoroase decât vinul.

— Ai cheia pe care ţi-au lăsat-o?

— Nu ştiu dacă am dreptul să v-o dau, domnule, dar presupun că nu fac nimic rău.

— Aş vrea să văd acea pivniţă de vin, spuse Dick, făcându-i cu ochiul; şi poţi fi sigur, Larkin, că reputaţia mea de om cinstit este aproape tot atât de bună ca şi a dumitale. Domnul Derrick îşi va găsi toate sorturile alese intacte, când va veni să-şi facă inventarul.

— Mai voiam să vă spun ceva, domnule, spuse intendentul, pregătindu-se să plece. Domnul Derrick mi-a dat dispoziţii severe să blochez toate ferestrele. Nu ştiu dacă v-a pus la curent, dar mi-a spus că nu vrea să rişte viaţa nimănui în casa aceea, până se va lămuri misterul.

— Asta nu are prea mare importanţă, dacă nu dormi acolo. De altfel, am o cheie la uşa din faţă.

— Asta nu i-am mai spus domnului Derrick; ştiu că e îngrijorat pentru dumneavoastră, domnule – v-a pomenit de câteva ori. Domnul Derrick ţine la dumneavoastră. Spunea că viaţa dumneavoastră face mai mult decât tot aurul pe care l-ar putea găsi spărgătorii.

— Îmi place să aud asemenea vorbe, spuse Dick.

Puse cheia în buzunar. După plecarea lui Larkin, dădu la o parte depoziţiile pe care le studiase, îşi luă câteva note şi expedie totul, cu poşta, la Scotland Yard. Seara îi stătea în întregime la dispoziţie. Putea acum să verifice o serie de bănuieli care începuseră să-şi facă loc în mintea lui.

Erau nişte bănuieli care, privite la rece, aveau însuşirile fantastice ale unui coşmar. Se gândea serios să-l roage pe Bourke să predea cazul altcuiva. Era atât de preocupat de rolul pe care îl juca Mary în tot acest mister, încât nu mai raţiona, probabil, corect.

Solicitudinea lui Derrick faţă de persoana lui era foarte insistentă, dar cu totul deplasată. În casa aceea fusese comis un asasinat în ultimele zile, iar poliţia putea, fireşte, să intre şi să iasă din casă după cum credea de cuviinţă. Nu insistase asupra acestui aspect când vorbise cu Walter

Derrick, dar, când îl va revedea, credea că nu va fi greu să schimbe dispoziţiile pe care le dăduse.

Se uită la ceas; era aproape zece şi ar fi trebuit să-i fi parvenit raportul lui Rees. Detesta ideea de a o spiona pe fată, el care spionase atâţia oameni, bărbaţi şi femei. Dar, ca ofiţer de poliţie, avea nevoie de certitudini, oricât l-ar fi durut acestea, ca bărbat.

Ieşi în stradă, pentru a arunca o privire asupra casei lui Derrick. Nu zărea absolut nimic care să-i dea, cât de cât, de bănuit. Fără pălărie, înconjură blocul până la fundătură, apoi se întoarse şi-şi uscă părul, pe care ploaia i-l udase.

Dură câtva timp până-şi găsi locul, cu o carte, în aşteptarea raportului detectivului. Acesta sună imediat după ora unsprezece.

— Îmi pare rău că nu v-am putut suna mai devreme, domnule. Vă telefonez de la hotel. Am văzut-o pe domnişoara de două ori.

— Plouă şi pe acolo? îl întrebă Dick.

— Nu, domnule; este o seară foarte plăcută. Se plimbă în susul şi în josul străzii, cu Înălţimea Sa. Nu este prea greu să-i ţii sub observaţie fără să fii văzut, deoarece strada este foarte întunecoasă.

Nu era o imagine deosebit de plăcută cea pe care o evoca poliţistul – Mary şi îndrăgostitul de Weald plimbându-se „pe o stradă foarte întunecoasă”.

— Îl ţinea de mână pe Înălţimea Sa, continuă nefericitul de Rees; îşi legănau mâinile cum fac copiii…

— Sper că nu ţi s-a făcut rău văzându-i, mârâi Dick. Continuă cu esenţialul. La ce oră a fost asta?

Tocmai i-am părăsit, domnule.

Dick agăţă receptorul şi urcă fără grabă scările, spre camera lui. Mary era o enigmă, căreia mintea lui nu-i putea da de capăt. Cum de era în stare… câtă uşurinţă, câtă lipsă de suflet! Cum putea? De la începuturile lumii, bărbaţii şi-au pus asemenea întrebări despre femei şi n-au găsit un

răspuns care să-i satisfacă. Dick oftă. Ridică mâna să-şi desfacă cravata.

— Trr-r-r!

Pe măsuţa de lângă pat se aflau trei mici dispozitive de alarmă, toate fiind instalate fără ştirea lui Larkin. Minuscula sonerie care-i trezi atenţia în acel moment fusese conectată aproape sub ochii intendentului şi pornea din subsolul casei lui Derrick, mergând de-a lungul întregului parter şi ieşind pe o fereastră din spate. Nici chiar ochii ageri ai lui Minns nu zăriseră firul, subţire ca o aţă. La celălalt capăt era astfel instalată, încât cel care punea piciorul pe treptele de jos, care duceau la bucătărie, declanşa soneria.

Se îndreptă spre telefon şi ceru un număr.

— Aici inspectorul Staines. Toate rezervele spre Lowndes Square, înconjuraţi casa lui Derrick. Nu lăsaţi pe nimeni să plece.

Puse jos receptorul şi se întoarse în camera lui. Îşi luă pardesiul din dulap, scoase un pistol din buzunar şi îi ridică piedica.

În clipa aceea intră majordomul, pentru a întreba dacă mai doreşte ceva. Faţa i se lungi zărind pistolul.

— Au venit iarăşi, domnule? întrebă el, pălind.

— Da, nu spune nimic celorlalţi, dacă mai sunt treji. Dumneata rămâi aici. Nu ai de ce să te temi. În cinci minute casa va fi înconjurată de cincizeci de poliţişti.

Ieşi iarăşi în stradă şi, ajuns în faţa uşii de la intrarea casei lui Derrick, introduse fără zgomot cheia în broască.

Înainte de a o putea răsuci, auzi zgomotul înfundat al zăvoarelor, împinse de partea cealaltă a uşii. Venise cu o secundă prea târziu. Se întoarse în goană, trecând pe lângă majordomul alarmat, urcă treptele două câte două şi ajunse la ultimul etaj. Lumina lanternei îi dezvălui ieşirea de incendiu, prin acoperiş. Întinzând braţele, trase în jos scara. Majordomul îl ajunse din urmă.

— Aceasta duce pe acoperiş, domnule, spuse el, cu totul inutil.

— M-ai dat gata cu descoperirea ta, răspunse Dick, cățărându-se cu repeziciune, iar după o secundă sau două se găsea pe acoperişul plat.

Ploaia subţire devenise între timp torenţială, dar Dick se simţea în siguranţă. Nu era o noapte în care să-i vină poftă cuiva să se caţere pe un acoperiş înclinat, de ţiglă. Se îndreptă fără nici un zgomot spre deschizătura pătrată de pe acoperişul lui Derrick. Când ridică fereastra nu se auzi nici măcar un scârţâit. Înainte de a coborî, îşi încordă la maximum auzul, introducându-şi capul prin deschizătură, dar nu-i parveni nici un sunet. Coborî repede şi scara reveni în tăcere la locul ei, închizând lucarna.

Nu era nevoie să folosească lanterna; o lumină slabă răzbătea de sus. În faţa lui, după cum îşi aducea aminte, se găseau treptele înguste care duceau la etajul unde se afla biroul.

Se opri din nou, ţinându-şi respiraţia, cu auzul încordat pentru a prinde până şi sunetul cel mai slab, apoi începu să coboare prudent treptele. Înainte de a ajunge pe micul palier unde scara făcea un cot, îşi dădu seama că pe palierul de jos ardea o lumină şi-şi aminti că, la îndemnul său, Larkin montase un bec slab, de noapte, care dădea doar atâta lumină cât să-i permită intendentului să circule prin casă. Asemenea becuri fuseseră montate la toate palierele şi era clar că, înainte de a pleca, Larkin fie că uitase să le stingă, fie că le lăsase în mod deliberat aprinse.

Foarte prudent, se apropie de cotul scării şi privi după colţ.

Un fior rece îl cuprinse. Uşa camerei în care dormise Larkin se deschidea încet, din ce în ce mai mult, iar când îl văzu pe intrus, sângele îi îngheţă în vine.

O fată, îmbrăcată în negru, stătea în uşă, cu capul înclinat, ca şi când ar fi ascultat ceva. Nu-i putea vedea faţa. În jurul gâtului purta o eşarfă subţire, de culoare închisă. Deodată ridică faţa şi Dick avu nevoie de întreaga lui stăpânire de sine pentru a-şi înăbuşi o exclamaţie.

Era Mary Dane!

Putea jura că era ea, deşi nu o văzuse niciodată îmbrăcată în negru. Îi putea vedea pieptul ridicându-se şi coborând încet, putea aproape să-i audă respiraţia. Într-o mână ţinea o hârtie lucioasă, împăturită – arăta ca planul unui arhitect – iar cealaltă se încleşta în jurul unei mici lanterne. Păşi încet pe palier, trăgând uşa după ea, şi înaintă spre capul scărilor.

Erau două uşi acolo – cea aşezată în unghi drept faţă de birou dădea spre camera din spate – şi acum Dick zări o a doua uşă mişcându-se. Fata era întoarsă cu spatele spre aceasta, dar detectivul nu se aştepta să vadă decât sosirea unui alt membru al bandei. Intră în raza lui vizuală un bărbat înalt, îmbrăcat cu o haină de ploaie lungă, de culoare închisă. Faţa nu i se vedea; îşi trăsese peste cap un ciorap negru, de mătase, cu două tăieturi în dreptul ochilor. Dick îl privea cu gura căscată. Niciodată, în întreaga lui carieră de detectiv, nu întâlnise un bandit mascat!

De ce îşi arăta fata obrazul, în timp ce bărbatul purta mască? Dar apoi, îngrozit, văzu masca strecurându-se în spatele ei, întinzându-şi mâinile şi apucând-o de gât. Auzi strigătul ei înăbuşit, îi văzu expresia de groază întipărită pe faţă şi lupta disparată să-şi scape viaţa.

— Te-am prins!

Şoapta înverşunată, exaltată, ajunse la urechile lui Dick. Văzu bărbatul cu mască ridicând-o şi ducând-o spre uşa deschisă de unde ieşise, văzu faţa ei deformându-se chinuită, în încleştarea lui cumplită, şi apoi strigă:

— Dă-i drumul sau trag!

Mascatul îşi înălţă capul spre scară. Dick văzu doi ochi lucind de răutate; apoi, în clipa în care sări, bărbatul cu mască slăbi încleştarea şi zbură în jos pe scări. Dick Staines s-ar fi luat după el, dar fata zăcea grămadă pe jos, părând moartă.

O ridică în braţe, o duse în birou şi o aşeză pe patul intendentului. Când încercă să facă lumină, descoperi că

toate becurile fuseseră scoase. Fu nevoit să se mulţumească doar cu lumina slabă a lanternei. Îi putea vedea bine faţa.

— Mary! o strigă el încet.

Ea deschise ochii şi-l privi fix. Dick îi atinse delicat gâtul. Nu putea vedea urmele acelor degete ucigaşe; erau ascunse de eşarfa ei.

— Eşti rănită?

Ea scutură din cap. Iar apoi şopti:

— Adu-mi puţină apă!

Îşi aminti că un etaj mai jos era o baie; coborî, găsi un pahar şi-l umplu cu apă. Când reveni, patul era gol.

Fata dispăruse.

Auzi ciocănituri la uşa din faţă – sosiseră întăririle; coborî, lăsând să intre un inspector în uniformă. Văzu afară cinci maşini ale poliţiei, parcate una în spatele celeilalte, strada era plină de poliţişti în uniformă şi în civil.

— Aţi văzut pe cineva?

— Nu, domnule, tocmai am sosit.

Dick cercetă repede casa şi găsi uşa care dădea din bucătărie afară, larg deschisă. Un şofer văzuse un bărbat ieşind în goană din casă, cu câteva secunde înainte de apariţia poliţiştilor. În timp ce Dick îl interoga pe şofer, apăru Minns.

— Sunteţi chemat din Margate, spuse el, iar Dick intră grăbit în casă.

Era detectivul.

— Înălţimea Sa s-a întors la hotel, iar domnişoara a intrat în casă, domnule. Mai aveţi alte ordine?

— Da, spuse Dick. Ţine casa toată noaptea sub observaţie şi raportează-mi dimineaţa cine a intrat şi la ce oră.

Dick auzi oftatul greu al detectivului.

— Ştiu că par nemilos, dar trebuie, Rees. Fă asta pentru mine, şi-ţi voi obţine o permisie de două zile.

— Foarte bine, domnule. Sper însă că-mi permiteţi să mănânc ceva?

Dick îi iertă sarcasmul şi zâmbi:

— E în regulă. Îl chemă pe majordom. Vreau nişte becuri, spuse el.

Se duse în birou şi puse să fie înşurubate. Observase înainte că uşa dulapului era deschisă, iar după dispariţia enigmaticei fete o găsise închisă.

— Voi comite eu însumi o mică spargere. Îmi trebuie o rangă.

Trase de mânerul uşii dulapului; de obicei se deschidea printr-o simplă tragere, fiindcă era ţinută de o piedică simplă şi cu arc. Dură o jumătate de oră până i se aduse o rangă şi, în acest răstimp, făcu o mică inspecţie şi constată că nu va fi uşor, deoarece uşa era atât de etanş lipită de tocul de oţel, încât ar fi fost imposibil să introduci şi o foaie de hârtie. Dar apoi, spre surprinderea lui, pe când încerca din nou mânerul, uşa se deschise cu uşurinţă.

Dick examină foarte atent marginile ei şi găsi, după cum se aşteptase, două lamele de cupru, îngropate, care făceau suprafaţă comună cu marginea. Corespunzător acestora, găsi în tocul de oţel al uşii două lamele similare.

— Este o închizătoare electrică, explică el inspectorului. Ce prost am fost că nu am văzut-o înainte! Iată celelalte contacte!

Era nevoie de ochi foarte ageri pentru a descoperi cele două butoane, lângă balamale, pe unde trecea curentul. Dick ciocăni cu ranga zidul care forma spatele dulapului, dar îşi dădu seama în curând că risipa lui de energie va rămâne fără rezultat. Încercă o latură, dar găsi că era de oţel. Apoi îi veni o idee şi trimise un om jos, pentru a scoate siguranţa principală. Nici un rezultat.

— Pune-o la loc. Curentul ar putea proveni de la un alt circuit.

După ce luminile se aprinseră din nou, detectivul trimis de el mai întârzie câtva timp şi Dick începu să-şi piardă răbdarea. Stătea rezemat de o latură a dulapului, vorbind cu bătrânul inspector în uniformă, când deodată simţi deplasându-se suprafaţa de care îşi sprijinea mâna. Partea

laterală a dulapului se deschise ca o uşă. Două minute mai târziu, poliţistul trimis de el se întoarse.

Îndreptă raza lanternei spre deschizătura întunecată. Scara de piatră care ducea în jos era foarte abruptă, iar treptele atât de înguste, încât un bărbat voinic le putea doar cu greu coborî. Dick fu nevoit să se deplaseze lateral, pipăind cu piciorul fiecare treaptă şi ţinându-şi capul în piept, pentru a nu se lovi.

Coborâse patru trepte când, privind spre dreapta, văzu o deschizătură orizontală în perete şi-şi dădu seama că se uita sub şemineu, în cameră. De aici, deci, venise râsul acela batjocoritor, care i se păruse atât de inexplicabil.

Era uluit de această descoperire. Casele moderne din Londra nu aveau treceri secrete, iar aceste trepte păreau foarte vechi. Erau tocite la mijloc de picioarele care urcaseră şi coborâseră pe ele.

— Ai mai văzut aşa ceva până acum? îl întrebă, peste umăr, pe inspector.

— Niciodată, fu răspunsul, dar aceste trepte le-am mai văzut!

— Unde?

— Se aflau pe zidul exterior al casei, în urmă cu treizeci sau patruzeci de ani. Un fel de scară de incendiu din piatră. A fost construită de membrii Ordinului Sfânta Anna, pe vremea când foloseau această clădire ca un fel de sediu central. M-am întrebat deseori ce a făcut bătrânul Derrick cu scara, când şi-a reconstruit casa. Trebuie să o fi înconjurat cu un alt zid.

— Unde se termina?

— În curte, cred.

Această informaţie nu risipi în întregime uimirea lui Dick. Ce motiv avusese bătrânul Derrick, un om care respecta legea, să cheltuiască bani pentru asemenea excentricităţi ca uşi electrice, scări secrete?

Coborând în continuare scara, zări o adâncitură în zidul din dreapta şi, în ea, ceva ce semăna cu o portiţă. Ciocăni în

ea şi sună a gol. Nu reuşi să găsească, însă, o clanţă sau un buton cu care s-o deschidă.

— Existau uşi la toate etajele – spuse inspectorul. Poate că aceasta e scoasă din uz. Bătrânul ajunsese maniac în privinţa pericolului de incendiu. Pe acoperiş avea un dispozitiv special, ceva ca un leagăn, cu un sistem de scripeţi, cu care se putea lăsa până jos; iar la ultimul etaj pusese să se fixeze frânghii la toate ferestrele.

În sfârşit ajunseră jos, la o uşă care cedă la simpla atingere. Bătrânul convinsese probabil mecanicii să inverseze sistemul obişnuit. În mod normal, întreruperea curentului menţine uşile închise. Găsi un comutator, cum era şi sus, în capul scării, dar nici un fel de lumină. Dick se pomeni într-o beznă totală. Plimbând lumina lanternei în jurul lui, constată că pereţii erau îmbrăcaţi în rafturi de metal, fiecare raft plin cu sticle culcate pe o parte. Era pivniţa de vin. Băgă mâna în buzunar; cheia lui Larkin se mai afla acolo şi, scoţând-o, descuie uşa grea, de fier. Nu se zărea nici urmă de fată, însă, ce-i drept, nici el nu se aşteptase să o găsească.

Cercetă din nou pivniţa de vin, cu mai multă atenţie. Trei pereţi erau acoperiţi în întregime cu rafturi, dar al patrulea numai până la jumătate. Pe jos era o ladă mare, grea, de fier, cu câteva despărţituri, din care jumătate pline cu sticle de lichior. Încercă s-o ridice, ca să vadă ce e dedesubt, dar lada rezistă la eforturile lui. Chemând pe unul din detectivi, arătă spre ladă.

— Ajută-mă s-o dau la o parte.

Omul se aplecă, trase de ea şi se răsturnă pe spate; lada era fixată în balamale pe una din laturi şi cineva neglijase să fixeze zăvorul invizibil care o menţinea lipită de perete. Pe locul unde stătuse lada se vedea acum o deschizătură şi o scară de fier care cobora în întuneric.

Îndreptând în jos fascicolul de lumină al lanternei, Dick aprecie că nu depăşea o adâncime de şase picioare; mai văzu încă ceva. O bucată de stofă închisă la culoare, dintr-o

ţesătură subţire. Coborî scara şi o ridică de pe jos. Era o eşarfă – cea purtată de dublura lui Mary Dane – şi emana un parfum care-i păru cunoscut. O băgă în buzunar.

În faţa lui se deschidea un coridor destul de adânc. Mergea drept, constată el, câţiva metri, apoi începea să urce, pentru a da într-un subsol de cărămidă de formă pătrată, cu dimensiunile de circa doi metri pe doi metri şi jumătate. În dreapta lui era o altă uşă, larg deschisă. Păşi peste prag, afară.

Se afla într-un fel de grădină. Înaintea lui se profila silueta unei case mari.

Privi înapoi, spre clădirea de unde ieşise. Era o construcţie mică, din cărămidă roşie, cu o cupolă pe care se mai zăreau încă urme vechi de vopsea aurie. Pe placa de piatră de deasupra uşii prin care ieşise era săpată următoarea inscripţie: „Să coborâm pentru a putea urca”.

Inspectorul şi doi detectivi îl urmară în grădină şi Dick le arătă inscripţia.

— Este unul din preceptele vechiului ordin al Fraţilor Sfintei Anna – explică inspectorul. Îmi amintesc că exista un fel de trecere între cele două case. Aveau o capelă, care este acum garajul lordului Weald. Pe aici se ajunge probabil la el.

Inspectorul (Dick îşi aminti că Bourke îi vorbise de el) îi mai povesti ceva interesant. Spuse că bătrânul Derrick cumpărase această casă părăsită, în grădina căreia se aflau acum, la un preţ foarte ridicat. Numai că nu înţelegea pe atunci cum de un om atât de abil în afaceri se lăsase jefuit. Se părea că un altul începuse tratativele, înaintea lui.

— Evident, bătrânul ştia de acest coridor. Iată de ce a lăsat clădirea să decadă – spuse Dick.

— Dar de ce a făcut-o? Era om cinstit.

— A mai locuit cineva în ea după ce-a cumpărat-o?

— O, da, răspunse inspectorul, care avea cunoştinţe enciclopedice despre tot cartierul. O doamnă a locuit aici. Nu-mi vine în minte numele ei; a murit acum vreo 12 ani.

— Tânără? întrebă Dick, care începea să înţeleagă.

— De vârstă mijlocie. Era foarte atrăgătoare. Îmi amintesc o anume domnişoară Belfer. Râse. Cred că domnul Derrick îţi va povesti totul: ea a fost motivul conflictului care l-a făcut să plece de-acasă.

Dick nu mai întrebă nimic.

După ce reveni în sufrageria lui Tommy Weald, scoase din buzunar eşarfa şi o examină îndeaproape. Era de un albastru foarte închis şi îşi aminti că ea o purtase în jurul gâtului. Primul lucru pe care-l făcu fu să ia legătura cu Walter Derrick. Cei de la Keyley nu-i putură da nici o informaţie precisă; credeau că se afla undeva în nord şi nu ştiau dacă se întorsese la Londra. Erau însă anumite hoteluri unde se oprea întotdeauna în drum spre Scolia, şi Dick dădu lista acestora unui sergent, care pierdu o jumătate din noapte cu telefoanele.

Nu reuşiră să dea însă de Derrick decât în dimineaţa următoare, când telefonă el din Stanford pentru a întreba ce se mai întâmplase. Dick nu era acasă, dar, imediat după ce se întoarse, telefonă la hotelul George, de unde chemase Walter Derrick, şi îi prezentă interlocutorului său tăcut o foarte amănunţită dare de seamă a celor întâmplate în noaptea precedentă.

— Ai prins fata? îl întrerupse, la un moment dat, Walter. Şi bărbatul, ce brută! Nu pot să înţeleg. Dar dumneata?

— Nici eu nu înţeleg nimic – răspunse Dick. Mai vreau să te întreb ceva, domnule Derrick. Cunoşti pe o anume domnişoară Belfer?

— Nu – veni răspunsul. Cine e?

— Domnişoara Belfer a fost o prietenă a tatălui dumitale.

— Nu o cunosc sub acest nume.

— Locuia în casa aceea veche a dumitale.

— O, da, da. Uitasem…

Schimbă însă imediat subiectul.

— Coridoare secrete? Descoperirea lor face parte din meseria dumitale, nu?

— Deloc, răspunse Dick. Deşi există o explicaţie foarte simplă. Cele două case erau, la un moment dat, proprietatea unui ordin religios, şi am descoperit azi-dimineaţă că în 1845 acesta primise autorizaţia să sape un tunel între cele două clădiri. Nu era nici un secret, se pare doar că acest lucru fusese uitat. De asemenea nu e nimic misterios nici în privinţa scării secrete; figurează în planurile arhitectului municipal. Tatăl dumitale pusese să fie construită ca o ieşire în plus pentru caz de incendiu.

Trimisese doi oameni să facă cercetări la Somerset House şi să caute în registrele locale, fără mari speranţe însă de a afla ceva precis despre domnişoara Belfer. Nu reveniră în Lowndes Square, dar îi găsi aşteptându-l la Scotland Yard. Cercetările lor duseseră totuşi la o descoperire importantă: certificatul de căsătorie al bătrânului cu Martha Ann Belfer. Fusese un mariaj secret din toate punctele de vedere. Bătrânul, cu felul lui egoist de a fi, insistase să aibă locuinţe separate şi păstrase secretul timp de 13 ani.

Derrick părăsise hotelul când îi telefona Dick, dar două ore mai târziu văzu marea lui maşină galbenă oprindu-se în faţa porţii de la intrare şi pe Derrick coborând din ea.

— Văd că tipii îmi folosesc casa după cum le place! Aproape că-mi vine să mă întorc. Am şi eu dreptul la o mică parte din distracţie, din moment ce plătesc cea mai mare parte a pagubelor – glumi el. Care sunt ultimele noutăţi? A mai fost zărită stafia? Ai găsit-o pe fata cea frumoasă sau pe ticălosul mascat? Sună ca un roman poliţist!

— Am găsit-o pe domnişoara Belfer.

— Cine naiba este domnişoara Belfer – ai mai pomenit-o o dată? întrebă Derrick mirat, în timp ce Dick îi conduse în sufragerie, unde îşi desfăşura cea mai mare parte a activităţii.

— Probabil că mai avea şi un alt nume. Din cauza ei te-ai certat cu tatăl dumitale, a fost cea de-a doua doamnă Derrick.

— S-a însurat cu ea? Există vreun copil? întrebă el grăbit.

— Niciunul.

— Domnişoara Belfer. Acesta era numele ei? Eu obişnuiam să-i spun domnişoara Constable. Curios că s-a însurat cu ea… există dovezi sigure?

Dick le avea pe masă şi îi arătă copia certificatului.

Derrick o citi cu mare atenţie, coborându-şi cu o mişcare bruscă pleoapele la fiecare cuvânt pe care-l descifra.

— Ca să vezi… bătrânul câine… deci s-a însurat cu ea!

Repetă această frază de trei sau patru ori.

— N-au avut copii. Inspiră adânc. E curios. Fireşte că ştiam totul, dar îmi imaginam că este doar – prietenie. M-am certat cu el din cauza ei – din motive de bani şi altele de genul acesta. Eşti sigur că nu există copii?

— După câte se ştie, nu există. În registre, nu este trecut nici un copil, iar un poliţist din cartier care-l cunoştea pe tatăl dumitale…

— Cine e omul? întrebă Derrick, iar după ce Dick îi spuse: Da, parcă-mi amintesc de numele lui. Şi el spune că nu au avut copii? Ca să vezi! Enigmă după enigmă!

Vorbea repede, ca un om care se gândeşte la cu totul altceva.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută? Cine era fata? N-ai prins-o? Speram că ai reuşit să pui capăt cel puţin activităţii ei.

— A fugit pe scara din perete.

— Am venit să văd şi eu. N-am să mai pot dormi în casa asta. Unde e idiotul dumitale de prieten?

— Numărul prietenilor mei idioţi este limitat, aşa că ar trebui să-l recunosc imediat. La cine te referi?

— Vorbesc despre Tommy Weald. Îi sfârâie călcâiele după o infirmieră, după câte am auzit. Tâmpitul! Azi însurat şi mâine divorţat.

Iar apoi, fără să schimbe tonul şi fără nici o pauză pentru a arăta că trece la alt subiect:

— Constable, aşa îi spuneam, domnişoara Constable.

Dick nu răspunse, iar Derrick îi povesti despre planurile lui de viitor.

— Sunt realmente hotărât să plec în străinătate şi le dau voie acestor tâlhari să găsească aurul, dacă sunt în stare! Mă gândesc să las un bilet în casă, că dacă-mi lasă şi mie 10% din ce găsesc, pot să se ducă dracului cu restul! E o ofertă plină de spirit sportiv care l-ar face pe sărmanul meu tată să se răsucească în mormânt. Aur! Singurul aur din casa asta e cel de pe ramele tablourilor!

— Ai stat câtva timp în Africa de Sud; ai cunoscut cumva o domnişoară de Villiers?

— Nu ştiu… există pe acolo o mulţime de de Villiers, răspândiţi peste tot. Nu am stat prea mult timp. Am pornit-o spre nord, de-a lungul râului Tuli; iar apoi din nou spre nord, spre Victoria şi spre est, în Tanganika. Ai mai descoperit ceva amprente? întrebă el, clipind din ochi.

— Nu cred că o să mai găsim altele. În orice caz, nu le acordăm prea mare atenţie. Bourke şi cu mine am ajuns la concluzia că amprentele au fost puse acolo cu un fel de ştampilă, ceva total lipsit de sens.

— O ştampilă? De cauciuc? întrebă Derrick. Al dracului de ingenios! O ştampilă de cauciuc? Mă întreb dacă are vreo legătură cu colecţia tatălui meu? Ideea mi-a venit în clipa asta. Prietenul nostru crede, poate, că mai există nişte amprente în casă, inclusiv ale lui. S-ar putea ca tocmai pe acestea să le caute şi nu aurul.

Dick scutură din cap.

— Într-un asemenea caz, spuse el sec, n-ar face atâta publicitate faptului, lăsând în urma sa amprenta asasinului din Slough. Au avut loc vreodată spargeri la Keyley?

— Niciuna, răspunse Derrick. În momentul în care plec din această casă infernală, nimeni nu mă mai deranjează.

Se duse să se uite la scară şi se întoarse dezamăgit.

— Nu e nici pe departe aşa de sinistră pe cât crezusem eu, remarcă el. Fireşte, ai de gând să postezi un poliţist în grădină sau ai să blochezi tunelul?

— Desigur, spuse Dick – vizitatorul nostru nu va mai folosi din nou acelaşi drum. Ei! De unde ai răsărit?

Derrick se întoarse exact în momentul în care Tommy arăta foarte grăbit şi dădea impresia că nu are nici un minut de răgaz.

— Nevoia de cămăşi, bătrâne – anunţă el repede. Nu rămân la dejun. Sper că te simţi bine. Salut, Derrick! Am aflat că amicii ţi-au răscolit din nou casa?

— Ce mai face logodnica? întrebă Derrick amabil.

— Bine, răspunse Tommy încurcat. Domnişoara Dane este foarte bine. Chiar extraordinar de bine, ţinând cont de vreme. Mulţumesc pentru întrebare. De unde ai aflat vestea cea bună?

— Am citit-o în ziar, spuse Derrick, spre uimirea lui Dick Staines.

— Ai anunţat logodna? întrebă el, cu atâta furie în glas, încât Tommy se dădu înapoi.

— Sigur că da! răspunse el sfidător. Şi de ce n-aş fi făcut-o? Mary e de acord, eu sunt de acord, iar mătuşile mele sunt încântate.

— Atunci totul e aranjat? întrebă Dick cu voce înăbuşită.

— La patru septembrie, bătrâne. Luna de miere ne-o petrecem la Bellagio. Va fi o nuntă fără tămbălău.

— Asta înseamnă că n-or să te lase pe tine să-ţi dai drumul la gură – spuse Dick cu cruzime.

Era stupefiat, prea lovit pentru a-şi mai aduce aminte să fie politicos. Întregul său univers sufletesc fusese răsturnat. Unul dintre cei mai buni prieteni ai lui să se căsătorească cu o fată care era, sau ar fi putut fi, membră a unei organizaţii criminale dintre cele mai periculoase şi, totuşi, el să nu-l poată avertiza, fără a-şi trăda astfel idealul vieţii sale! Se afla într-o situaţie de necrezut, atât de inumană, încât numai creierul dereglat al unui nebun ar fi putut-o concepe.

— Renunţ, declară Dick.

— La ce renunţi, bătrâne? Nu te repezi! Tommy ridică mâinile, într-un gest de implorare. Vei fi cavalerul meu de onoare.

— Iar eu am să vă trimit un cadou de nuntă, spuse Derrick, cu o jovialitate forţată, bătându-l pe umăr pe fericitul muritor.

Derrick şi Tommy ieşiră împreună din încăpere, primul să-şi ia dejunul, iar al doilea, cu ajutorul majordomului, după cămăşi curate. Iar Dick fu lăsat singur, să-şi rumege gândurile negre. Atunci când Mary Dane îi declarase că-l iubeşte, ea spusese adevărul. Nu punea la îndoială acest lucru. Şi totuşi, iată realitatea incredibilă: se căsătorea cu Tommy Weald, o cunoştinţă aproape întâmplătoare. Nu putea crede că poziţia lui Tommy, bogăţia lui incontestabilă, erau factorii determinanţi ai hotărârii ei. Era imposibil. Trebuie să existe o altă explicaţie.

Tommy coborî şi-i oferi, cu totul inconştient, prilejul de a afla chiar din gura ei motivul pentru care se hotărâse la acel pas.

— Ce-ai zice să te reped la Eastbourne, băiete? Da, ne-am mutat la Eastbourne, un loc teribil de drăguţ.

Tommy se legase de ciudatul anturaj al fetei cu o uşurinţă uluitoare.

— Am plecat acolo azi dimineaţă, bătrâne. Încep să cunosc atât de bine staţiunile balneare din Anglia, încât voi cunoaşte, în curând, din vedere, pe toate proprietarele de hoteluri şi de case de închiriat.

— Cât ne-ar lua să ajungem până acolo?

— Cu şoferul la volan, peste două ore. Cu mine, o oră şi jumătate.

Dick ezită.

— A pomenit de tine aseară, continuă Tommy, repetând ce sclipitor eşti şi cât de mult îi placi.

— Mulţumesc, spuse Dick.

— Nu e cazul să fii sarcastic, bătrâne. Îţi transmit doar o părere de-a ei. Fii generos, Dicky! Ţi-am luat-o înainte,

bătrâne, dar nu-ţi port pică!

— Nu mi-ai luat-o deloc înainte, replică Dick aprins; iar eu îţi port o pică grozavă! Şi dacă n-ai nimic împotrivă, prefer să nu vorbeşti despre mine cu Mary sau cu indiferent care altă persoană.

— Nu fi copil, spuse Tommy sever.

Şi Dick trebui să admită că termenul se potrivea. Era infantil în gelozia lui.

Îi telefonă lui Bourke pentru a-i spune că pleacă să petreacă noaptea la Eastbourne.

— Sper că e o idee bună. Ce te atrage la Eastbourne?

— Weald, răspunse Dick.

Îi duse şoferul, ceea ce într-un fel era plăcut, dar în altul îngrozitor: acum Tommy putea să i se dedice în întregime şi să-i povestească cu lux de amănunte cum se va îngriji el de viitoarea lui soţie, ce i-a scris mătuşa lui din Cromer, ce i-a telegrafiat o altă mătuşă din Derby şi ce viaţă nenorocită duce un bărbat, când nu e destul de deştept să se însoare.

— Să vorbim despre cursele de câini, propuse Dick.

— Nu mă pricep deloc la cursele de câini.

— Aş prefera totuşi să te aud vorbind despre asta, mârâi Dick.

O luaseră pe drumul care trecea prin Lewes şi se opriră să ia ceaiul în acest vechi orăşel. Când maşina trase în faţa restaurantului, Dick zări în locul de parcare un Rolls mare, galben.

— E al lui Derrick, spuse Tommy, care văzuse şi el maşina. Ce diavol curios! Ştii ce m-a întrebat când am ieşit amândoi din sufragerie? Dacă i-aş vinde tablourile mele! Ai mai pomenit o idee atât de tembelă?

— Ce tablouri?

Nu le-ai văzut în sufragerie, bătrâne? Unde e ochiul tău de artist? Patru din cele mai bune picturi ale lui Constable din cele existente în Anglia, se împăună Tommy.

— Constable? Nu ştiam. Poartă cumva vreun nume pe ramă?

— Dragul meu, răspunse Tommy plictisit, numele pictorului e gravat pe câte o plăcuţă pe fiecare ramă, iar dacă bătrânii tăi ochi nu s-au stricat cumva, le-ai văzut şi tu: doar cuvântul Constable.

— Înţeleg, spuse Dick. Doar cuvântul Constable?

Fusese oare o coincidenţă faptul că Derrick o numise „domnişoara Constable” pe soţia tatălui său? Îşi aminti că milionarul îşi plimbase privirea în jurul camerei, când îl întrebase de domnişoara Belfer, şi tocmai atunci îşi adusese aminte de doamna pe care o cunoscuse, după cum afirmase el, sub un alt nume.

Dick îşi aminti tablourile şi titlurile; le înregistrase în subconştient, ca şi mobila din cameră.

— Asta e într-adevăr foarte curios.

— Ce este foarte curios? întrebă Tommy, care mergea în faţa lui Dick.

Avea obiceiul să se oprească pe neaşteptate, astfel încât cei care veneau în urma lui trebuiau ori să dea peste el, ori să-l ocolească. Dick îl împinse înainte.

Salonul era plin la această oră de oameni care-şi luau ceaiul. Era prima din cele două zile de curse de la Lewes şi ei doi sosiseră aproape în acelaşi timp cu un mare număr de amatori ai acestui sport. Walter Derrick însă nu se zărea nicăieri. După ce termină cu ceaiul, Dick aruncă o privire spre locul de parcare şi constată că Rollsul galben dispăruse.

Paznicul le spuse că domnul plecase spre Brighton.

— Îi port lui Derrick o pică îngrozitoare, spuse Tommy.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă Dick.

— Pentru că, bătrâne, aproape că a ucis-o pe viitoarea lady Weald. Când mă gândesc la ce era să se întâmple din cauza acelei blestemate de maşini galbene – nu-mi închipui că poate exista ceva mai rău decât să fii călcat de o maşină galbenă – şi cum ar fi stat lucrurile astăzi! Dumnezeule! Nici nu pot să mă gândesc la asta.

Dick încercă să manifeste un oarecare interes pentru uimitorul mariaj al prietenului său. Se pomeni punând întrebări pe care le mai pusese şi înainte.

— La patru septembrie. Ţi-am mai spus-o, băiatule. Pentru numele lui Dumnezeu, vezi să fii liber atunci?

— Mary ştie că o să vin şi eu? Nu, nu la nuntă, tontule! Astăzi!

— Nu. N-am văzut-o de dimineaţă, înainte de a pleca. Sărmanul Cornfort s-a trezit de la ora trei. Ce-o să sa întâmple cu el când îl va părăsi Mary?

— Mai există şi alte infirmiere pe lume, spuse Dick brutal. Să vedem acum ce mai face menajeria?

— Nu-i spune menajerie, dragă bătrâne, protestă Tommy, jignit. Nu e prea elegant, băiete.

— Scuză-mă, făcu Dick.

Se îndreptă direct spre holul unde locuiau domnul Cornfort şi însoţitorii lui.

Mary şi pacientul ei nu erau acasă. O găsiră lângă un umbrar, cu vederea spre mare. Îl întâmpină foarte rece pe vizitatorul din Londra. Ochii lui Dick îi cercetară gâtul: purta o rochie cu un decolteu pătrat, care nu ascundea nimic – nu exista probabil nimic de ascuns. Dacă era fata care fusese noaptea trecută în casa lui Derrick, pe gâtul ei s-ar fi văzut cel puţin câteva vânătăi – deşi s-ar putea ca eşarfa s-o fi apărat. Băgă mâna în mod mecanic în buzunar şi atinse eşarfa moale, detestându-se în acelaşi timp pentru bănuielile sale.

I se păru că arăta obosită şi bolnavă şi se alarmă; deşi nu putea să-şi explice de ce era îngrijorat, când un logodnic plin de elan se afla în preajma ei, gata să o apere de orice grijă.

Era foarte nefericit; îşi zise că ar fi fost mai bine să nu fi venit. Avea în faţa lui perspectiva unei seri petrecute în societatea acestor tineri îndrăgostiţi – căci el se simţea acum nemăsurat de bătrân – perspectivă care nu i se părea deloc plăcută.

— Eşti în vacanţă, domnule Staines, sau ai venit aici cu treburi? îl întrebă ea.

— Am o zi liberă, şi aceasta oarecum în interes de serviciu…

Nu o putea înţelege şi nu găsea altă explicaţie pentru răceala ei decât că prezenţa lui o făcea să nu se simtă la largul ei.

— Domnul Cornfort se întoarce în curând la hotel. Nu vrei să mă duci undeva să luăm ceaiul? întrebă ea.

Dick îi aruncă instinctiv o privire lui Tommy. În orice caz, îşi dădu seama că ceva nu este în regulă.

— Nu e nevoie să vină şi Tommy, adăugă ea.

— Nu, zău! exclamă Tommy, indignat.

Dick rămase însă oarecum surprins de faptul că protestul lui Tommy nu suna în întregime sincer; iar mai târziu, pe când se plimbau amândoi, Tommy îi lămuri oarecum această nedumerire.

— E o fată delicioasă, ziua însă este îngrozitor de prozaică, bătrâne. Îmi dă adevăraţi fiori de spaimă, totdeauna are ceva să-mi reproşeze. Şi detestă giugiulelile.

— Ce anume îţi reproşează? întrebă Dick.

— Ştii prea bine ce vreau să spun; ai fost şi tu îndrăgostit, bătrâne. Vreau să spun… suntem oameni cu toţii, dar ei nu-i place nici măcar s-o ating, în plină zi, în public.

— Ce fată remarcabilă!

— Sarcasmul nu mă atinge, spuse Tommy fără să pară într-adevăr deloc ofensat. Există o mulţime de colţişoare liniştite, unde poţi să stai fără să te vadă mulţimea. Dar ea refuză să vină acolo cu mine în timpul zilei. Am încercat azi-dimineaţă s-o ţin de mână şi m-a întrebat dacă nu cumva mi-e teamă de ceva. Adică!…

Dick nu şi-ar fi închipuit niciodată că poveştile amoroase ale altul bărbat l-ar putea plictisi atât de cumplit cum îl plictiseau ale lui Tommy. Merseră în urma grupului cu căruciorul prin oraş, dând chiar o mână de ajutor pentru a împinge această monstruozitate galbenă, pe o pantă destul

de înclinată. În timp ce portarul hotelului ajuta pe îngrijitor să urce căruciorul în lift, Mary îi fixă ora şi locul întâlnirii. La ora cinci, Dick se afla în grădina unui restaurant, urmărind joaca unui grup de copii pe plajă, când apăru Mary. Fusese foarte politicoasă şi ţeapănă la prima lor întâlnire, dar acum era cât se poate de veselă.

— Fii binevenit în oraşul nostru! îl ironiză ea. Acum, te rog să-mi arăţi cum se poartă un ofiţer de poliţie când nu este în exerciţiul funcţiunii. În primul rând, doreşti să-mi pui întrebări despre antecedentele mele criminale? Dar, apropo, ai văzut-o cumva pe dublura mea? Sărăcuţa de ea! Cred că este fata cea mai ocupată din Londra.

— Asta îţi aparţine?

Scoase din buzunar eşarfa şi o puse pe masă. Ea o luă cu calm, fără să rostească un cuvânt şi o examina, plină de curiozitate.

— Arată exact ca a mea. Am cumpărat una la Londra, ultima dată când am fost acolo.

— Este a dumitale? întrebă el din nou.

Ea deschise poşeta, scoase o replică exactă a eşarfei pe care i-o arătase Dick şi o despături.

— Dublura mea? întrebă Mary, râzând. Până şi eşarfa mea are o dublură.

Dick era pe punctul să bage eşarfa la loc, în buzunar, când ea îl opri.

— Dă-mi-o mie, dacă asta nu înseamnă cumva că înlătur indicii foarte importante.

— Adaug-o la colecţia dumitale, spuse el şi i-o dădu.

— Sărmanul băiat! zise ea mângâindu-i mâna uşor. Tommy mi-a spus prin ce momente îngrozitoare ai trecut cu aceşti vizitatori nemernici în casa domnului Derrick. Mi-a povestit că au dărâmat un perete. E adevărat? Nu-mi povesteşte nici jumătate din tot ce-aş vrea să ştiu, urmă ea, deşi pe de altă parte, recunosc şi eu că vorbeşte prea mult.

— Îţi mai aduci aminte de Lordy Brown?

— Cel care a fost ucis? Da. Era acelaşi care m-a oprit în Bloomsbury Square, crezând că mă recunoaşte. Vai de sufletul lui!

— Îţi pare foarte rău că a murit?

— Da. Dumitale, nu? Foarte, foarte rău. Şi sărmana lui soţie.

— Ce ştii despre soţia lui?

— Nu-mi vine în minte o minciună, spuse ea, cu multă candoare. Aşa că am să te rog să mă ierţi pentru că nu-ţi răspund la această întrebare. Ştiu că are o soţie care se află, sau s-a aflat, într-o situaţie destul de proastă. Are doi sau trei copii.

— Atunci l-ai cunoscut?

— Da, am avut cu el o scurtă convorbire.

— Când?

— Te porţi ca un ofiţer de poliţie! îl acuză ea. Presupun că este greu să-ţi ieşi din obişnuinţă. L-am văzut după întâlnirea noastră din Bloomsbury Square. Eşti mulţumit de acest răspuns?

— Nu mi-ai spus nimic din toate astea.

— Nu m-ai întrebat niciodată. De altfel, nu credeam că te interesează Lordy Brown – ba da, ştiam. Dar nu ţi-am spus pentru că… pentru că ar fi fost foarte neplăcut.

— Eşti o fată uimitoare, spuse el.

— Aşa credeam şi eu, răspunse ea şi oftă. Acum n-o mai cred; cred că sunt mai curând…

— Ce?

— Un eşec. Îngâmfarea m-a pierdut.

— Tommy nu va face nimic pentru a te vindeca de această îngâmfare.

— Pentru asta meriţi să fii pălmuit, spuse ea. Sărmanul Tommy!

— Realmente nu pot să te înţeleg, Mary. De ce te măriţi cu Weald?

— Spune-i Tommy. I se potriveşte mult mai bine. Îmi imaginam întotdeauna lorzii ca pe nişte fiinţe teribil de

robuste, cu nişte pumni uriaşi. De ce mă mărit cu el? Cine spune că mă mărit cu el?

— Cum, anunţul a apărut în ziar, strigă el indignat. De ce mai încerci să te ascunzi după deget?

— Să nu ne certăm, îi ceru ea, în momentul când chelneriţa apăru cu o tavă încărcată până la refuz cu ceşti, farfurioare şi o grămadă de prăjituri cât se poate de apetisante.

— Închipuie-ţi acum că sunt o femeie rea, care încearcă să te farmece pentru a scoate de la dumneata informaţii secrete. Ai descoperit ceva realmente ieşit din comun? Tommy spunea că ai găsit ceva într-o cutie veche.

— Nu ştiu de ce i-am povestit asta lui Tommy. În orice caz, nu e nimic deosebit, un fel de pompă de vid sau, cum îi ziceam când eram mici, o „sugătoare”. Serveşte pentru a ridica sau a trage obiecte cu o suprafaţă netedă.

Îşi ridică privirea de pe prăjitura din farfuria lui şi rămase mut de uimire, văzând expresia care se ivise pe faţa ei. Îl privea fix, cu ochii larg deschişi, cu buzele întredeschise.

— Ei bine, dar ce s-a întâmplat?

Timp de o clipă fata îşi pierduse obişnuitul autocontrol. Acum îşi regăsea încet echilibrul.

— Întâmplat? se bâlbâi ea. Nimic… doar că mi-am adus acum aminte că am uitat să-i dau domnului Cornfort medicamentul.

— Ce s-a întâmplat? repetă el întrebarea. Nu e nimic în legătură cu medicamentele domnului Cornfort. Din câte ştiu, el nu ia medicamente. Chiar dumneata mi-ai spus-o.

— Povesteşte-mi despre pompa de vid; ce formă are? N-am să pretind că nu mă interesează.

Dick îi făcu o descriere sumară, blestemându-l pe Tommy pentru vorbăria lui, deşi el nu acorda o importanţă specială acestei unelte obişnuite.

— Nu poţi să-ţi mai aminteşti şi alte detalii ale acestei pompe?

— Ba da. Ţi-aş putea-o descrie atât de amănunţit, încât ai putea şi dumneata să construieşti una. Nu era ca toate pompele de vid, pentru că la mijloc are un ac de oţel, subţire şi lung. Am descoperit acest lucru abia când am examinat-o a doua zi. Există un şurub micuţ, fixat lângă mâner, care face, prin răsucire, ca acul să depăşească ventuza. Inspectorul-şef crede că era folosită pentru ridicarea unui obiect circular, iar acul era necesar pentru găsirea centrului. Asta e tot ce pot să-ţi spun şi ţi-am spus prea mult.

Ea reveni la prezent.

— Poţi să mai rămâi aici până mâine seară?

Trebuia să plece pe la prânz, îi spuse el; chiar mai devreme, dacă se întâmplă ceva în casa lui Derrick. Lăsase doi oameni acolo, fără să-l consulte pe proprietar.

— Nu cred că se va întâmplă nimic, îl asigură ea, pe când se plimbau pe faleză.

— Poţi să garantezi?

— Nu pot să răspund pentru dublura mea. Tommy pretinde că s-a găsit amprenta asasinului din Slough.

— Ce ştii despre asasinul din Slough?

— Ştiu foarte puţin. Doar că cel care a comis asasinatul se numea Herman Lavinski, un străin naturalizat. Iată-l şi pe Tommy, cu o mină cât se poate de radioasă. I-am spus să vină să mă ia.

— Stai o clipă. În agitaţia lui, o apucă de braţ. Cum spuneai că-l cheamă?

— Herman Lavinski.

— Dar de unde ştii?

— Mi-a spus dublura mea.

Nu trecuseră nici treizeci de minute că Dick se şi afla în legătură, prin telefon, cu arhiva Scotland Yardului. Dacă şi-a bătut joc de el – ei bine, făcuse treaba cum trebuie. Dar avea sentimentul că, dându-i acest nume, ea vorbise cât se poate de serios.

Dădu arhivei timp să controleze fişele şi apoi chemă din nou Londra.

— Nu, domnule, nu a trecut niciodată pe la noi, dar l-am avut acum câţiva ani pe lista suplimentară A.

În lista suplimentară A erau trecuţi delicvenţii străini despre care se credea să se află în ţară.

— Citeşte semnalmentele lui, ordonă el. Nici o amprentă?

— Nu, domnule. S-ar putea să fi fost condamnat în străinătate. Voi telegrafia la Paris.

Un lucru este sigur: exista un om numit Lavinski; iar semnalmentele care îi fuseseră comunicate corespundeau cu acea descriere, veche de 10 ani, care fusese remisă arhivelor Scotland Yardului. Nu era o invenţie a lui Mary Dane; şi l-ar fi surprins să fie o invenţie – nu ştia ce anume îl făcea să aibă încredere în ea.

Simţea un fel de împunsătură în inimă de fiecare dată când îl vedea pe Tommy împreună cu fata, şi li se alătură pe plajă fără prea mare plăcere. Domnul Cornfort dormea. Îl văzu pe îngrijitorul neras, stând pe o bancă, fumând o pipă de lut şi împăcat cu întreaga omenire.

— Cum se numeşte acest animal de povară?

— Dacă te referi la îngrijitorul nostru, dă-mi voie să-ţi spun că eşti totalmente lipsit de respect, spuse ea sever. Numele lui e Henry.

— Scoate vreodată un cuvânt?

— Se ştie că cere de mâncare. Iar apoi: domnule Staines, aş dori să stai de vorbă cu Tommy. A devenit dificil.

Tommy era supărat, şedea cu picioarele încrucişate sub el ca un copil răsfăţat şi zvârlea toate pietricelele aflate la îndemână în direcţia mării, care se apropia, ca urmare a fluxului.

— Nu cred că e cazul să discutăm această chestiune, Mary, spuse Tommy iritat. Vreau să spun că este o chestiune cu totul particulară, între tine şi mine.

— Dar nu este cu totul particulară între tine şi mine, răspunse Mary. Este cât se poate de publică, cel puţin tu ai

vrut-o astfel.

— Mă întorc la Londra, spuse el.

Mary îşi scoase inelul cu smaralde din deget.

— Ia şi ăsta cu tine…

Tommy se făcu mic sub ameninţarea implicită a acestei cereri.

— Nu fi crudă, spuse el. Pune-l la loc, pune-l odată! Se aplecă subit şi îi prinse mâna. Ţi-am spus că inelul acesta nu ţi se potriveşte. Îl voi da mâine să ţi-l ajusteze, bătrânico.

— Nu-mi spune „bătrânico”, Tommy, se rugă ea cu un ton de oboseală în voce. Mă faci să mă simt numai buclişoare şi crinoline.

Tommy îşi consultă cu un aer important ceasul.

Dick revenise din abisurile deznădejdii pe culmile cele mai înalte ale încrederii, în decurs de numai un minut.

— Mă reped până la hotel, nu vii la cină? întrebă Tommy.

— Cinez cu Dick, răspunse ea.

— Bine, perfect.

Se îndepărtă, scoţând sunete incoerente.

— Ce se întâmplă? întrebă Dick.

— Tommy vrea să fie afectuos. Nu cred că s-a bucurat vreodată de dragostea unei mame. Dar, apropo, să ştii că nu e nevoie să-ţi schimbi costumul pentru cină. Domnul Cornfort doarme şi şi-a exprimat dorinţa să fie plimbat seara, după ce se întunecă. Ne vom alătura amândoi caravanei.

Vorbiră despre tot felul de lucruri, conversaţia desfăşurându-se la întâmplare. Dick menţionă în treacăt că văzuse maşina lui Walter Derrick la Lewes.

— Îţi place omul acesta? întrebă ea.

— Da. Dar dumitale?

— Eu am prejudecăţi. Ştii, n-am uitat că numai printr-o minune am scăpat atunci când era cât pe aci să mă calce cu maşina.

— Atunci însă, imediat după accident, nu te-ai purtat ca un om care abia a scăpat de la moarte. Aveai aerul că eşti cea

mai imperturbabilă fiinţă din lume.
— Nu a fost decât un fel de… cum se spune – bravadă, cred. Adevărul este că eram înspăimântată. Mult mai înspăimântată decât atunci când Lordy Brown a descoperit în persoana mea pe duşmanul său de moarte. Ai făcut desigur cercetări în privinţa lui Lavinski?
El dădu din cap.
— Ei bine? întrebă ea. Există o asemenea persoană?
Dick dădu din cap.
— Eşti surprins?
— Aş fi fost surprins dacă nu ar fi existat, răspunse el, după ce dumneata ai fost aceea care mi-a spus-o.
— Asta înseamnă că ai o încredere înduioşătoare în mine! Îţi place ideea căsătoriei mele cu Tommy?
— Cred că e oribilă. Nu pentru că Tommy nu este un băiat foarte bun, spuse Dick prudent, dar…
— De ce oribilă?
Îl privi atât de intens, încât Dick aproape uită că în jur se aflau mii de copii şi guvernante, mame şi taţi, ca să nu mai vorbim de fotografii ambulanţi şi de alţii.
— Pentru că te iubesc.
Parcă nu era vocea lui cea care rostise aceste cuvinte. Ea nu-şi coborî privirea dintr-a lui; ochii ei erau foarte scrutători, foarte intenşi. Dick detectă o nuanţă de tristeţe, care îi făcea şi mai frumoşi.
— Când ai descoperit lucrul ăsta – la gara Victoria? Te-am provocat la această declaraţie?
El scutură din cap.
— Cred că m-am îndrăgostit de dumneata la Brighton, dar mi-am dat seama de aceasta în Lowndes Square. De fapt, nici nu ştiu măcar de ce te iubesc.
— E o afirmaţie mai curând sentenţioasă. Parcă ştie cineva de ce iubeşte pe altcineva?
— Nu ştiu de ce te iubesc, repetă el cu încăpăţânare, mai ales că am o grămadă de bănuieli în ceea ce te priveşte. Nici acum nu pot scăpa de ele. În toată lumea nu mai există

o femeie ca dumneata. Îţi cunosc ochii, gura, fiecare trăsătură. Te-am văzut noaptea trecută în casa lui Derrick – în mâinile unui bărbat mascat care încerca să te sugrume. Azi m-am uitat tot timpul la gâtul dumitale, ca să descopăr urmele.

— Într-adevăr?

Şi apoi făcu un lucru surprinzător. Îşi umezi vârful degetului, trecându-şi-l de-a lungul gâtului şi, sub ochii lui, apăru o vânătaie de formă ovală.

— Asemenea urme? întrebă ea.

Scoase din poşetă o pudrieră mică, de aur, o deschise, privi în oglinda fixată de capac, trecu un tampon de-a lungul gâtului; vânătaia dispăru.

— Am observat că te uiţi la mine. Zâmbea doar pe jumătate serioasă. Când ne-am întâlnit azi după-masă, te-ai uitat foarte mult la gâtul meu.

— Atunci dumneata ai fost? spuse el cu voce joasă.

— Da eu am fost.

— Pentru Dumnezeu, de ce? Dar nu se poate să fi fost dumneata – ai fost cu Tommy toată seara de ieri.

Ea îi atinse mâna – ce plăcută era pentru el această atingere!

— Eşti cel mai imposibil om din lume, Dick Staines. După ce ţi-am dovedit că era cât pe ce să fiu sugrumată, că eu sunt intrusul criminal, încerci acum să-mi găseşti un alibi. Stai să-ţi arăt ceva şi mai teribil.

Mary scoase din nou mica ei pudrieră şi făcu din nou să apară vânătaia. Apoi umezi colţul batistei cu vârful limbii, trecându-şi-l de-a lungul gâtului şi, dintr-o dată, vânătaia dispăru.

— Acum eşti satisfăcut?

— Dar… dar… bâlbâi el.

— Nu există vânătaie, spuse ea, dar nu voiam să te dezamăgesc. Voiam să-ţi fac o dezvăluire senzaţională la ceai. Mi-a trecut prin cap azi dimineaţă că te aşteptai să vezi aşa ceva şi mintea mea ingenioasă s-a pus pe treabă:

mai întâi am desenat vânătaia, apoi am acoperit-o cu o pudră specială, umedă. Ce mai vrei să fac? Astăzi sunt numai trucuri!

El întinse mâna, apucând-o pe a ei.

— Aş vrea să mă însor cu dumneata, îi spuse simplu.

Ea întoarse privirea.

— Crezi? Apoi, cu un oftat, se ridică. Să mergem. Trebuie să mă schimb iarăşi. Viaţa nu înseamnă altceva decât să-ţi schimbi mereu rochiile! Cina e la şapte şi jumătate şi nu mă lăsa să te aştept, pentru că, dacă întârzii, am să fiu teribil de demnă şi distrată!

După plecarea ei Dick urcă pe o colină de la marginea drumului şi căzu într-o stare de visare, care se prelungi atât de mult, încât era cât pe-aci să-şi atragă supărarea lui Mary. Nu-i mai rămăseseră decât cinci minute să-şi facă toaleta; îl aştepta în holul hotelului, absorbită de conţinutul unui ziar de seară. Dick zări pagina pe care o citea şi rămase surprins.

— Te interesează bursa?

Mary ridică repede capul şi aruncă ziarul.

— Da, oarecum. Am câteva acţiuni africane care urcă şi coboară; ele dau vieţii o notă de neprevăzut. Cursul acţiunilor este mereu în creştere sau scădere. În momentul de faţă scade.

— Nu ştiam că eşti o femeie bogată.

— Nici eu n-aş zice asta despre mine. Am zece sau douăzeci de mii de lire.

Pe faţa lui îşi făcu loc un aer de consternare.

— Iartă-mă. Te-am jignit cumva? întrebă Mary.

— Şi atunci de ce te angajezi ca infirmieră?

— Îmi iubesc meseria, răspunse ea solemn. Da, vorbesc serios, am fost întotdeauna pasionată de această meserie. Eram cea mai tânără infirmieră calificată din spitalul în care am început să lucrez. Apoi am obosit, iar tata voia să rămân acasă.

— Există un tată?

Dick se scuză pentru întrebarea lui atât de brutală, dar nu era necesar.

— Desigur, şi încă un tată foarte deştept.

Nu mai vorbi despre tatăl ei. Revenea mereu în glumă la ceea ce denumea casa cu stafii.

— Aş vrea să ştiu ce crezi despre toate astea. Tommy afirmă că eşti foarte inteligent şi aceasta este cea mai mare laudă pe care o poate aduce el cuiva.

Dick ar fi preferat să n-o audă aducând mereu vorba despre Tommy. Nu era prea sigur cum va decurge seara, întâlnirea lui cu Tommy. În locul lui, el s-ar fi supărat. Încercă să îndrepte conversaţia spre căsătoria ei; dar Mary ocoli acest subiect cu multă abilitate şi, când Dick reveni cu o remarcă vagă despre un cadou de nuntă, îi spuse:

— Aş vrea să nu vorbeşti despre asta. Nu mă mărit cu Tommy. Cum aş putea s-o fac?

— Bine, dar atunci crezi că purtarea dumitale faţă de el este corectă, dacă-l laşi să creadă că vă căsătoriţi?

— Aş prefera să nu mai vorbeşti despre Tommy, spuse ea. Lasă treaba asta. Nu poţi să ştii ce se va întâmpla mâine – natura, providenţa, soarta fac minuni.

— Dar trebuie să-i spui adevărul lui Tommy. Nu-ţi poţi bate joc de el.

— Nu-mi voi bate joc de Tommy. Eşti foarte nepoliticos dacă îţi închipui aşa ceva despre mine. La momentul potrivit am să explic totul, iar Tommy nu va fi mai puţin fericit; poate chiar mai fericit.

După cină, Mary îl părăsi, explicându-i unde urma să se întâlnească, în drum spre falezâ, în apropiere de şosea. Domnului Cornfort nu-i plăcea să fie plimbat chiar pe falezâ; era foarte nervos şi, în plus, atrăgea atenţia tuturor; era un om foarte sensibil şi nu-i plăcea gălăgia, deoarece era foarte extenuat.

Tommy aştepta lângă chioşcul orchestrei şi Dick constată că se afla în obişnuita lui stare de bună dispoziţie şi amabilitate.

— Minunată fată, nu-i aşa, Dick? exclamă el entuziasmat. Ce tărie de caracter, bătrâne! Nici nu s-a sinchisit de izbucnirea mea – pleacă să ia masa cu cel mai bun prieten al meu şi mă lasă cu buzele umflate. Ce altă fată ar mai proceda astfel?

„Şi care logodnic ar admite aşa ceva?” gândi Dick.

— Îmi plac femeile cu caracter, continuă Tommy, deşi uneori Mary şi-l manifestă puţin cam prea mult. Avem şi noi micile noastre discuţii, bătrâne, certuri între îndrăgostiţi şi toate celelalte. Îşi scutură mulţumit praful inexistent de pe genunchi. Dar întotdeauna cedează ea sau eu. Principalul este că unul din noi recunoaşte de obicei că a greşit. Aş putea spune că eu sunt mereu cel care nu are dreptate, dar recunoaştem pe rând acest lucru, o dată eu, o dată ea.

— Ce te-a făcut să-i povesteşti despre pompa aceea de vid?

— Zici că i-am povestit, bătrâne? Poate?! Nu văd de ce să n-o fi făcut.

— Dar cine ţi-a spus ţie?

— Majordomul meu, şi cred că el o ştie de la Larkin. Şi lui Larkin cine i-a spus? Tu!

Îndreptă un deget acuzator asupra lui, dar Dick rămase atât de mirat de această inversare a rolurilor, încât nu protestă.

— E minunată, continuă Tommy. Îmi tricotează o cravată în culorile Universităţii mele. Şi cum coase, băiatule! Mi-a arătat ceva lucrat de ea, ceva ce nu poţi găsi în nici un magazin.

Oda lui fu întreruptă de sosirea inseparabilului trio: Henry împingea căruciorul, mergând cu un pas constant, dar funebru; Mary mergea alături de căruciorul galben; iar domnul Cornfort când aţipea, când privea fix în gol. Urmau un drum paralel cu şoseaua, la câţiva paşi distanţă de aceasta. Era destul de întuneric, fiindcă, deşi seara era caldă, cerul era înnorat.

Era însă foarte plăcut să te plimbi alături de ea, să vorbeşti mai ales despre nimicuri, să-i auzi râsul cristalin.

Se apropiau de capătul lungii fâşii înverzite care despărţea plaja de şosea. Trecătorii erau puţini.

— Să ne întoarcem, Henry, spuse Mary.

Căruciorul îşi schimbă direcţia când, apărând parcă de nicăieri, se ivi o maşină mică, îndepărtându-se în mare viteză spre ei: o maşină neagră, cu farurile în fază mică; la lumina lor slabă nu se putea distinge decât conturul maşinii.

— Conduce primejdios, pe partea interzisă a şoselei.

La aceste cuvinte ale lui Dick, maşina încetini. Văzu mâna celui de la volan lansând un obiect care zbură prin aer, ceva negru, ceva ce Dick recunoscu, îngrozit, pe dată. Făcu o săritură, prinse obiectul din zbor şi, răsucindu-se, îi aruncă în mare.

— Ce… începu Mary.

În fracţiunea de secundă înainte ca obiectul să atingă apa, se auzi o explozie teribilă. Ceva trecu şuierând pe lângă ei; din spatele lor veni un zgomot de sticlă spartă.

Atunci se întâmplă ceva surprinzător. Henry, îngrijitorul adus de spate, se îndreptă. Dick îi zări mâna ţâşnind în sus. Se auzi o succesiune rapidă de focuri de armă, iar maşina derapă primejdios, aproape răsturnându-se la un viraj şi dispărând pe un drum lateral.

— Cred că l-am atins! spuse Henry calm.

Pe plajă, oamenii începură să alerge în toate direcţiile; un poliţist pe motocicletă venea în viteză spre ei; Dick zări un alt poliţist alergând de asemenea în direcţia lor.

— Ce s-a întâmplat? Ce a fost explozia asta?

— Un bărbat a aruncat o grenadă dintr-o maşină, explică Dick repede. Nu pomeni nimic despre comportarea stranie a lui Henry.

— Parcă am auzit şi focuri de armă. Încotro a fugit?

Îi indică drumul pe care dispăruse maşina, iar poliţistul pe motocicletă porni cu toată viteza în urmărirea ei.

În câteva minute se pomeniră înconjuraţi de o mulţime numeroasă. După obiceiul său, Cornfort deschise ochii doar

pentru a constata că este vorba de ceva interesant, după care căzu într-un somn adânc.

Când apăru primul sergent de poliţie, Dick îl luă deoparte şi se legitimă.

— Este ciudat, domnule inspector. Sunteţi sigur că nu a fost decât o pocnitură?

— Foarte sigur, spuse Dick. S-ar putea chiar să găseşti şi vreun rănit în vreuna din casele din jur. Am auzit spărgându-se un geam. A fost o grenadă, şi aruncată chiar cu precizie.

Calculă că ar fi urmat să cadă exact în poala domnului Cornfort, în care caz domnul Cornfort ar fi adormit pentru vecie.

În cele din urmă, mulţimea se risipi, iar micul grup îşi continuă drumul. Mary nu spunea nimic, dar el văzu, în lumina slabă a amurgului, că faţa îi era foarte palidă.

— A fost un test splendid din partea dumitale că n-ai spus nimic despre Henry, îi şopti ea.

Henry era pentru Dick revelaţia serii; acest om taciturn şi preocupat se dovedise a fi un trăgător de elită. Dick ştia ce înseamnă să tragi cu pistolul. Îşi exprimă părerea că era un profesionist.

— Aşa şi este Henry. Cred că trebuie să fi fost cândva soldat.

— Dar soldaţii trag în oameni la volan?

— Dacă nu le plac, da, răspunse ea cu drăgălăşenie.

Conversaţia lor se desfăşura pe fundalul monologului lordului Weald, care se adresa fără discriminare lui Henry şi domnului Cornfort care dormea. Era un monolog presărat cu – Dumnezeule! – şi cu propuneri pentru pedepsirea acelora care aruncă cu grenade în infirmi. Tommy era fericit, căci nu avea nevoie nici de stimulentul aprobării şi nici de provocarea contrazicerii. Era una din acele firi care emit fără încetare energie proprie. Bizar era faptul că nu-l văzuse pe Henry trăgând cu pistolul şi, deoarece Henry era

principalul său ascultător, Tommy se lipsise, fără să ştie, de un splendid subiect de monolog.

Iată-l pe Henry împingând căruciorul, încet şi absorbit, cu o faţă nerasă; cine putea măcar bănui ca un pistol automat îi lovea piciorul la fiecare pas?

— Te-ai speriat? întrebă Dick.

— Da, după aceea. în prima clipă nu mi-am dat seama. S-a purtat de parcă ar fi ştiut că ţi-am spus, răspunse ea.

— Cine?

— Herman Lavinski.

— Vrei să spui… începu el.

— Nu te opri, te rog, căci altfel Tommy ni se va alătura iarăşi. Ştiu că a fost Lavinski. Acesta a fost primul său delict consemnat, aruncarea unei grenade într-un magazin de bijuterii. Explozia nu a fost chiar aşa de periculoasă, însă suficientă pentru a-i face pe toţi să se ascundă sub tejghele, în care timp el a golit întreaga vitrină.

— Ştii multe despre el, spuse Dick bănuitor.

— Îmi place să învăţ de la alţii, răspunse ea, cu modestie; şi, de când te cunosc, fireşte că mă interesează extrem de mult crimele.

— Dacă-ţi baţi joc de mine, am să…

— Nu în public, spuse ea, cu aceeaşi voce înceată. Tommy îţi poate confirma că, în această privinţă, sunt aproape fanatică. Sărmanul Henry!

— De ce sărmanul Henry?

— Pentru că nu va închide un ochi, sărăcuţul! Va şedea pe pragul uşii, aşteptând evenimentele. Henry e un mare optimist.

— Sunteţi nişte oameni imposibil de înţeles, spuse Dick, în disperare de cauză. Trecuseră de colţul străzii, iar căruciorul şi Tommy nu se mai vedeau. Era foarte întuneric şi nu se zărea nimeni. Ca şi când s-ar fi înţeles, îşi încetiniră paşii, până se opriră.

— Ar fi mai bine să pleci acum, îi ceru Mary încet, ridicându-şi faţa spre el.

Pentru o clipă o ţinu în braţe, lipindu-şi buzele de ale ei, apoi ea se desprinse încetişor.

— Asta pentru că nu ai spus nimic despre Henry, rosti ea cu răsuflarea întretăiată, şi dispăru.

CAPITOLUL XIV.

Fericirea te poate ţine treaz la fel ca şi durerea. Trecuse de ora trei când Dick adormi, dar se trezi atât de vesel, încât, pe când se bărbierea, auzi un ciocănit în uşă şi camerista care îi spuse:

— Domnul de alături vă roagă să fiţi atât de amabil şi să vă opriţi din cântat, domnule. Spune că suferă de nervi.

Hohotul de râs al lui Dick îl deranjă probabil tot atât de mult pe domnul din camera vecină.

O văzu pe Mary doar câteva minute; un mesaj laconic din partea lui Bourke îl chema urgent la Londra, să vină cu primul tren. Tommy îl conduse la gară, iar exuberanţa acestuia fu prima dintre lovituri.

— Totul e în regulă, bătrâne, jubilă el. Ne-am împăcat.

— Dar nu ştiu să vă fi certat, se miră Dick.

— O, nu erai cu noi! îşi aduse aminte Tommy. S-a întâmplat înainte ca ea să fi intrat în casă cu bătrâna ei epavă. Am vrut…, în sfârşit, ştii ce vreau să spun. E ceva cât se poate de firesc, dar ea mi-a aruncat o privire de gheaţă şi a intrat în casă, fără să-mi spună noapte bună. M-am plimbat în sus şi în jos cu inima frântă, bătrâne.

— Unde în sus şi în jos?

— În faţa casei, explică Tommy. Apoi, a ieşit în grădină. Bătrâne, a fost realmente divină!

— Ce înţelegi prin divină? Ai sărutat-o? întrebă Dick disperat.

— Fireşte, spuse Tommy.

— Mă dau bătut, oftă Dick.

— Totdeauna te dai bătut, bătrâne.

Dick se urcă într-un compartiment gol de clasa întâi. Faţa lui era atât de încruntată, încât îl sperie pe unicul călător care voise să intre în compartimentul său; acesta îşi trase

mâna de pe mânerul uşii de parcă s-ar fi fript şi porni repede de-a lungul culoarului în căutarea unui tovarăş de călătorie mai plăcut.

Tot drumul până la Londra, Dick încercă să reconcilieze cele două Mary Dane pe care le cunoştea. Dublura ei îi semăna mai mult decât ea însăşi. Cum putea să se poarte cu Tommy în acest fel incalificabil? Îşi aminti de gestul ei aproape grosolan, când îşi retrăsese brusc mâna… Ce spusese Tommy? O, da, că inelul era prea mare…

Gândurile lui se opriră brusc, paralizate de o revelaţie… îşi smulsese mâna… inelul… dintr-un loc ascuns al minţii lui apăru amintirea a ceea ce-i spusese ea în acea seară, în drum spre gara Victoria: „Ţi-am spus o minciună.” Recăzu cu spatele pe speteaza băncii compartimentului, cu respiraţia tăiată. Ştia care e minciuna! Tot ceea ce fusese inexplicabil era acum coerent şi limpede ca lumina zilei.

Când ajunse la Scotland Yard, Bourke îl aştepta, având în faţa lui, pe birou, un teanc întreg de documente.

— Cum de-ai ajuns la Lavinski? fu prima lui întrebare.

— A, v-au povestit, nu-i aşa? râse Dick. De fapt, nu am ajuns eu la el, dar un prieten de-al meu a emis presupunerea că acesta putea fi numele asasinului din Slough.

— Dar ea de unde ştia?

— Dar dumneavoastră de unde ştiţi că este o prietenă şi nu un prieten? replică Dick, schimbându-se la faţă.

— Mi-a spus o păsărică, răspunse inspectorul-şef. Oricum, nu asta contează. Să presupunem că dumneata ai întrebat şi că nu a fost satisfăcător. Să lăsăm lucrurile aşa, pentru moment. Important este…

Răscoli hârtiile şi scoase o fişă, acoperită cu un număr de amprente ale unuia şi aceluiaşi deget mare. Textul, văzu Dick, era în germană.

— Lavinski, alias Stein, alias Griedlovitz, alias Paul Stammen. Vorbeşte germana şi rusa cu accent; de origine presupus engleză.

Bourke citea în germană cu aceeaşi uşurinţă ca şi în engleză.

— Uită-te la această amprentă!

Dick n-avu nevoie să se uite a doua oară.

— E omul nostru.

— Da, spuse Bourke. Sperasem să obţin o fotografie. După semnalmentele date de poliţia germană, Lavinski trebuie să fie un om mai slab, însă pe atunci era mult mai tânăr. În Germania, a fost condamnat pentru acelaşi delict, a împuşcat un casier şi a fugit cu banii. Am mai primit ulterior o descriere a lui, însă amprenta este dovada cea mai concludentă. S-ar putea să nu se afle în Anglia.

— Ba cred că da, domnule, spuse Dick. Dacă aş avea obiceiul să pariez, aş merge la sigur.

— În orice caz, am făcut apel la presă, spuse inspectorul-şef. Iată anunţul.

Împinse spre Dick o foaie de hârtie şi acesta citi:

Căutat de poliţie în legătură cu numeroase delicte.

Herman Lavinski… cu toate alias-urile lui, până la sfârşitul anunţului.

— Va apărea în ultima ediţie a ziarelor de seară. Mă aştept să sosească mulţimea obişnuită de reporteri, dar nu trebuie spus nimic prin care să se poată face o legătură între omul acesta şi asasinatul din Slough.

Ajungând la casa lui Tommy Weald, Dick văzu doi meseriaşi ieşind pe uşa deschisă a casei lui Derrick. Acesta se grăbise probabil să-şi repare zidul stricat. Spre surprinderea lui Dick, în urma celor doi muncitori ieşi Derrick însuşi.

— Blochez coridoarele secrete ale acestui frumos castel medieval, spuse el bine dispus. Ori fac asta, ori vând casa, nu am de ales.

— Şi laşi pe altcineva să găsească aurul? întrebă Dick.

— Ţi-am mai spus-o şi-ţi spun din nou: tot aurul din această casă e cel de pe ramele tablourilor. Ai fost plecat?

— Da. Credeam că eşti la Brighton. Ţi-am văzut maşina la Lewes, şi paznicul mi-a spus că ţi-ai continuat drumul spre Brighton.

Derrick dădu din cap.

— Am înnoptat la Brighton, dar era teribil de multă lume… Singurul avantaj pe care mi l-a adus toată această afacere, continuă Derrick, este că mi-a demonstrat cât de neconfortabilă e casa asta afurisită. Am s-o reconstruiesc din pivniţă până în pod. Unde iei masa diseară?

Dick arătă spre reşedinţa lui Tommy Weald.

— Acasă, spuse el.

— Cred că te-ai obişnuit aşa de mult aici, încât îţi este ca un fel de a doua casă. Vrei să cinezi cu mine sau să mă invit eu la dumneata?

Dick fu bucuros să-l invite.

Deşi glumea pe seama întâmplărilor ieşite din comun care îl copleşiseră, Dick îşi dădu seama că la Derrick încordarea nervoasă se făcea simţită. Dincolo de jovialitatea lui se simţea o oarecare nervozitate şi teamă. La masă, făcu mărturisirea uimitoare că singurul lucru care-l deranjează realmente este stafia.

Pur şi simplu nu înţeleg. Larkin e foarte cumsecade, dar cu totul lipsit de imaginaţie; nu putea s-o inventeze. Te temi de stafii?

Dick zâmbi. Ar fi putut mărturisi, dar n-o făcu, că, în casa aceea, se temuse de lucruri mai substanţiale decât stafiile.

— Nu prea? Ei bine, eu mă tem, mărturisi proprietarul cu sinceritate. Mă tem atât de mult, încât nu îndrăznesc să petrec o noapte înăuntru pentru a pune mâna pe această stafie; Larkin spune că apare regulat. El e şi mai înspăimântat decât mine!

— De ce nu-mi dai mie mână liberă?

— Se pare că voi v-aţi şi luat-o. Când am sosit dimineaţa, am găsit doi detectivi pe care i-am gonit. Dar pentru cazul în care auzi sau vezi ceva, am să-i spun lui Larkin să deschidă uşa de la balconul de sus şi să lase aprinsă lumina

pe paliere. Dar, ascultă, urmă el scoţând un ziar de seară din buzunar, cine e acest Lavinski şi pentru ce e căutat?

— Pentru un număr apreciabil de delicte, printre care şi omuciderea.

— Aici nu scrie nimic despre omucidere. Presupun că e un mic şiretlic de-al vostru? În altă ordine de idei, Larkin afirmă că stafia apare întotdeauna între unsprezece şi jumătate şi miezul nopţii. Aşa încât, dacă doreşti senzaţii destul de puternice ca să-ţi provoace o criză mortală de inimă, ai putea să intri în casă pe la această oră.

Derrick plecă la un hotel din Weybridge, o clădire frumoasă, înconjurată de un parc împădurit, care mai avea şi avantajul unui teren de golf particular.

Dick îşi petrecu seara cu o carte. Se simţea obosit. La un moment dat, urcă în camera lui, ieşi pe balcon şi văzu că Walter Derrick se ţinuse de cuvânt şi că uşa era ferecată cu un zăvor pe care-l putea deschide cu uşurinţă din afară.

Coborî, citi puţin, scrise puţin, dar gândi mult. Se întrebă dacă Mary îi va telefona. Până azi fusese bănuitor în legătură cu aceste apeluri interurbane, dar acum… şi zâmbi ideii sale secrete. Cu poşta de după-amiază primise o înştiinţare că apartamentul lui îi stătea la dispoziţie, deoarece chiriaşii se hotărâseră să-şi petreacă restul timpului liber în străinătate. În împrejurări normale această veste l-ar fi bucurat, dar acum îl lăsa nepăsător. Se instalase foarte confortabil în camera cea mai bună a lui Tommy. Sărmanul Tommy! Cum va primi el adevărul? se întrebă Dick. Îl va afla vreodată? Credea că da, şi că Tommy va fi foarte mulţumit. De fapt, cu toată veşnica lui bună dispoziţie, avea şi el clipele lui de îndoială în privinţa lui Mary. Fără a mărturisi direct acest lucru, Tommy dezvăluise în mod inconştient ceva din temerile şi nedumeririle sale. În unele momente, Mary îl îngrozea. Da. Tommy va accepta bucuros situaţia.

Se uită la ceas; mai erau douăzeci de minute până la miezul nopţii şi stafia trebuia să apară! În realitate, nu

acorda prea mare importanţă acestei stafii. Multe lucruri însă pe care nu le luase în serios se sfârşiseră până la urmă în mod tragic.

Ridicându-se din fotoliu pentru a urca în camera lui, auzi deodată soneria telefonului:

— Vorbiţi cu Margate, vă rog, spuse o voce, iar inima lui Dick făcu un salt de bucurie.

Aşteptă un timp care i se păru interminabil. Pe circuit se auzea o altă voce, subţire, înaltă, de femeie, care vorbea extrem de repede, ca şi când îşi dădea seama de toată valoarea unei convorbiri de trei minute şi dorea să epuizeze aceste trei minute cu cel mai mare număr de cuvinte posibil. Iar apoi:

— Dumneata eşti, Dick?

Era vocea lui Mary, încordată de îngrijorare.

— Da, draga mea.

— N-ai fost în casa lui Derrick, nu-i aşa? Dick, nu vreau să te duci acolo. Vreau să-mi promiţi…

Ritmul celeilalte voci de femeie devenea din ce în ce mai rapid, acoperind toate celelalte sunete, cu excepţia bâzâitului slab de pe circuit.

— Dick… poţi să mă auzi, dragul meu?… Nu vreau să te duci în…

Clic! Fusese întrerupt. Auzi din nou vocea cealaltă, care dispăru şi ea tot atât de subit. Lovi cu furie în furca telefonului, chemă centrala.

— Am fost întrerupt, spuse el. Fă-mi din nou legătura, imediat!

— Ce număr, domnule?

Nu ştia numărul.

— Închideţi, se auzi vocea monotonă a operatoarei. Veţi fi chemat.

Dick aşteptă cinci minute, dar telefonul nu mai sună. De ce era Mary îngrijorată şi de ce îi cerea să nu se ducă în casa de alături? În mintea lui se ivi vechea suspiciune, dar şi o hotărâre. Mai aşteptă cinci minute, dar telefonul nu mai

sună şi, urcând în fugă scările, Dick trecu prin camera lui, ieşi pe balcon şi trecu dincolo. Ridică zăvorul şi deschise uşa. Nu se auzea nici un sunet. Uşa camerei era larg deschisă. Răsuci comutatorul; curentul fusese întrerupt de la tabloul principal, probabil din dispoziţia lui Derrick.

Făcu un pas şi… pentru a doua oară în această cameră fu cuprins de o groază inexplicabilă; într-o clipă se simţi scăldat de o sudoare rece. Ce era? O primejdie… instinctul îi striga ceva, urgent, dar nu înţelegea sensul avertismentului.

Făcu un pas pe palier şi simţi imediat, dar aproape imperceptibil, atât de slabă era senzaţia, un obstacol la glezna unui picior. Purta ciorapi subţiri şi acest lucru i-a salvat probabil viaţa, acesta, precum şi prudenţa cu care păşise înainte. Era un fir întins de-a curmezişul uşii. Se retrase repede şi ieşi în balcon. Deodată auzi o voce agitată de bărbat, care-l striga; era Minns.

— Domnule Staines… nu intraţi în casa aceea… domnişoara spune că pe scară e fixat un pistol cu arc!

— Adu-mi lanterna, spuse Dick după o pauză, am lăsat-o lângă pat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, fiţi atent, domnule!

Deşi era atât de preocupat, Dick rămase uluit de îngrijorarea din glasul lui Minns. Pentru prima dată, acest majordom al lui Tommy manifesta un sentiment omenesc.

Dick îi luă lanterna din mână şi se întoarse, luminându-şi drumul. Găsi pistolul, ascuns cu atâta abilitate pe prima treaptă, încât ar fi putut să nu-l zărească, chiar dacă ar fi fost lumină. Păşi cu multă atenţie peste firul de mătase, ocolind arma mortală şi, aplecându-se, desfăcu contactul şi puse piedica. Era o armă foarte veche. Gura largă a pistolului ar fi scuipat moartea, sfâşiindu-i carnea, de la o distanţă atât de mică.

— Domnişoara Dane mai este la telefon, domnule. Era majordomul, care-l chema din balcon.

Dick se întoarse şi, coborând scările, luă receptorul.

— Dick, tu eşti? O, Dick, ai fost acolo? Slavă Domnului că ai scăpat. L-ai văzut?

— Pistolul? Da, era cât pe ce să dau peste el. Cel puţin dacă aş fi avut atâta minte să aştept până când ai sunat din nou.

— Dragul meu, era să mor de teamă aici. De ce te-ai dus acolo?

— De unde ştiai că m-am dus?

— Am ghicit, jur că n-am ştiut. Am ghicit, după ceva ce mi se spusese. Era un pistol?

Dick îl descrise. Auzi respiraţia ei agitată.

— Am spus pistol cu arc, dar nu eram sigură. Mi am doar că era ceva foarte, foarte periculos. Dick, n-ai să mai intri în casa aceea, îmi promiţi?

Atunci el îndrăzni:

— Îmi promiţi că n-ai să mai intri nici tu? O lungă pauză; se auzi vocea operatoarei:

— Cele trei minute s-au terminat.

— Promit – spuse Mary repede, să nu mai intru fără tine.

Legătura se întrerupse.

CAPITOLUL XV.

Tommy Weald şedea într-un fotoliu, în camera hotelului, făcând bilanţul vieţii sale de până acum. Existau destui oameni în lumea aceasta care-l considerau o pradă uşoară pe acest tânăr iresponsabil de treizeci de ani, cu obraji de copil. Dar Tommy Weald nu era prost şi, dacă mai era necesară o dovadă în acest sens, administratorul bunurilor sale ar fi putut dezvălui destule lucruri interesante. Contrar părerii generale, defunctul lord Weald nu fusese un om foarte bogat, însă fusese, fără îndoială, foarte nepăsător şi neglijent. Situaţia averii pe care o lăsase era destul de încurcată şi Tommy era acela care o refăcuse cu foarte multă inteligenţă.

Poate că l-a ajutat înfăţişarea lui inocentă. Cunoscuţi de-ai lui de la bursă i-au dat o serie de sfaturi destul de utile. Ei se aşteptau ca Tommy să facă speculaţii de mică anvergură,

lăsându-le lor „crema” afacerilor, dar au constatat apoi cu indignare, scuzabilă de altfel, că novicele lor specula cu sângele rece al unui om de afaceri experimentat şi, mai mult încă, lua el „crema”.

Tommy nu era un om de afaceri înnăscut, dar avea flerul necesar pentru a alege oamenii potriviţi. Constatase că reputaţia lui de inocent îl avantaja şi navigase printre multe stânci primejdioase evitând, în acest răstimp, o domnişoară despre care părerea unanimă era că avea milioane, dar nici un fel de atracţii personale, cel puţin două verişoare, una sau două văduve încântătoare, precum şi diverse persoane de sex feminin, mai mult sau mai puţin înrudite.

Îşi trecu degetele prin părul lui ciufulit şi-şi examină solemn imaginea obrazului din oglindă; Tommy şedea întotdeauna în faţa unei oglinzi, când era singur – şi dacă exista şi oglinda – fiindcă era o fire veselă şi-i plăcea societatea.

Acum, situaţia pe care trebuia s-o rezolve lordul Weald era următoarea: pentru prima dată în viaţa lui era îndrăgostit cu disperare de o fată care, dintr-un motiv sau altul, îl trata, după cum spunea el însuşi, ca pe un căţel afurisit în timpul zilei, dar care se transforma, seara, în cea mai adorabilă şi iubitoare dintre femei.

Tommy nu avea niciuna dintre obligaţiile neplăcute care împovărează de obicei un bărbat în situaţia lui. Nu avea rude de care trebuia să ţină seama, căci mătuşile lui, pentru a spune adevărul, acceptau orice explicaţie le dădea. Erau doamne în vârstă şi timorate, care-l priveau cu veneraţie şi respect pe nepotul lor. Avea bani. Femeia pe care o iubea era minunată şi, abstracţie făcând de timiditatea, stângăcia sau indiferent ce trăsătură de caracter care o făcea imposibilă în timpul zilei, îl adora.

Una din mătuşi ridicase, de altfel foarte timid, singura obiecţie, într-o scrisoare în rest plină de felicitări rezervate: „Ar trebui, fireşte, cunoscută familia ei. Multe fete moderne au manierele cele mai bune şi nu pot fi deosebite de

doamne şi de membrii unei familii bune, până când nu le cunoşti rudele.”

Tommy răspunse plin de indignare la această scrisoare.

El se căsătorea cu Mary, iar nu cu rudele ei, dar n-avea nimic împotrivă să descopere că aceste rude îşi câştigă o existenţă precară în profesia veche şi onorabilă a neguţătorilor de haine vechi, spuse el romantic.

Totuşi, avea momentele lui de îngrijorare, care îi amărau viaţa. Cel de acum, de pildă.

Nu se schimbase pentru cină şi şedea în fotoliu, urmărind minutarul ceasului de pe cămin care se apropia imperceptibil de ora întâlnirii. Nu era ceva neobişnuit ca el să apară cu un sfert de oră prea devreme în faţa casei fermecate.

Uită de toate gândurile lui când trecu, la colţul străzii, pe lângă un domn foarte bine dispus, care cânta, împleticindu-se pe picioare, un cântec de dragoste. Tommy se uită după el cum se clătina prin ploaia uşoară; mult timp după ce dispăruse din raza lui vizuală, îi mai putea auzi cântecul plin de melancolie. În acele clipe însă, zări pe cineva mişcându-se în apropierea casei, o siluetă vagă se desprinse din tufişul de lângă poartă şi se îndreptă spre el.

— Oh, Tommy, nu ştiam că plouă, şopti o voce plină de părere de rău, pe când deschidea poarta pentru a-l lăsa să intre pe aleea întunecoasă. Ce egoist din partea mea! Aş fi putut să ies mai devreme.

— Nu-i nimic, draga mea, răspunse Tommy cu vioiciune. Dacă aş fi aşteptat până se oprea ploaia, nu te vedeam deloc. Cum se simte azi pezevenghiul acela simpatic de Cornfort?

— S-a culcat, spuse fata, strecurându-şi braţul sub al lui. E tare obosit.

În grădină era un leagăn, iar deasupra lui o prelată mare, în chip de acoperiş, instalată cu scopul de a-i apăra pe cei din leagăn de razele soarelui, ducă acesta s-ar fi arătat

vreodată, dar care servea mai curând pentru a-i proteja de aversele puternice de ploaie, suficient de frecvente.

Tommy se aşează alături de însoţitoarea lui şi îi înconjură umerii cu braţul.

— Tommy, torci? întrebă ea alarmată.

Acceptă acuzaţia ca un compliment. Capul ei îi atinse umărul, îşi aplecă şi el capul şi-i simţi obrazul catifelat lipindu-se de al lui. Trebuie să fi alcătuit astfel un tablou foarte caraghios, dar nimeni nu-i vedea; şi în asemenea circumstanţe doi oameni nu pot arăta niciodată caraghioşi, unul în ochii celuilalt.

— Mary, draga mea, spuse el, trebuie să-ţi pun o întrebare teribil de importantă.

— Tommy, detest să răspund la întrebări teribil de importante.

— Nu-i aşa că ţii îngrozitor de mult la Dick Staines?

— Îmi place, răspunse ea, gânditoare; din cât l-am cunoscut, pare simpatic.

— Pe cuvânt, Mary – îşi drese glasul, căci era pe punctul de a pune o întrebare al cărei răspuns, dacă era satisfăcător, ar fi alungat în mare parte îngrijorarea apăsătoare a insomniilor lui – pe cuvânt, nu eşti niţel îndrăgostită de el? Vreau să spun, el e teribil de bine, iar eu ştiu că arăt îngrozitor – de fiecare dată când mă uit la un copilaş, îngălbeneşte micuţul de el, zău aşa! Ce vreau să spun, nu crezi că ai fi mai fericită cu…

— Ce prostii poţi să vorbeşti, Tommy! În vocea ei se distingea o notă de iritare.

— Nu ştiu de ce, dar pe tine te iubesc mai mult decât pe oricine de pe lumea asta. Mă crezi?

— Să cred ce? întrebă Tommy, care era întotdeauna prudent atunci când nu trebuia. Că nu ştii de ce?

— Sigur că nu ştiu de ce. Dar există vreo fată care să ştie, Tommy? Dacă te iubesc, aşa cum cred că şi este, mai trebuie să întreb de ce?

Iată că se ivea o problemă de psihologie care nu putea fi rezolvată imediat. Lui Tommy îi plăcea să existe un motiv pentru orice lucru – chiar pentru a te îndrăgosti. Şi ştia, în orice caz, că ziua Mary adopta o atitudine evident glacială, în special în prezenţa lui Dick Staines.

— E în regulă, spuse el mulţumit. Adevărul este, bătrânico scumpă, că eram teribil de îngrijorat. Tu şi cu Dick vă împăcaţi atât de bine, aveţi convorbiri secrete, iar uneori am fost îngrozitor de gelos.

— Înseamnă că ai fost groaznic de prost.

Casa în care locuia domnul Cornfort se afla la întretăierea a două străzi, iar grădina întinsă era mărginită de tufişuri tunse scurt. Din locul unde stăteau, uşa casei era ascunsă privirilor de tufe de rododendroni care, în parte, mascau de asemenea şi aleea pavată dinspre poarta de la intrare. Dincolo de alee, terenul cobora, astfel încât se putea vedea perfect silueta oricui se îndrepta, venind din casă, spre poartă.

Tommy avea un auz deosebit de ascuţit. Auzi uşa deschizându-se şi închizându-se apoi încet, zgomotul uşor al unor paşi, şi zâmbi.

— Cine e? întrebă el.

Ea se eliberă din strânsoarea braţelor lui şi-şi îndreptă spatele.

— Ce-a fost?

Înainte ca el să-i fi putut răspunde, din întuneric se detaşă silueta unui bărbat, care trecu repede, şchiopătând, prin faţa lor, apoi auziră scârţâitul porţii şi silueta dispăru în întunericul străzii.

— Dumnezeule! exclamă Tommy. Bătrânul Cornfort!

— Văzuse faţa slabă, părul cărunt, nasul lung şi coroiat, asemenea unui cioc de uliu.

— Parcă spuneai că…

— Prostii, Tommy! Vocea ei era hotărâtă. Domnul Cornfort e în pat. A fost un alt chiriaş.

— Mary, minţi de îngheaţă apele, bătrânico dragă! Dacă ăsta nu a fost decedatul sau aproape decedatul domn Cornfort, eu sunt gata să-mi mănânc urechea dreaptă!

— Probabil că ai dreptate, răspunse ea cu un calm imperturbabil. De ce să nu facă şi el, din când în când, puţină mişcare?

Cu toate acestea, în pofida calmului aparent cu care îi pusese această întrebare îndrăzneaţă, Tommy descoperi un tremur de agitaţie în vocea ei.

— Aşteaptă, îi spuse şi porni în fugă peste gazon, dispărând în casă.

Ieşi în curând, însoţită de un bărbat pe care îl recunoscu ca fiind Henry. Pentru lordul Weald, Henry era oarecum o problemă. Nu se putuse dumiri niciodată dacă îngrijitorul ocupa o funcţie permanentă; sigur era că nu ştiuse, până în clipa aceea, că Henry locuia în casa celui pe care îl slujea.

Fata şi bărbatul vorbeau repede, cu voce joasă, iar Tommy avu impresia că-l auzi pe îngrijitor zicând „drace!”, ceea ce, pentru un îngrijitor, era cel puţin o necuviinţă. Henry se grăbi să iasă în stradă, şi dispăru şi el. Mary aşteptă câteva clipe, privind peste poartă, apoi se întoarse încet şi se aşeză lângă Tommy.

— Nu e nimic, spuse ea. Domnul Cornfort are din când în când asemenea accese de energie, dar nu-mi place când iese singur. I-ar putea veni ameţeală şi ar putea să cadă de pe o stâncă sau de altundeva.

— Ceea ce i-ar provoca un gust foarte neplăcut în gură, comentă Tommy zeflemitor. Bătrânul Cornfort! Când te gândeşti că şarlatanul ăsta se lasă plimbat toată ziua într-un cărucior, iar noaptea se plimbă pe propriile lui picioare!

— Noi îl încurajăm să meargă, spuse fata.

Tommy avea impresia că ea asculta, cu toate simţurile încordate, să prindă un zgomot, dar nu se dumirea despre ce ar putea fi vorba. Când, la o oarecare depărtare, se auzi deodată pocnetul eşapamentului unei motociclete, Mary sări în picioare.

— Ce-a fost asta? exclamă ea.

— După sunet, o motocicletă, răspunse Tommy, dar când îi cuprinse umerii cu braţul, simţi că tremura toată.

— Sunt îngrozitor de fricoasă, aş vrea să am curajul… Se opri subit.

— Ai mult curaj, bătrânico scumpă. Obligaţia asta afurisită de a te ţine tot timpul după acest sărman tremurici îţi macină nervii, spuse Tommy. Şi…

De data asta nu mai încăpea nici o îndoială în privinţa zgomotului. Era un foc de armă, clar şi fără putinţă de îndoială. Fata sări în picioare.

— Oh, Tommy! exclamă ea, cu răsuflarea întretăiată. Ce bine ar fi fost dacă nu s-ar fi întâmplat asta!

Apoi se auzi zgomotul unor paşi care alergau.

— Dă-mi drumul, se auzi o voce mânioasă.

Poarta se deschise larg şi domnul Cornfort se năpusti în grădină, ca şi când ar fi fost împins de la spate.

Henry intră după el, închise poarta, se întoarse şi se aplecă. Tommy avu impresia că vede ceva strălucind în mâna lui.

— S-a întâmplat ceva?

Henry îşi întoarse privirea. Se părea că doar acum îşi dădea seama de prezenţa oaspetelui.

— Nu, domnule, nu s-a întâmplat nimic. În locul dumneavoastră, domnişoară, nu aş sta aici, afară.

— Ce este? întrebă ea încet.

— Cineva, veni răspunsul ambiguu. Apoi, adresându-se lui Tommy: Aţi zărit pe cineva, domnule, când aţi venit?

— La colţul străzii era un tip destul de afumat, spuse Tommy, amintindu-şi de apariţia trecătorului beat.

Un poliţist se ivi sub felinarul de peste drum. Trecu strada.

— Aţi auzit un foc de armă?

— Nu, domnule. Vocea lui Henry era aproape umilă. De undeva s-a auzit pocnetul unei motociclete.

În clipa aceea, ca şi când ar fi dat un semnal pentru a-şi confirma explicaţia, din depărtare se auzi un pocnet şi apoi

o succesiune rapidă de alte pocnituri.
— Asta a fost, nu? Poliţistul păru uşurat.
— După povestea cu bomba, mi s-a cerut să acord o atenţie specială acestei case. Tocmai treceam colţul ca să-i fac o vizită prietenului meu din postul următor…
Mai sporovăi câteva clipe, apoi o porni mai departe, pe stradă. Henry se apropie încet de locul unde şedeau ei.
— Cred că, în locul dumneavoastră, acum aş pleca, domnule. Era foarte respectuos şi, după cât se părea, netulburat în ciuda aventurii prin care se poate să fi trecut.
Înainte ca Tommy să răspundă, o voce chemă insistent din uşă
— Grăbeşte-te! Vino repede să-ţi pansezi braţul!
Era Cornfort, iar pentru unul care se afla în pragul veşniciei, vocea lui suna considerabil de viguros.
— Eşti rănit?
— Nimic, absolut nimic, spuse Henry, dând primul semn de nerăbdare. O zgârietură, un tufiş mi-a agăţat… mâneca.
Abia atunci Tommy îşi dădu seama că Henry îşi ţinea braţul stâng cu mâna dreaptă, puţin deasupra încheieturii.
— Dragul meu, eşti rănit, spuse fata, cu lacrimi în glas, iar Tommy îşi pierdu aproape echilibrul de uimire.
— Dragul meu? Se adresează vreodată cineva unui îngrijitor cu asemenea cuvinte tandre?
— Domnişoară Dane, vă înşelaţi cu desăvârşire. Vocea îngrijitorului era foarte fermă. Acum, lord Weald, v-aş rămâne foarte îndatorat dacă aţi pleca.
În confuzia acestei clipe, n-o mai văzu pe fată. Dar, când abia ieşise din curte, o auzi strigându-i:
— Noapte bună, Tommy.
Se întoarse pentru a-i săruta buzele reci.
— Sunt groaznic de speriată astăzi, Tommy, sunt atât de rea – n-aş fi vrut să…
Înainte de a-i putea cere o explicaţie, ea dispăru.
— Extraordinar! spuse Tommy cu voce tare, şi se îndreptă înfuriat spre hotel.

Pe drum se uită după beţiv, dar nu-l zări. Apropiindu-se de uşa de intrare, se pomeni mergând în urma unui bărbat îndesat, care putea fi petrecăreţul pe care-l văzuse la începutul serii.

Grăbi pasul pentru a-l ajunge şi a-l depăşi pe cel suspectat dar, ca şi când ar fi ştiut că este urmărit, omul îşi iuţi, la rândul său, paşii. Ajunseră lângă un grup vesel, care pleca sau se întorcea de la o petrecere, iar cel urmărit dispăru, înainte ca lordul Weald să poată face cunoştinţă cu el.

Mare parte din noaptea aceea, Tommy stătu aşezat pe marginea patului, cu braţele încrucişate, încruntându-se la modelul tapetului de pe pereţi. Erau câteva lucruri pe care viitoarea lady Weald va trebui să le înveţe, cum ar fi, de pildă, acela de a nu se adresa îngrijitorilor cu cuvinte excesiv de tandre.

CAPITOLUL XVI.

Walter Derrick mărturisea că are o fire echilibrată. Puţini erau aceia ale căror case să fie călcate de bande de spărgători înarmaţi, care să sufere atât cât suferise el, să treacă prin spaimele unui asasinat săvârşit în propria sufragerie şi care, totuşi, să se fi resemnat atât de filosofic cu atât de uluitoarea succesiune de evenimente din ultimele săptămâni.

— Echilibrul meu sufletesc, povesti el reporterului ziarului „Post Herald”, este în proporţie de nouă zecimi lene, adică lipsă totală de dorinţă de a-mi bate capul cu lucruri pe care nu le pot îndrepta sau influenţa; lenea este viciul meu preferat. Casa mea este o casă extraordinară. Mereu se întâmplă aici câte ceva alarmant. Cu o săptămână în urmă, un om care pretindea că mă cunoaşte de pe vremea când trăiam în Africa a fost găsit mort aici. Câteva zile mai târziu, o porţiune din pereţii salonului meu a fost dărâmată, iar anumite zvonuri care mi-au ajuns la ureche, împreună cu câteva întrebări misterioase pe care mi le-a pus poliţia, în special prietenul meu, inspectorul Staines, m-au condus la

presupunerea că un alt delict a fost comis, sau încercat, doar cu câteva zile în urmă.

— Este oare casa bântuită de stafii?

— Unul din servitori se jură că a zărit spectrul tatălui meu! Dar acesta, fireşte, e un truc, şi încă unul deosebit de crud.

— Care e părerea dumneavoastră, ce ar putea căuta spărgătorii? întrebă reporterul.

— Ce caută, la urma urmei, toată lumea? Bani! Unul din cei mai străluciţi ofiţeri de poliţie de la Scotland Yard a emis teoria că tatăl meu a ascuns o mare sumă de bani în vreun loc secret. S-ar putea, fireşte, să fie adevărat. Dacă da, atunci e mai bine să-i găsesc eu şi nu cei ce nu-mi dau pace; eu, cel puţin, aş plăti statului plusul de impozit pe moştenire! Totuşi, nu-mi imaginez o clipă măcar ca tatăl meu să se fi gândit vreodată la asemenea ascunzători secrete şi stupide. Moartea lui, deşi era bolnav, a survenit cât se poate de neaşteptat, şi el nu a mai avut timp să vorbească despre afacerile lui, dar sunt sigur că, dacă ar fi strâns nişte bani, mi-ar fi spus aceasta în ultimii săi ani de viaţă.

Dick Staines citi acest interviu, dimineaţa, încă în pat. Fusese tot timpul nedumerit de faptul că asasinatul din Lowndes Square şi toate evenimentele ciudate care îl precedaseră sau îi urmaseră atrăseseră foarte puţin atenţia. Veniseră câţiva reporteri şi primiseră obişnuitele declaraţii vagi pe care ofiţerii de poliţie le fac în asemenea ocazii.

Lui însă episodul pistolului cu arc (pe care nu-l dezvăluise nimănui), îi produsese o mare surpriză. Nici Larkin, nici Walter Derrick nu-i puteau oferi vreo explicaţie. Derrick era sigur că, atunci când coborâse scările cu cinci minute înainte de a ieşi din iasă, nu existase o asemenea capcană. Larkin era la fel de sigur. Dacă nu exista o altă cale, încă nedescoperită, prin care se putea pătrunde în casă, cum de a fost posibilă amplasarea pistolului în acel loc şi montarea atât de atentă a firului? Fuseseră muncitori în casă. Dick îl

văzu pe meşter, care îl asigură că niciunul din oamenii lui nu urcase mai sus de etajul unde se afla salonul. Examinat la Scotland Yard, pistolul se dovedise a fi de tip destul de comun în unele regiuni rurale cu câţiva ani în urmă; se încărca pe ţeavă şi avea mânerul retezat la câţiva centimetri de închizător.

La întoarcerea sa de la Londra, după un interviu dat reporterilor în Lowndes Square, Walter îl însoţi pe Dick la Scotland Yard pentru a vedea arma. Imediat însă ce-l zări, exclamă:

— E al meu.

Atunci când cumpărase Keyley, găsise în grajd, împreună cu o mulţime de alte vechituri, acest pistol vechi cu arc. Atrase atenţia asupra coroanei, pe jumătate ştearsă, ştanţată pe placa de alamă de pe mâner şi asupra a două crestături.

— Nu l-am mai văzut de luni, de ani de zile. Ba nu, se corectă el repede. I l-am arătat lui Tommy Weald acum două duminici şi el m-a sfătuit să-l trimit unui muzeu.

Ceea ce se potrivea foarte bine cu Tommy, care era cât se poate de darnic cu lucrurile altuia.

— Am găsit de asemenea un corn vechi pentru pulbere care era, probabil, destinată pistolului – continuă Walter, dar nu-mi amintesc să fi văzut gloanţe.

Luă o hotărâre surprinzătoare, cel puţin pentru Dick.

— Mă gândesc să stau o săptămână în casa mea bântuită de stafii şi să mă ocup eu însumi niţel cu căutarea aurului, spuse el zâmbind. Nu-i pot convinge pe servitorii mei din Keyley să se întoarcă în Lowndes Square, căci renumele casei este suficient pentru a-i înspăimânta de moarte, aşa că mă bizui pe Larkin.

— Dacă ţi-ar face plăcere să-ţi ţin de urât, propuse Dick.

— M-am gândit şi la asta. Nu pot să te instalez atât de confortabil ca Weald, dar s-ar putea să-ţi ofer mai multă distracţie!

Se îndreptară împreună spre casă şi, pe punctul de a trece pragul, Derrick spuse:

— Mi-ai povestit zilele trecute despre bătrânul Endred, inspectorul local. Se pare că ştie mult mai multe despre tatăl meu decât mine. Presupun că nimeni nu va avea nimic de obiectat dacă voi sta de vorbă cu el?

— Nu-l cunoşti? întrebă Dick.

— Nu, nu-mi aduc aminte de el. După cât pot să-mi amintesc eu, deşi îl cunoştea foarte bine pe tatăl meu, nu m-a văzut niciodată – am fost la şcoală la Northumberland până la vârsta de 17 ani.

Cu ajutorul lui Larkin şi a două femei pe care paznicul reuşi să le angajeze, domnul Derrick restabilise cumva ordinea şi curăţenia în salonul lui devastat. O bucată de pânză mai acoperea încă gaura din perete, când sosi în vizită, după-amiază, bătrânul inspector Endred. Era în timpul lui liber, explică el.

— Nu fac niciodată vizite particulare în uniformă, domnule Derrick, spuse bătrânul. Sunt unul din acei poliţişti de modă veche care nu amestecă serviciul cu plăcerea.

Aruncă o privire curioasă în jurul salonului.

— Trebuie să fi trecut 15 ani de când am fost aici ultima dată în vizită, observă el. 15 ani! Parcă a fost ieri!

Arată spre un fotoliu vechi, cu spătar înalt, în apropierea căminului.

— Acesta era fotoliul preferat al respectatului dumneavoastră tată, îşi aminti el. Aş vrea să am câte un bănuţ pentru fiecare dată când l-am văzut şezând aici!

— Ne-am întâlnit noi vreodată? întrebă Walter plin de interes.

— Nu, domnule, eraţi la şcoală pe atunci, dar nu aduc bine aminte. Singura dată când aţi fost la Londra, eu eram plecat în concediu, dar l-am cunoscut foarte bine pe tatăl dumneavoastră. Unii nu-l prea simpatizau, dar eu vorbesc despre un om aşa cum îl văd.

Inspectorul era un om în vârstă, vorbăreţ, cu o mulţime de amintiri.

— Nu, răspunse domnul Derrick; a fost o surpriză pentru mine.

— A fost o surpriză pentru mulţi dintre noi, spuse inspectorul.

— Cum de l-ai cunoscut pe tatăl meu? E greu de presupus că-l interesau treburile poliţiei.

— Am intrat în legătură datorită chestiunii cu amprentele, iar după ce am fost transferat în alt sector, am rămas totuşi în corespondenţă cu el. De fapt, domnule Derrick, am aceeaşi părere ca şi tatăl dumneavoastră. Cred că există amprente în duplicat. E logic că sistemul actual nu poate fi infailibil, când peste 60 la sută din populaţie nu poate fi controlată. Mă înţelegeţi?

— Nu, spuse Walter sincer.

Inspectorul îşi dăduse drumul şi, după cât se părea, avea convingeri chiar mai categorice decât cele care fuseseră ale regretatului domn Derrick. Era chiar foarte posibil ca pasiunea bătrânului Derrick pentru amprente să se fi datorat cunoştinţei cu acest ofiţer de poliţie cu părul cărunt.

— Să presupunem că la Albert Hall e mare bal, spuse Endred cu încântare, că se află acolo două mii de persoane şi că ne parvine o reclamaţie că o doamnă şi-a pierdut colierul de diamante. Mă urmăriţi, domnule Derrick?

Walter dădu din cap, afirmativ.

— Să presupunem că am primit permisiunea să-i percheziţionăm pe toţi cei două mii şi că, în loc de aceasta, am percheziţionat cincizeci şi am scos pe ceilalţi din cercul suspecţilor. Ar fi echitabil? Acelaşi lucru este valabil pentru sistemul amprentelor. Singurele amprente pe care le avem sunt cele ale infractorilor, iar restul populaţiei, care respectă legea, nu este niciodată cercetată din acest punct de vedere. Este aproape sigur că, dacă am avea amprentele celor patruzeci de milioane de oameni din ţara noastră, am

găsi amprente identice şi că, dacă această ipoteză se confirmă o singură dată, întregul sistem de amprente s-ar prăbuşi.

— Aceasta era şi părerea tatălui meu, spuse Derrick.

— Şi era o părere justă, insistă cu emfază inspectorul Endred. Tocmai acest lucru încerca să-l dovedească. Adunase mii, sute de mii de amprente, oameni cinstiţi, preoţi, bancheri, amprentele tuturor acelora pe care reuşise să-i convingă să i le dea.

Îi făcea, era clar, mare plăcere să-şi reînvie aceste amintiri.

— E curios, totuşi, cât erau oamenii de reticenţi! Chiar şi cei mai nevinovaţi găseau fel de fel de obiecţii. Trebuie să mărturisesc, chicoti el, că atunci când mi-a cerut să-i dau amprentele mele pentru albumul său de familie, nu am fost deloc încântat de această idee!

— Albumul de familie? întrebă repede Derrick. Ce vreţi să spuneţi?

— Aţi uitat! Eu nu uit nimic. Am o memorie ca un fişier. Îmi amintesc de acest album, o cărticică legată în piele roşie. Conţinea amprentele lui, ale dumneavoastră şi ale menajerei – nu cred să o ţineţi minte, a murit pe când eraţi încă copil – ale domnişoarei Belfer, ale surorii sale – a murit şi ea – şi ale tovarăşului său de afaceri, bătrânul Carlew. Cred că m-am simţit onorat chiar şi numai pentru că mi le-a cerut, însă nu mi-a făcut plăcere să-mi apăs degetele pe tuşieră, şi ăsta-i adevărul adevărat.

— Desigur! Îmi aduc aminte acum. Cărticica lui. Albumul de familie! Trebuie să fi avut cam cincisprezece ani când m-a chemat în biroul său şi mi-a cerut să-mi pun amprentele pe o pagină.

— Toate cele cinci degete, aprobă Endred. Exact ca la poliţie. Fapt este că tatăl dumneavoastră era fanatic în această privinţă.

— Da. Un om curios. E straniu cum de uitasem de această mică întâmplare! Nu ţin minte să mai fi văzut de atunci

albumul.

— Este undeva în casă, aş fi în stare să pariez, spuse Endred. Mă mir că nu-l căutaţi, ar fi foarte interesant, domnule Derrick.

Derrick privea prin fereastră, cu atenţia concentrată asupra căruţei unui lăptar. Calul, nesupravegheat, o luase de-a curmezişul străzii.

— E foarte periculos, observă el, modul în care aceşti lăptari îşi lasă caii nesupravegheaţi… O cărticică legată în piele roşie – mi-aduc aminte acum. Semăna cu un album de autografe. Ştiţi poate dacă conţinea şi amprentele mamei mele?

— Nu, domnule, e puţin probabil. Bătrânul nu avea încă pasiunea amprentelor atunci când a murit mama dumneavoastră, dar cred că figurau cele ale unei mătuşi bătrâne, căci mi-a arătat amprentele ei, spunându-mi că arătătorul lăsase o amprentă aproape identică cu cea a unui cimpanzeu, pe care o luase de la grădina zoologică.

Derrick aduse conversaţia asupra cartierului, asupra vechiului ordin religios care îşi avusese sediul în casa lui, iar domnul Endred se lansă imediat într-o expunere detaliată, îmbogăţită cu amintirile sale despre diverse grupări religioase excentrice pe care le cunoscuse.

Ieşind din casa domnului Derrick, inspectorul fu văzut de Dick Staines, care tocmai ieşea din casa vecină.

— Bună ziua, inspectore! Dick era curios. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic, răspunse bătrânul amabil. Tocmai am avut o mică convorbire cu domnul Derrick despre timpurile trecute.

— O, Dumnezeule, da! spuse Dick, amintindu-şi. Eu i-am dat adresa dumneavoastră.

Mergea în aceeaşi direcţie cu celălalt şi porniră împreună.

— Vă duceţi la Scotland Yard, nu-i aşa, domnule Staines? E curios, dar tot acolo merg şi eu. Îmi fac ultimele treizeci şi cinci de zile de serviciu şi am auzit vorbindu-se ceva despre

o gratificaţie. În principiu, sunt împotriva faptului ca poliţiştilor să li se acorde gratificaţii. Este contrar intereselor serviciului, dar…

— Dar, zâmbi Dick, când un veteran ca dumneavoastră iese la pensie, sunt cu totul pentru, adică pentru un ceainic de argint şi un pahar frumos gravat. Va trebui să renunţaţi la principii, inspectore.

Făcu semn unui taxi şi, cu toate protestele lui Endred, îl sili să urce.

— Mişcarea e un lucru splendid, dar exagerarea nu, spuse el. Şi cum vi se pare domnul Derrick?

— Bun om, fu răspunsul solemn; într-adevăr, o aşchie din vechiul trunchi. N-am mai întâlnit până acum un domn mai amabil. Am menţionat cu totul întâmplător povestea cu gratificaţia.

— Şi el s-a oferit să subscrie o sută de guinee.

— V-a spus asta?

— Nu, am ghicit, spuse Dick, cu un licăr de veselie în ochi.

— Fireşte că nu pot admite ca… începu Endred.

— În locul dumneavoastră aş renunţa încă o dată la principiile mele. În orice caz, meritaţi o gratificaţie. Nu există premii mari pentru un inspector în uniformă, iar dacă contribuabilul care te-a făcut să mori de foame toată viaţa vrea să-şi răscumpere greşeala, lasă-l!

Bătrânul Endred era uşurat.

— De fapt, mărturisi el, am cecul în buzunar. Iată de ce mă duc să-l văd pe inspectorul şef. Nu vreau să încalc vreun regulament tocmai acum, spre sfârşitul serviciului meu, dar dacă el spune că e în regulă…

Dick îl cunoştea bine pe bătrânul inspector şi ghici că mulţi oameni influenţi şi avuţi din cartier auziseră de pensionarea lui şi de obiecţiile sale de principiu împotriva gratificaţiilor, dar şi de faptul că era gata, cu consimţământul superiorilor săi, să accepte un mic onorar. Probabil că Derrick urma să dea exemplu şi, dacă „principiul” era admis, inspectorul Endred va primi un

număr apreciabil de mici cecuri, care să-i mângâie zilele de pensionar.

— am discutat mai tot timpul despre amprente, pasiunea părintelui său, aşa cum v-am mai spus. E nostim ce feste îţi joacă uneori memoria! Uitase până şi de albumul de familie!

— Ce fel de album? întrebă Dick care nu-l urmărea decât pe jumătate pe volubilul poliţist.

Inspectorul Endred îi povesti despre albumul cu coperţi roşii; îi descrise felul în care era legat, formatul şi numărul aproximativ de pagini.

— Da! Dick se întoarse plin de interes spre bătrân. Ţi-l aminteşti foarte bine? întrebă el repede. Cine mai figura în album?

Endred îi înşiră numele de care îşi amintea: era îndoielnic că scăpase vreunul.

— Cred că n-au mai fost alţii, cel mult cineva după mine, spuse el mândru. Nu uit nimic. Am o memorie de fişier. Cum i-am şi spus şi domnului Derrick. Parcă-l văd pe bătrânul domn şezând colo, în fotoliu, şi scriind sub amprentele mele numele, data naşterii, domiciliul, totul! Şi-mi aduc aminte cum măsura, şchiopătând, camera în lung şi în lat, condamnând sentenţios sistemul actual al folosirii amprentelor. „Endred”, îmi spunea…

În clipa aceea, Dick îi spuse şoferului să oprească. Se aflau la o mică distanţă de Scotland Yard.

— Am să intru, dacă n-aveţi nimic împotrivă. Inspectorul şef mi-a fixat o oră. Endred se uită la ceasul lui mare. Dumnezeule, nu mai am decât un minut.

Dick îl lăsă să plece şi-l plăti pe şofer. Se îndreptă agale spre intrare, când zări deodată un om stând pe bordura trotuarului. Era cu spatele spre detectiv, dar silueta îi era cunoscută. Unde îl văzuse? Trecu încet pe lângă el şi-l privi dintr-o parte. Se opri brusc.

— Henry! exclamă Dick uluit.

Era îngrijitorul neras, care trăgea gânditor dintr-o pipă de lut, cu privirea aţintită asupra Tamisei.

CAPITOLUL XVII.

Nu prea părea mirat; nu era nici măcar surprins. Îi dădu lui Dick senzaţia că nimic în lumea asta nu a reuşit vreodată să-l impresioneze.

— Bună dimineaţa, domnule.

Vorbea încet şi respectuos. Înclină puţin capul.

— E un loc frumos. Pentru mine, fluviul este chiar mai interesant decât marea. Priviţi acest remorcher cu şlepurile pe care le trage, ca o lebădă cu pui urâţi! Te întrebi ce fel de viaţă or fi ducând aceşti oameni.

— După ce termini cu filosofia, Henry, poate ai să-mi spui de ce eşti la Londra şi ce face între timp sărmanul domn Cornfort, ca să nu mai vorbim de domnişoara Dane?

Îngrijitorul îl privi cu reproş.

— Domnul Cornfort este în pat – răspunse el aproape şoptind. Mă tem că s-ar putea să nu mai folosească niciodată căruciorul.

— Chiar aşa de rău e? întrebă vesel Dick. Într-adevăr, nu poţi trăi o veşnicie. Dar domnişoara Dane?

— E în oraş, domnule, caută un lucru pe care l-a pierdut la Londra. Un fleac fără valoare, dar foarte preţios pentru ea. Fetele tinere au ideile lor, domnule Staines, şi e greu să le faci să renunţe la ele.

Dick era amuzat, dar şi puţin enervat. Avea sentimentul că omul acesta îşi bătea, în ascuns, joc de el.

— Şi cine are grijă de domnul Cornfort? vru el să ştie.

Henry se posomorî.

— Trei infirmiere calificate, răspunse el în şoaptă.

Dick întoarse privirea spre intrarea boltită a Scotland Yardului.

— Mary este acolo?

— Cred că da, domnule.

— Dar nu acolo trebuia să intre pentru a întreba de un obiect pierdut. Ceva mai departe. Indică direcţia.

Henry urmări degetul lui Dick şi păru interesat de clădirea joasă pe care o indica.

— Într-adevăr, domnule? întrebă el plin de interes. Cred că domnişoara Dane are doar cunoştinţe rudimentare în ce priveşte poliţia. Presupun că acordă o importanţă atât de mare obiectului pierdui, încât încearcă să fie primită de inspectorul şef.

— De inspectorul şef? Bourke?

Henry confirmă din cap.

— E o tânără deosebită. Nu obişnuieşte să apeleze decât la cei mai mari.

Dick îl cercetă cu atenţie, dar ochii albaştri ai lui Henry îi susţinură privirea scrutătoare fără să clipească măcar.

— Spune-mi, îl întrebă Dick, ce-ai fost înainte de a deveni îngrijitor?

Timp de o clipă Henry păru încurcat şi tuşi în spatele mâinii înmănuşate. Dick observase că, atunci când îşi ridicase mâna, mişcarea fusese ţeapănă şi Henry făcuse a grimasă de durere. Se întrebă ce se întâmplase cu braţul lui.

— În tinereţe eram boxer profesionist, răspunse el, iar Dick rămase uluit. E destul de greu să crezi că un om cu fizicul meu a putut să aibă succes într-o profesie atât de obositoare, spuse Henry, vorbind cu cea mai mare precizie şi, pentru a atenua şocul, vreau să vă explic că am fost de asemenea profesor de matematică la o universitate cât se poate de onorabilă. Am constatat că pugilismul este mai rentabil, deşi a fost oarecum un dezastru pentru cariera mea didactică.

— Categorie uşoară? întrebă Dick, fără convingere.

— Pană, spuse Henry cu gravitate. Sunt singurul care l-a doborât vreodată pe Digger Bill Ferrers. L-am adormit în repriza a unsprezecea. De atunci nu şi-a mai revenit.

Dick îl privi cu suspiciune. Îşi bătea joc de el, îngrijitorul? Înainte de a putea pune o nouă întrebare, o zări pe Mary Dane. Mergea repede, dar încetini pasul când dădu cu ochii de el. Henry urmărea imperturbabil desfăşurarea întâlnirii lor. Dick bănuia că se amuză.

— Cred că Henry ţi-a povestit despre domnul Cornfort?

— A murit? întrebă Dick brutal.

— Cât de brutal eşti! Bineînţeles că nu! Sărmanul e în pat.

— Iar dumneata ai venit la Scotland Yard în legătură cu?…

— Cu ceea ce ţi-a spus Henry, îl întrerupse ea calm. Te rog, nu-mi lua un interogatoriu pe stradă! Sunt de părere că domnul Bourke al tău e un deliciu.

— Îi voi transmite părerile dumitale.

— Îţi mulţumesc, Henry, nu e nevoie să mă aştepţi. Domnul Staines mă invită la ceai. Să mergem pe jos prin parc, îmi plac parcurile.

— Mă rog, spuse Dick.

Privi înapoi peste umăr. Henry continua să stea acolo unde îl lăsaseră, contemplând apele fluviului.

— Unde e căruciorul? întrebă Dick. Ar fi trebuit cel puţin să ia cu el la Londra acest vehicul interesant – pare dezbrăcat fără el! Mi-ar fi plăcut să vă văd pe amândoi opriţi de un agent de circulaţie!

— Eşti destul de urâcios în după-amiaza asta, spuse ea. Eu nu folosesc niciodată cărucioare. Te răpesc de la treburile tale, ceea ce denotă egoism din partea mea, dar nu am nici un fel de remuşcări.

— Tu eşti munca mea, spuse el, şi grija mea.

Se îndreptară spre Whitehall, intrând în parc, păşind agale, un ritm de mers potrivit pentru un parc.

— Ce mai face stafia? întrebă ea, pornind pe aleea din jurul lacului.

— Nu prea bine, răspunse Dick. A renunţat la cărucior şi preferă acum patul.

— Te referi la domnul Cornfort? Cât de absurd eşti!

— Mă refer la stafia care pune capcane cu pistolul în calea oamenilor.

— Aproape că a şi reuşit! Dragul meu, eram teribil de îngrijorată în seara aceea! Sper că n-ai să treci niciodată prin emoţiile prin care am trecut eu. Groaznic!

— Ce te-a făcut să crezi că în casă se afla un pistol cu arc?

— Instinctul, spuse ea, şi Dick ştiu că spune adevărul. Presupun că atunci când o femeie are faţă de un bărbat sentimentele pe care le am eu, inteligenta ei se ascute până la punctul în care instinctul capătă posibilitatea să funcţioneze şi în împreunări de necrezut. Credeam că mor, stând lângă telefon şi aşteptând să-ţi aud vocea; Dick, sper că n-ai să mai rişti?

— Ba, ca să-ţi spun drept, da.

Ea se opri brusc şi îl privi, cu buzele întredeschise şi cu ochii măriţi de teamă.

— Ce vrei să spui?

— Walter Derrick se întoarce să locuiască aici şi m-a invitat să dorm la el.

Ea nu spuse nimic, dar o porni din nou, încet.

— Când te duci acolo?

— Mâine, cred. Tommy nu mi-a spus când se întoarce. Apoi, aducându-şi aminte: acum este probabil la Londra.

— Ba nu; i-am spus că am să mă întorc diseară.

— Şi nu te întorci?

Ea ezită.

— Henry dorea mult să meargă la teatru şi i-am promis că-i voi da posibilitatea. Apoi schimbă subiectul. îmi place Bourke al tău! E un grăsan simpatic. A fost foarte sever la început, dar am devenit buni prieteni.

— Pentru ce te-ai dus la el?

— Am pierdut o brăţară. Apoi după o pauză: De ce mă sileşti să mint? M-am dus la el pentru povestea aceea cu aruncarea bombei. De fapt, el mi-a scris şi m-a rugat să vin să-l văd. Ştii, cred că municipalitatea din Eastbourne a oferit o răsplată de 500 lire?

Dick dădu din cap afirmativ. Văzuse ştirea în ziar. În plus, întâmplarea din acea seară petrecută de el la Eastbourne îi dăduse de lucru tot timpul de când se înapoiase la Londra. Dick încercă s-o descoasă într-o serie de chestiuni care-l interesau dar, cu multă abilitate, ea le ocoli şi când ajunseră în faţa unui magazin Dick nu aflase încă nimic. Ea îl informă

că avea ceva cumpărături de făcut şi urcă cu liftul până la etajul patru. Dick se opri s-o aştepte la intrarea în biroul de informaţii.

Cunoştea bine acest birou. Aici puteau fi scrise şi primite scrisori. Pentru uzul clienţilor, se aflau câteva mese de scris, iar încăperea era destul de plină, în majoritate de femei. Se gândise deseori la valoarea pe care putea s-o aibă un asemenea birou pentru o minte criminală. O zări pe Mary intrând, îndreptându-se spre una din funcţionare şi întrebând-o ceva. Funcţionara făcu semn negativ din cap, căutând repede ceva într-una din despărţituri şi întorcându-se cu mâinile goale. Apoi îl văzu şi Mary, îi zâmbi şi flutură mâna în semn de salut.

— Îngrozitor! spuse cu umilinţă prefăcută când ajunse în faţa lui. M-ai prins în flagrant delict… corespondenţă clandestină… de ce mă spionezi? Pentru că eşti detectiv?

— Nu spionam! răspunse Dick indignat. Eram întâmplător lângă intrare şi te-am văzut.

— Eu nu te-am lăsat la intrare, observă ea sever. Acum stai aici şi nu te mişca. Mă duc să-mi cumpăr câteva lucruri!

Dick aşteptă zece minute, un sfert de oră, dar ea nu se întoarse. Atunci îl întrebă pe supraveghetor.

— Da, domnule, îmi amintesc de doamna. A vrut să ştie unde este raionul de lenjerie.

Dick mai aşteptă un sfert de oră. Nu se zărea nici urmă de Mary Dane. Tocmai se îndrepta spre ieşire, când o zări, venind spre el, pe funcţionara de la biroul de informaţii.

— Scuzaţi-mă, eraţi împreună cu domnişoara Dane, nu-i aşa?

— Da, răspunse el mirat.

— Această telegramă a fost tocmai transmisă prin telefon. Ţinea în mână o foaie de hârtie. Vă vedeţi cu domnişoara Dane?

— Da, sper.

Funcţionara se întoarse, luă un plic de pe birou, strecură foaia înăuntru şi i-l dădu.

Dick puse telegrama în buzunar şi porni în căutarea fetei. Nu era la etajul unde se aştepta s-o găsească şi, astfel, se întoarse în locul unde se despărţise de ea. Era un om răbdător, dar numai un înger ar fi putut aştepta o oră, fără să se enerveze câtuşi de puţin. În cele din urmă, într-o stare de spirit nu prea plăcută, se hotărî să plece. Tocmai ieşea pe marea uşă turnantă în stradă, când văzu un comisionar îndreptându-se în goană spre el.

— Sunteţi domnul Staines, nu-i aşa? O tânără doamnă a lăsat un mesaj pentru dumneavoastră. A spus că a fost chemată de cineva şi că un domn, al cărui nume l-am uitat, s-a îmbolnăvit.

— Cornfort? întrebă Dick.

— Întocmai, domnule, spuse comisionarul. M-a întrebat dacă vă cunosc şi, desigur, vă cunosc, pentru că aţi mai fost pe aici. În interes de serviciu, zâmbi el, cu gura până la urechi.

Dick nu era amuzat.

Era supărat pe Mary şi mai mult decât supărat pe el însuşi. Ea îşi luase obiceiul de a-l face să se simtă ca unul din cei mai mari proşti din lumea asta. Era furios la culme când dădu buzna la Scotland Yard, ciocnindu-se de statura corpolentă a domnului Bourke, care se oprise în colţul culoarului pentru a-şi aprinde un trabuc.

— Ai întârziat cu peste două ore, se răsti Bourke, retezându-şi greşit trabucul. Nu te scuza, deoarece uitasem că trebuia să vii aici. Am arestat un om la Bexhill pentru aruncarea bombei, dar pare să aibă un alibi. A fost fără îndoială maşina lui, dar pare sigur că a vândut-o pe un preţ de nimic acum două săptămâni…

— Ce a vrut Mary Dane? lăsă Dick să-i scape fără să vrea.

— Mary Dane? Bourke îşi scărpină a doua bărbie. Stai să văd ce voia? A, da, în legătură cu bomba. O fată drăguţă, nu? îl privi şiret pe Dick. Şi deşteaptă. Ce mai criminal ar fi!

— Credeţi?… începu inspectorul Staines.

— Niciodată, veni răspunsul prompt al celuilalt. Prea inteligentă. Ne vedem mâine.

Dispăru înainte ca Dick să-i poată pune vreo altă întrebare. Fără îndoială că şeful era supărat, pe bună dreptate, căci inspectorul Staines întârziase cu mult peste două ore şi, în plus, îi stricase un trabuc de cea mai bună calitate.

CAPITOLUL XVIII.

Biroul lui Dick se afla lângă cel al inspectorului şef, o încăpere mică, îngustă, care era folosită, la nevoie, pentru adăpostirea unor suspecţi aduşi la Scotland Yard pentru a fi cercetaţi. Fereastra era zăbrelită, iar mobila solidă, foarte greu de mişcat din loc, o precauţie necesară de la acea întâmplare memorabilă când „Lupe” Leggatt aproape că i-a spart capul celui care-l interoga, folosind un scaun aflat la îndemână. De atunci mobila era din cea mai simplă şi mai puţin manevrabilă.

Se aşeză la birou pentru a citi scrisorile care se adunaseră în ultimele două zile. Nu era nimic important. Băgând mâna în buzunar pentru a scoate două scrisori care-i şi sosiseră acasă şi pe care nu le deschisese încă, dădu peste mesajul telefonic şi-l scoase. În graba ei, funcţionara nu scrisese pe plic nici nume, nici adresă, şi când îl întoarse văzu că nu era lipit. Răsuci plicul în mână. Ar fi fost nespus de urât să-i citească corespondenţa particulară, dar ar fi fost o nespusă prostie să n-o citească. În afară de aceasta (iată pretextul salvator) ea l-ar putea chema la telefon şi, în acest caz, s-ar afla în situaţia de a-i comunica mesajul. Puse plicul pe birou şi îl privi ţintă. Dar dacă era ceva care o încrimina… sau un mesaj personal din partea vreunui bărbat… Acest gând îi străpunse inima ca un ghimpe.

„Prostii!” gândi el şi, cât se poate de hotărât, scoase foaia de hârtie din plic. Era o telegramă din Cape Town şi era adresată către… Mary de Villiers!

Mary de Villiers! Înseamnă că Lordy Brown nu se înşelase. Fata pe care o atacase în seara aceea era într-adevăr cine

credea el că este; Dick îşi aminti de referirea la această misterioasă domnişoară de Villiers, în scrisoarea pe care o găsise în buzunarul lui Lordy Brown.

Cu aceste gânduri în minte, citea mecanic, fără să-şi dea seama de sensul mesajului, dar deodată îşi concentră atenţia asupra cuvintelor pe care le avea în faţa ochilor. Se putea constata că este o telegramă cu răspuns plătit şi suna astfel: „Vă mulţumesc, domnişoară de Villiers, pentru banii care au picat la ţanc, căci muream de foame. Îmi pare rău că Lordy a murit, dar mă aşteptam la asta. Vă mulţumesc, domnişoară de Villiers.

Doamna Lordy Brown”

Citi de câteva ori mesajul încercând să-i găsească un sens ascuns, deşi acesta era evident. Mary de Villiers trimisese bani acestei femei şi, în acelaşi timp, o înştiinţase de moartea lui Lordy… Dar de ce să trimită bani? Şi ce fel de bani? Şi brusc, îi fulgeră prin minte dezlegarea misterului. Când Brown părăsise hotelul, unul din buzunarele lui era înţesat de bancnote; când i s-a găsit cadavrul, buzunarele îi erau goale. Cineva luase banii… Mary! Ea fusese aceea care i-a trimis banii doamnei Brown la Cape Town. Dar de ce?

Trei lucruri erau evidente. Mary Dane se aflase în casă în noaptea asasinatului, îl ucisese pe Lordy sau îl găsise pe moarte – mai probabilă era a doua alternativă. Lordy Brown o recunoscuse din nou şi o rugase să trimită banii soţiei lui. Altfel, ea nu avea de unde să ştie că femeia se afla în nevoie. Mary a fost aceea care l-a pansat şi l-a îngrijit; probabil că nu-l părăsise până şi-a dat sufletul.

Dar cine l-a ucis pe Brown? Existau oare două bande, angajate în această căutare bizară, care se ciocneau uneori între ele?

Telefonul din dreptul cotului său sună şi ridică receptorul.

— Tu eşti, Dick? Era vocea încordată a lui Mary.

— Da, răspunse el. Mary, am deschis telegrama aceea

— Da, da, ştiu – spuse ea nerăbdătoare, de la doamna Brown? Mi s-a spus când m-am întors. Dick, vrei să faci ceva

pentru mine?
— Dacă pot, începu el.
— Fără „dacă”, dragul meu. Vorbea extrem de serios. Trebuie.
— Ce vrei să fac?
Crezu că aude nişte şoapte la celălalt capăt al firului şi apoi:
— Vreau să-mi dai drumul în casă cam pe la ora unu noaptea. Trebuie să-i spui lui Derrick că dormi la Tommy. Stai în spatele uşii şi în clipa în care mă auzi zgâriind lemnul, deschizi şi-mi dai drumul. Ţine toate luminile stinse. Şi vreau să mă păzeşti ca şi când… ca şi când m-ai iubi. Să nu mă scapi din ochi. Vrei să faci asta? Minns ştie că vin. Te rog, nu mă întreba nimic, dragul meu. Vrei s-o faci?
— Da, răspunse el, şi în clipa aceea se auzi un ţăcănit. Legătura fusese întreruptă.
„Minns ştie că vin!”
Era şi Minns amestecat în escrocherie, dacă într-adevăr despre asta era vorba? Se pare că da. Iată o încurcătură mai puţin importantă, care totuşi trebuie clarificată.
Un sfert de oră după ce ajunsese acasă, imperturbabilul Minns intră în camera lui, pentru a-l anunţa că cina e servită.
— Am avut astăzi veşti de la stăpânul meu, domnule. Se întoarce în oraş la sfârşitul săptămânii. Ştiţi că stăpânul meu se va căsători…
— Ştiu asta, dar există o mulţime de lucruri despre care nu sunt atât de bine informat, spuse Dick, observându-l. Cred că o cunoşti pe domnişoara Mary Dane?
— Da, domnule, răspunse majordomul, fără să şovăie.
— O cunoşti pe domnişoara Mary Dane, infirmiera?
— Da, domnule. Domnişoara care a venit aici într-o seară… dacă-mi amintesc bine, domnule, aţi condus-o la gară.
Dick uitase acest episod, care explica, în orice caz, calmul majordomului.
— Ai primit vreo înştiinţare de la ea?

— Da, domnule, câteva. Omul nici nu clipea sub privirea lui scrutătoare.

— Eşti oare, indiferent în ce fel, un partener de-al ei?

Minns zâmbi, în felul lui liniştit şi politicos.

— Da, într-un sens, sunt, domnule. Am ajutat-o de câteva ori, când a cercetat casa de alături.

— Dumnezeule! Dick era uluit, aproape că nu-i venea să-şi creadă urechilor. Vrei să spui că ştiai…că domnişoara Dane obişnuia să intre prin efracţie în casa de alături?

— Nu prin efracţie, domnule, răspunse Minns cu grijă. Şi nici nu sunt absolut sigur că era domnişoara Dane. Am auzit că are o dublură. În orice caz, ştiu că persoana care s-a prezentat drept domnişoara Dane a vizitat de câteva ori casa domnului Derrick.

Dick nu visa.

Iată un om cinstit, respectabil, aflat de douăzeci de ani în serviciul lui Tommy Weald şi al tatălui acestuia, recunoscând cu calm şi neruşinare că a ajutat la o serie de delicte comise împotriva unui vecin paşnic.

— Cred că vom discuta mai în detaliu această chestiune mai târziu, Minns, spuse el liniştit. Nu sunt foarte sigur că nu te-ai băgat în ceva foarte grav.

— În orice caz, domnule, v-am scos o dată din ceva foarte grav, replică el, lăsându-l pe Dick înmărmurit.

— Toate astea sunt un fel de Alice în ţara minunilor, îşi spuse Dick, după ce omul părăsise camera. Acest majordom inofensiv!… Totul era de necrezut! Exceptând cazul în care îl includea şi pe Minns în noua lui ipoteză.

Derrick sosi în timp ce Dick îşi lua cina. Se hotărâse să doarmă în casă în noaptea aceea, spuse el, şi n-ar vrea Dick să-i ţină de urât? Era o propunere pe care Dick Staines ar fi primit-o fără ezitare dacă nu ar fi ştiut despre întâmplările ce urmau să se producă în noaptea aceea.

— De fapt, să ştii că nu este absolut important să vii, spuse Derrick, când îşi dădu seama de ezitarea celuilalt. Mâine voi putea să te instalez mult mai confortabil decât o pot face în

seara asta. Dacă n-ai nimic împotrivă, te-aş ruga să pui în funcţiune soneria aceea mobilă, dacă intră frica în mine, trec peste scândura de lemn pe care ai fixat-o la dumneata pe balcon.

Aceasta, de asemenea, în alte împrejurări ar fi putut fi o propunere acceptabilă. Derrick rămase perplex în faţa lipsei lui de entuziasm şi râse.

— Te temi să nu-ţi strice careva somnul, nu-i aşa? Ei bine, dacă te aştepţi să petreci în casa mea nopţi albe, nu pot să ţi-o iau în nume de rău, dar părerea mea este că, în următoarele câteva zile, vom da de furcă atât de tare stafiei sau stafiilor, încât nu vor mai tulbura niciodată liniştea casei din Lowndes Square.

Refuză invitaţia lui Dick de a lua o gustare împreună. Lua cina la club şi-l va vizita din nou în drum spre casă.

— Nu ştiu deloc ce să fac cu blestemata asta de casă, spuse el, în timp ce se ridica să plece. Am dat astăzi cu banul ca să decid dacă să pun sau nu să fie dărâmată şi să construiesc din temelii o casă nouă. Dacă într-adevăr există un loc secret, demolarea este metoda cea mai eficace de a-l găsi!

Se opri la uşă.

— Am aflat că ai fost de faţă la întâmplarea aceea cu bomba de la Eastbourne. Asta ce naiba crezi că mai e? Cine să fi fost, un anarhist?

— Nu ştiu ce politică face domnul Herman Lavinski, răspunse Dick, dar îmi imaginez că nu e lipsit de violenţă.

Walter Derrick îşi încruntă sprâncenele.

— Lavinski? Ăsta e numele tipului? Sună a nume străin! Râse cu multă poftă de această banalitate iar Dick, la multă vreme după plecarea lui, şi-ar fi dorit să nu fi râs astfel.

Se instală comod pentru a aştepta trecerea orelor până la sosirea lui Mary pentru misterioasa ei misiune. Încetase să mai fie uluit, încetase să se mai mire. Făcuse atâtea speculaţii asupra straniei comportări a fetei, încât capul începuse să-i vâjâie. Minns aduse cafeaua, punând solemn

tava pe masă, când Dick, fără nici un motiv în afara impulsului subit care îl făcu să vorbească, îl întrebă:

— Ai fost vreodată în Africa de Sud, Minns?

— Da, domnule.

— Când anume?

— După moartea stăpânului meu, domnule, când domnul Thomas, cum îi spuneam noi, era copil încă. Mi-am găsit un serviciu în Africa de Sud.

Există o expresie anumită, cunoscută de orice ofiţer de poliţie cu experienţă, un fel de stânjeneală, şi această expresie se ivi şi dispăru pe faţa lui Minns, în numai o fracţiune de secundă, suficientă însă pentru a fi observată.

— Minns, spuse Dick blând, ai avut încurcături în Africa de Sud?

— Da, domnule, răspunse el răguşit. Am fost acuzat de ceva.

— Furt?

— Da, domnule. Dar eram cu desăvârşire nevinovat.

— Ai fost condamnat?

— Nu, domnule. Apoi umbra unui zâmbet îi flutură pe buze. Am fost unul dintre acei nevinovaţi realmente nevinovaţi! Tribunalul a respins acuzaţia, dar pot să vă spun, domnule, era cât pe-aci s-o păţesc, până când, din fericire, a fost descoperit adevăratul vinovat, deşi nu a fost prins niciodată.

— Lordy Brown? întrebă Dick repede, dar Minns scutură din cap.

— Numele n-are importanţă, domnule. A reuşit să se angajeze lacheu în casa unui binecunoscut milionar african, de unde a furat argintărie. Pot să vă dau toate amănuntele mâine, domnule, dacă doriţi. Cumnata mea a păstrat tăieturile din ziare. După ce le veţi citi, nu cred că vă veţi îndoi o clipă măcar că am fost nevinovat.

— Hm! spuse Dick. Niciodată nu mi-ai spus că îl cunoscuseşi?

Minns nu răspunse.

— Ai cunoscut-o pe domnişoara Dane în Africa de Sud?

— Nu, domnule. L-am cunoscut pe tatăl dumneaei, însă nu pe domnişoara Dane.

— Se numea domnişoara de Villiers? sugeră Dick.

— Cred că da, domnule, spuse Minns. Domnul mai doreşte ceva?

Aceasta ar putea explica atitudinea ieşită din comun a majordomului. Cunoştea această familie misterioasă. Apoi îi veni o idee. Biblioteca lui Tommy era compusă în cea mai mare parte din anumite lucrări de referinţă. Urcă la etaj şi răscoli mult timp printre rafturi, până găsi ceea ce căuta. Era un volum vechi de cinci ani, cu date despre box. Îl aduse jos şi răsfoi cu răbdare paginile.

Erau biografii prescurtate de boxeri, în viaţă sau decedaţi, iar după un timp dădu peste numele pe care îl căutase fără prea mare speranţă însă. Henry spusese adevărul. Iată-l:

Ferrers, W. G. (Digger Bill Ferrers) campion al Australiei la categoria pană, campion al Africii de Sud la categoria pană…

Urma o listă a meciurilor sale. Degetul lui Dick alunecă în josul paginii, până se opri:

Cape Town, învins K. O. în repriza 11 de H. de Villiers fost boxer amator, campion mondial la categoria pană.

Henry spusese adevărul! De Villiers! Henry nu spusese numai adevărul, ci îşi dezvăluise şi numele adevărat… Mary îi spusese că are un tată. Era Henry!

CAPITOLUL XIX.

Se aşeză brusc în fotoliu, fixând cu o privire ţeapănă foaia de hârtie tipărită din faţa lui. Gândurile îi fură întrerupte pe neaşteptate. Uşa se deschise cu violenţă şi Tommy Weald intră ca o furtună. Părul îi era răvăşit, faţa stropită de noroi, iar haina de piele şi mănuşile ude arătau că venise cu maşina, în mare grabă.

— Ai văzut-o pe Mary? Vocea îi era încordată şi plină de îngrijorare; fără să aştepte un răspuns, continuă: Au şters-o azi după-amiază, bătrâne! Toată banda: Mary, Cornfort,

presupus a fi pe moarte, Henry, toţi, nu, nu toţi, căruciorul a rămas! Aşa de repede au plecat, că nici căruciorul nu l-au luat. Extraordinar, bătrâne, n-au lăsat nici o vorbuliţă, au şters-o, pur şi simplu! Trebuie să fi plecat dimineaţa. Şi când te gândeşti, bătrâne, că eu mă plimbam în sus şi în jos în faţa casei, făcând poezii! Ce să-ţi spun, nu am cuvinte!

Făcu o pauză doar cât să-şi tragă răsuflarea, evident nu pentru a aştepta vreun răspuns, căci înainte ca Dick să poată deschide gura, şuvoiul de cuvinte se dezlănţui iar.

— Sunt disperat, bătrâne! spuse el. Dacă bestia aceea cu bomba îi poartă vreo pică îngrozitoare lui Mary? M-am oprit la Streatham să iau un ziar şi mai că am fost înhăţat de un sticlete pentru că nu aprinsesem farurile, dar trebuia să-l citesc. Am văzut un titlu „Femeie găsită asasinată în West End”… ar putea fi ea, bătrâne! Nu poţi să faci ceva, Dick? întrebă el disperat. Doar eşti poliţist! Îmi eşti prieten. Aş răscoli tot oraşul ca s-o găsesc. Au plecat cu o maşină pe la prânz, Henry, Mary, sora de noapte şi sărmanul infirm; ăsta aproape că s-a dus, aşa că nu importă, dar nici măcar un semn de la ea, bătrâne. Au plecat cu toţii împreună, au lăsat căruciorul!…

— Dacă ai tăcea puţin, spuse Dick, ţi-aş putea spune că am văzut-o pe Mary.

— Aici! La Londra? răcni Tommy.

— Aici la Londra, şi pe Henry, dacă asta te consolează.

— Phuu! Tommy îşi şterse fruntea transpirată şi se prăbuşi pe un scaun. Sună-l pe Minns, bătrâne, asta cere o sticlă. E o fată rea. Sunt foarte supărat pe ea. Unde locuiesc, Dick?

Dick nu-l putu lămuri în această privinţă, dar îi spuse lui Tommy că fata va veni în noaptea aceea. Ar fi fost foarte neplăcut dacă nu i-ar fi spus-o, mai ales că Tommy intenţiona, evident, să doarmă acasă. Dar Tommy îl scăpă de această dilemă.

— Dar unde locuieşte? Crezi că ai să primeşti veşti de la ea? Dacă da, te rog să mă suni!

— Dar unde pleci? întrebă Dick.

— N-aveam de gând să plec nicăieri, voiam să rămân pur şi simplu aici, bătrâne, să plâng cu capul pe pernă. Dar dacă trăieşte… asta e tot ce voiam să ştiu. Plec într-un locşor în Surrey… ştii!

Îşi ciocăni nasul cu arătătorul, plin de şiretenie.

— Nu ştiu, spuse Dick obosit; doar dacă vrei să spui, cu gestul ăsta, că te duci să-ţi faci o operaţie estetică la nas.

— Luna de miere, bătrâne, totul este aranjat pentru săptămâna viitoare.

— Săptămâna viitoare! Dick aproape că răcni aceste cuvinte. Eşti nebun! Vreau să zic… spuneai că-i în septembrie.

— Săptămâna viitoare, spuse Tommy calm. Ne-am hotărât alaltăieri.

Dick avu senzaţia că este purtat peste cascada Niagara de către un echilibrist de mare clasă, care mergea pe sârmă. S-ar putea să nu fie deloc în primejdie. Pe de altă parte…

— Dă-mi numărul tău de telefon, spuse el.

Tommy îşi scoase mănuşa udă, luă un creion în mână, dar nu scrise nimic.

— Nici nu ştii ce înseamnă pentru mine cele ce mi-ai spus, bătrâne. Eram ca un nebun furios. Sinucidere, plecare în străinătate, vânătoare de lei, m-am gândit la toate.

Dispăru tot atât de rapid cum apăruse şi Dick văzu în imaginaţie o maşină gonind cu viteză nepermisă pe străzile pline de lume. Abia când era prea târziu îşi dădu seama că Tommy nu-i lăsase nici o adresă.

De cum se lăsă întunericul, Dick urcă în camera lui şi era cu un picior trecut peste balustrada balconului când îşi aminti de promisiunea făcută fetei. Şi totuşi, în nici un moment, de când preluase acest caz, nu dorise mai mult ca acum să cerceteze casa nelocuită a lui Walter Derrick. Se mulţumi să examineze, cu oarecare curiozitate, faţada ei deloc atrăgătoare, cu cărămizi smălţuite, ruşinea cartierului. Balcoanele de piatră, parcă lipite pe faţa casei, erau urâte şi total nepotrivite cu restul. Ferestrele, remarcă

el prima oară, erau disproporţionate, înalte şi înguste şi prost amplasate. Curios că nu observase lucrul acesta până acum.

Privi în jos. Dedesubt, la etajul salonului, balconul era mai larg decât cel din dreptul său. Nici măcar întunericul şi luminile de pe stradă nu reuşeau să mascheze urâţenia apăsătoare a clădirii. N-ar fi o pagubă prea mare dacă Derrick şi-ar pune în practică ameninţarea şi ar dărâma-o din temelii. El ar folosi cel puţin un arhitect modern şi ar ridica o casă demnă de acest cartier cu clădiri frumoase.

Ce om straniu era şi acest Derrick… reflectă el.

Uşile biroului erau deschise şi, din locul în care se afla, zări într-unul din geamuri reflexul de o clipă al luminii unei lanterne. Derrick nu putuse încă să-şi termine cina. În afară de aceasta, ar fi trecut pe la el în drum spre casă, aşa cum promisese.

Ridică din nou piciorul pentru a-l trece peste parapet şi din nou auzi în gând avertismentul insistent al lui Mary Dane. Cine putuse intra în casă şi cum? Nu cumva pe scara aceea ascunsă în perete? Fereastra se mişcă şi el făcu un pas înapoi, în cameră, ţinând sub observaţie marginea balconului; văzu deodată ivindu-se o mână înmănuşată, urmată de un cap.

În întuneric nu ar fi putut distinge faţa, dar din stradă venea suficientă lumină pentru ca să vadă masca, înfăşurând nu numai faţa, dar şi capul necunoscutului, precum şi cele două găuri tăiate neglijent, prin care străluceau doi ochi. Aşteptă o clipă, apoi ieşi pe balcon.

— Pe tine te caut! spuse el.

Zări o mână ridicându-se brusc şi se lăsă în jos, ca o piatră, balconul neoferindu-i decât o acoperire cu totul insuficientă.

Simţi ceva trecându-i şuierând prin păr. Văzu fulgerul, dar nu auzi alt sunet decât pocnetul înăbuşit al exploziei. Se afla la discreţia necunoscutului, căci stâlpul îngust de piatră după care se ghemuise nu-i oferea prea mult adăpost.

Dar, după primul glonţ, omul mascat se răsuci pe călcâie şi dispăru prin fereastra deschisă. Dick era iarăşi cu un picior peste parapet. Şi din nou amintirea lui Mary Dane îl chemă înapoi.

Se întoarse în camera lui, sări peste treptele primului etaj şi ar fi sărit şi peste celelalte, dar Minns se afla în calea lui. Îl împinse la o parte, coborî în goană ultimele trepte şi trânti uşa de perete.

În prag, stătea Walter Derrick, cu mâna ridicată spre sonerie, iar Dick în graba lui era cât pe-aci să-i trântească pe cele trei trepte care duceau de la uşă în stradă.

— Pentru Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

Detectivul nu răspunse. Se îndreptă spre uşa casei lui Derrick şi o încercă. Era încuiată.

— E cineva acolo? întrebă Derrick grăbit.

Cele două uşi se aflau alături, doar o balustradă joasă despărţea cele două platforme de piatră care formau treapta de sus.

— Vino aici, spuse Dick, iar Derrick răspunse cererii lui, clătinând mirat din cap. Încearcă uşa!

— Ce vrei să faci? întrebă Derrick, văzându-l că se opinteşte. Vrei să intri? Am cheia.

Se căută prin buzunare şi găsi ceea ce dorea.

— Nu, nu vreau să intru.

Dick se uita la treapta largă. Plouase şi strada era udă, dar cele două intrări acoperite, ca şi faţadele caselor, nu se găseau în bătaia vântului şi erau perfect uscate.

Derrick îşi scutură capul, mirat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Vocea lui trăda enervare. M-am cam săturat de toate aceste mistere.

— Nici un mister. Un domn mascat a tras asupra mea, de pe balconul dumitale de sus.

— Ei, drăcia dracului!

Derrick întoarse capul. Doi oameni stăteau pe bordura trotuarului, urmărind curioşi scena.

— Cine sunt ăştia? întrebă el.

— Nu trebuie să-ţi baţi capul în privinţa lor, răspunse tăios Dick. Sunt de la Scotland Yard.

Făcu semn unuia dintre ei.

— Ai văzut ceva?

— Nu, domnule, dar cred că am zărit un fulger de lumină de pe balcon.

Derrick răsucise între timp cheia în broască şi deschisese larg uşa de la intrare. Holul era cufundat în beznă şi recunoscu că el era de vină.

— Nu mi-am dat seama că se întunecă atât de devreme. Nu vrei să intri?

— Aceşti poliţişti or să urce cu dumneata, spuse Dick.

Aşteptă afară, iar după un timp, unul din oameni ieşi, cu ceva negru în mână.

— Iată masca, domnule. Pare că a fost tăiată dintr-un ciorap de damă. Am găsit-o pe scară.

— Pistolul l-aţi găsit?

— Nu, domnule, dar am găsit amortizorul, într-un fel de birou.

Dick îl cercetă fără prea mare interes şi-l strecură în buzunar.

— Nici o urmă a omului?

— Niciuna.

— M-aş fi mirat dacă s-ar fi găsit vreuna, spuse el, căci pragul porţii îi spusese tot ceea ce dorise să ştie.

CAPITOLUL XX.

Derrick intră după el în sufrageria lui Tommy.

— Încep să mă simt şi aici ca la mine acasă, spuse el, bine dispus. Ei, ce părere ai de toate acestea? Parcă nici nu s-ar fi întâmplat în realitate – e, mai degrabă, ca-n filme.

Apoi, privirea căzându-i pe masca neagră din mâinile lui Dick, râse.

— Nu ţi-ai fi închipuit aşa ceva, nu? Ce-ar fi să-ţi schimbi părerea şi să dormi în casa mea cu stafii?

— Îmi permiţi să-ţi fac o altă propunere, i se adresă Dick calm, şi anume să-i laşi pe cei doi oameni ai mei să rămână

acolo? Ei n-or să doarmă. Un scaun în salon va fi suficient.

Înainte de a termina ce avea de spus, Derrick scutură din cap.

— Nu cred. Nu. Vreau să reduc riscurile la minimum.

Nici eu nu rămân acolo. Mâine am să angajez o echipă de muncitori ca să-mi desfacă şi împacheteze mobila şi, imediat ce va fi scoasă din casă, am să pun să fie dărâmată clădirea, cărămidă cu cărămidă!

Puse apoi o întrebare surprinzătoare.

— Aş putea vedea camera majordomului?

— Din casa lui Weald? Nu văd de ce nu.

Dick îl sună pe Minns.

— Domnul Derrick doreşte să vadă camera dumitale.

Nedumerit, văzu că majordomul se schimbă la faţă.

— Camera mea, domnule? Fireşte. Permiteţi-mi însă să fac puţină ordine.

— Nu te obosi, spuse Derrick, urmându-l pe Minns.

Acesta se întoarse în prag, oprindu-se.

— Vă cer scuze, domnule – îşi revenise şi era, ca de obicei, foarte demn – atâta timp cât sunt în serviciul Înălţimii Sale nu pot primi asemenea ordine decât de la Înălţimea Sa. V-aş arăta cu multă plăcere camera mea, dar ar fi nedemn de Înălţimea Sa ca dumneavoastră să găsiţi camera în dezordine.

Ieşi din cameră, închizând uşa după el. Walter Derrick se uită lung în urma lui.

— Nu m-aş fi aşteptat la asta, spuse Dick.

Derrick se întoarse spre el, cu faţa neagră de supărare.

— Servitorul de modă veche! Am citit despre el în cărţi, dar n-am întâlnit niciunul până acum! Şi nici nu mai vreau să văd camera aceea.

Se răsuci pe călcâie şi părăsi casa.

Dick ieşi să-l caute pe Minns. Îl găsi în camera lui, foarte liniştit şi mulţumit de sine.

— Ce-i cu această cameră a dumitale, Minns? întrebă el. Este implicată în toată povestea asta misterioasă?

— Nu se întâmplă nimic misterios în camera mea, domnule; şi apoi, cu o nuanţă de îngrijorare în voce: aţi vrea să-mi spuneţi dacă domnul Derrick a mai spus ceva în legătură cu faptul că nu am vrut să-i arăt camera?

Dick era cât pe-aci să-i dea un răspuns usturător, dar se stăpâni.

— Domnul Derrick a spus doar că nu mai consideră necesar să cerceteze camera.

— Îmi pare rău că a spus asta, domnule.

Nu dădu nici o explicaţie pentru părerea lui de rău, dar Dick îşi dădu seama că omul era neliniştit. Mai veni o dată, la miezul nopţii, să-l întrebe pe Dick dacă mai doreşte ceva, iar Dick îl auzi îndepărtându-se şi răsucind cheia în broască.

La douăsprezece şi jumătate detectivul stinse toate luminile şi se îndreptă spre uşa de la intrare. Piaţeta din faţa casei părea pustie, dar ştia că în apropiere, fără să poată fi văzuţi, se aflau circa zece poliţişti în civil, sosiţi, ca din întâmplare, unul câte unul, care blestemau acum ploaia şi-l blestemau şi pe el pentru această corvoadă suplimentară care le fusese impusă la cererea lui.

Îl avertizase pe sergent că s-ar putea să-i vină nişte musafiri. Se uită la ceas. Mai era o jumătate de oră până la unu. Îşi luă din cuier impermeabilul şi, încheind toţi nasturii, închise uşa după el şi făcu ocolul clădirii.

În spatele casei dădu peste doi dintre poliţişti. Sarcina lor era dificilă. Se aflau acolo peste zece garaje, fără a mai socoti cele două care flancau zidul grădinii. Începând de la miezul nopţii, în garaje începură să intre maşini. Chiar în momentul acela, în timp ce stătea de vorbă cu poliţistul, încă o maşină se strecură în fundătură.

— E aproape imposibil să-i urmăreşti pe cei care vin şi pleacă, spuse acesta, privind spre şoferii care-şi cercetau maşinile. Acum câteva minute a fost Minns pe aici, fumându-şi pipa.

— Minns? Credeam că s-a culcat, se miră Dick.

Totuşi nu era nimic neobişnuit în faptul că majordomul apăruse acolo. Se pare că obişnuia să iasă în fiecare seară prin uşiţa din poarta garajului şi să fumeze o pipă.

— A cui e maşina asta?

Dick arătă către o maşină joasă, sport, cu farurile aprinse, care stătea peste drum, în faţa intrării în garajul în stil gotic al lui Tommy. Poliţistul nu putu să-i dea altă lămurire decât că stătea acolo cam de vreo oră.

Dick examină maşina şi constată că era plină de noroi. Nu i se vedea nici numărul, dar când şterse placa, văzu că era un număr din Sussex. Lumină interiorul cu lanterna şi nu descoperi nimic mai senzaţional decât o pătură impermeabilă pentru protejarea pasagerilor de ploaie şi, dedesubt, două covoraşe miţoase.

— Mi-aduc aminte acum. A sosit de mai puţin de o oră, spuse unul din poliţiştii în civil. N-am putut vedea cine era înăuntru, fiindcă mă orbeau farurile.

— Să n-o scapi din ochi, spuse Dick şi se îndreptă spre partea din faţă a casei.

Privi în sus, uitându-se îndelung la faţada albă a casei cu mistere. Ferestrele de la balconul de sus fuseseră închise, probabil de Derrick. Nu mai era nimic de făcut decât să aştepte desfăşurarea evenimentelor.

Şedea în sufragerie, încercând să citească, dar la fiecare câteva secunde ochii i se îndreptau spre ceasul de pe cămin. Când acele arătară unu fără cinci, porni fără zgomot pe culoar şi se opri în dreptul uşii de la intrare. Trecu grăbit un pieton, îi auzi paşii pierzându-se în depărtare şi apoi clopotul unei biserici bătând ora.

Nu se mai distingea alt sunet şi mâna lui era pe clanţă, când auzi o zgârietură uşoară pe lemn. Deschise uşa imediat şi văzu două siluete. Stătuseră probabil foarte aproape de uşă, deoarece aproape căzură înăuntru când deschise.

— Cine e?

— Mary, Dick!

Vocea îi era gâtuită.

— Cine e cu tine?

— Un… un prieten.

Văzu că era un bărbat, dar nu putu să-i distingă faţa.

— Intraţi, spuse el, iar însoţitorul fetei o urmă, şchiopătând vizibil. E mai bine să staţi în sufragerie.

— Nu, nu. Vocea ei era plină de groază. Ai promis că ne duci în camera ta… Dick!

Acel „Dick” fusese rostit cu ezitare, ca şi când se jena să-i spună pe nume în faţa unei terţe persoane.

— Te rog să procedezi aşa cum te-am rugat… Prietenul meu, domnule Jones.

— Domnul Cornfort, cred, spuse Dick, şi-l auzi pe celalalt râzând încet.

— Ai o memorie bună, răspunse el.

Avea o voce sonoră, în care nimic nu trăda o vârstă înaintată sau senilitatea.

Nu se aşteptase la sosirea unui bărbat. Nu ar fi fost surprins dacă ar fi venit cu Henry, dar apariţia lui Cornfort îl descumpăni.

— Înainte de a merge mai departe, urmă Dick, vreau sa mă faceţi părtaş la micul vostru secret. Îmi dau seama că se va întâmpla ceva neplăcut, dar vreau să ştiu cum şi de ce.

— Ar fi de mirare să fie altfel, spuse Cornfort. Am să-ţi explic sincer situaţia. Mary nu voia să mă aflu astă-seară aici, dar m-am saturat să rişte ea pentru mine şi vreau să fiu în apropierea ei.

— Iar eu pot să-ţi spun, zâmbi Dick sardonic în întuneric, că Mary nu-şi va mai asuma nici un risc, nici astăzi şi nici altădată!

Apoi se întoarse spre fată.

— Asta vrei? Să te ajut să pătrunzi în casa de alături? Dacă da, să nu contezi pe mine. Sunt ofiţer de poliţie şi am o datorie de îndeplinit. Care este datoria mea, nu ştiu încă sigur. Dar cu siguranţă că nu este de datoria mea să vă ajut pe voi să vă găsiţi un sfârşit prematur!

— Nu, vocea ei era aproape o şoaptă, a fost… ideea lui Henry. Voia să mă ştie în siguranţă, era înspăimântat de posibilitatea ca Lavinski să riposteze prin mine. Eu doream să rămân la Eastbourne, dar era imposibil, după cele ce s-au întâmplat acolo. Acesta este adevărul, domnule… Dick. Nu ştiau ce să facă cu mine. Henry spunea că cel mai bun lucru ar fi să mă închidă la un post de poliţie şi că astfel voi fi în siguranţă. Şi voia ca domnul Cornfort să plece în Franţa. Apoi, în disperare de cauză, i-a venit ideea să venim aici. Nu e nici o înşelătorie în toată treaba asta… Dick. Pe cuvânt că nu! Vezi, domnul Cornfort trebuia să se găsească undeva, aici prin apropierea acestui loc. Ai să înţelegi într-o bună zi. Aşa că, în ultima clipă, s-a hotărât să vină cu mine.

Dick oftă.

— Dragă fată, nu înţeleg nimic. Se gândi o clipă. Ba da, totuşi. Veniţi în camera mea.

Îi înconjură mijlocul cu braţul, dar ea se trase înapoi, cu o explicaţie de teamă. Nu era ceva neaşteptat.

— Nu, nu! Apoi bâlbâi: îmi pare îngrozitor de rău, dar sunt nervoasă. Şi apoi, ca şi când şi-ar fi adus aminte: nu trebuie să ne laşi singuri, indiferent de ce se întâmplă… dragul meu. Era un „dragul meu” timid, iar cel căruia îi era adresat ştia de ce şi zâmbi.

— Vino în camera mea… dragă! spuse el, iar acest „dragă” fu rostit pe un ton maliţios.

Dick porni, iar ceilalţi îl urmară în tăcere. La uşă, ea îl prinse din nou de braţ.

— Nu aprinde lumina, te rog!

Intrară în cameră. Perdelele nu erau trase, dar, chiar şi în semiobscuritate. Dick văzu cât era de palidă. Cornfort, care nu scosese mai mult de o frază de când intrase în casă, se îndreptă spre balcon şi era pe punctul de a ieşi, dar fata îl trase înapoi.

— Nu, nu, n-ai voie. Adu-ţi aminte. Nu putem trage jaluzelele?

O luă de braţ. Tremura toată, iar braţul îi era ţeapăn, ca al unui automat.

Cornfort vorbi.

— Dacă am putea fi absolut siguri că teoria lui Mary e justă, ce simplu ar fi totul! Am cere chiar poliţiei să ne ajute şi lucrurile s-ar putea rezolva la lumina zilei! Dar nu suntem siguri, iar Henry nu ne permite un anumit risc.

— Ce risc? întrebă Dick.

Se aşternu tăcerea, iar apoi Cornfort spuse rar şi hotărât:

— Închisoare pe viaţă pentru mine şi închisoare pentru Mary.

În stradă, jos, se auzi zgomotul unei maşini şi Dick ieşi pe balcon, eliberându-se din încleştarea plină de groază a fetei; văzu maşina oprindu-se în faţa casei. Cineva, nu distinse cine, coborî şi se îndreptă spre poarta casei lor. Ieşi în capul scărilor şi ascultă. Nici un sunet, dar apoi auzi uşa trântindu-se şi vocea lui Tommy strigându-l de jos.

— Vino repede sus şi fără gălăgie.

— S-a întâmplat ceva! Ca să vezi, bătrâne, am uitat să-ţi spun unde stau. Mi-a venit în minte abia când ieşeam de la club.

— Nu face gălăgie, îl avertiză din nou Dick.

Tommy urcă ultimele trepte în goană, se poticni şi zgomotul pe care-l făcu trebuie să se fi auzit până în partea cealaltă a piaţetei.

— Scuză-mă, bătrâne… umblă stafia? Drace, am picat la ţanc!

— Ssst! îi atrase atenţia Dick, cu voce scăzută. În camera mea e o cunoştinţă de-a ta!

— Cine?

— Mary.

— Mary?! se sufocă el. În camera ta, Sfinte Sisoe! În camera ta? Ce dr…

— E însoţită. De domnul Cornfort, un infirm şi un gentleman, spuse Dick obraznic.

Deodată fata vorbi.

— Tommy! Nu era timidul „Dick” cu care i se adresase acestuia. Tommy, dragul meu, de ce-ai venit?

— De ce-am venit, mă întrebi? Cred că era momentul să vin! spuse el în grabă. Ce înseamnă toate astea, Mary? În camera lui Dicky? Vreau să spun…

— Domnul Cornfort e aici.

— Ce înseamnă bezna asta? Unde dracu este lumina?

Căută, bâjbâind, comutatorul, dar două mâini îi apucară braţul, trăgându-i-l înapoi.

— Tommy, dragule, nu e voie!

Îl duse pe tânărul uluit în cameră. De undeva, de afară, se auzi, slab, un fluierat. În câteva sărituri, Dick fu pe balcon. Nu văzu nimic alături, aşa că se aplecă să se uite în jos.

Pe balconul salonului din casa lui Derrick se aflau doi oameni. Pipăiau peretele cu degetele. Îi fu imposibil să distingă de ce sex erau, atât de întunecate şi fără formă le erau siluetele. Văzu cum una din ele ridică mâna şi atinge zidul smălţuit. Se întâmplă un miracol. O parte a zidului se deschise ca o uşă!

În timp ce urmărea fascinat această scenă, se ivi o a treia siluetă, pe care Dick o recunoscu imediat. Era omul care trăsese asupra lui în aceeaşi seară. Nu putea ajunge la el decât într-un singur fel. Trebuia să sară de pe balconul de sus în cel de jos. Nu ezită nici o secundă. Se şi afla de cealaltă parte a parapetului şi, preţ de o clipă, rămase atârnat în gol, ţinându-se cu mâinile de marginea de piatră. Îşi simţi degetele alunecând şi sări.

Nu reuşi să aterizeze pe parapetul balconului de jos, căzu, lovi în cădere cu genunchii şi coatele pe omul cu mască, şi acesta trase un foc. Peste o clipă cei doi se rostogoleau, încleştaţi, în acel spaţiu îngust. Mascatul se lupta cu disperare. Dick apucase masca neagră şi trăgea de ea, dar simţi deodată două degete care căutau să i se înfigă cu cruzime în ochi şi îi dădu drumul. Iute ca fulgerul, mascatul se degajă; se auzi geamul spărgându-se în urma unei lovituri de picior şi, înainte ca detectivul să se poată ridica

în picioare, mascatul intră în cameră. Dick reuşi să se ridice şi se repezi spre uşă, dar fu apucat de guler şi aruncat înapoi.

— Prostule! şopti o voce în urechea lui. Nu ştii…

Glop! Glonţul lovi rama uşii. Dick zări fulgerul de lumină în camera cufundată în întuneric şi simţi faţa arzându-i de cioburile geamului făcut ţăndări. Gâfâind, se lăsă tras la adăpost, pe balcon.

Se auzeau acum fluierăturile poliţiei şi zări poliţiştii îndreptându-se în goană spre casă, din toate direcţiile. Eliberându-se de omul care-l ţinea strâns şi fără să se gândească la primejdie, se repezi în salon, scoţându-şi pistolul. Uşa era închisă, dar nu cu cheia. I se păru că aude zgomot jos…

De data aceasta explozia a fost mai puternică. Agresorul lui renunţase la amortizor. Dick trase în beznă, o dată, de două ori, şi auzi un urlet de durere. Jos se trânti o uşă. Omul fugise, dar Dick se găsea pe urmele lui. Era întuneric, dar putea auzi gâfâitul întretăiat al celui urmărit: se îndrepta spre pivniţa de vinuri!

În clipa în care îşi dădu seama încotro se îndreaptă duşmanul său, uşa se trânti cu zgomot şi auzi cum cade zăvorul. Nu exista altă intrare, şi nici o ieşire decât prin grădină. Ştia că acolo se află un poliţist, dar neînarmat…

Fugi sus, deschise poarta pentru a da drumul detectivilor şi poliţiştilor în civil şi le dădu instrucţiuni. Apoi se întoarse în salon. Cineva aprinsese lumina. Mary, într-un impermeabil lung, negru, îl aştepta în capul scărilor.

— Eşti rănit? O, Dick, ţi-am spus doar…

— N-am nimic.

Gâfâia, capul îi vâjâia, obrazul tăiat îi era plin de sânge. îl văzu pe Henry venind din balcon, în mână cu o cărticică roşie.

— Cred că aici se află o grămadă de bani, draga mea… începu el, dar îl zări pe Dick şi zâmbi afectuos. Bună

dimineaţa, domnule Staines. Presupun că acum vom fi cu toţii arestaţi?

— Nu cred, răspunse acesta.

Văzuse pe masă, unde o pusese fie Henry, fie fata, o replică a acelui instrument ciudat – pompa cu vid. Era evident că-şi făcuse datoria cu succes.

— Da, seiful era în afara casei, spuse Henry, o idee cât se poate de ingenioasă, deoarece astfel nu putea fi jefuit atât de uşor. Înţelegi? Am ajuns să bănuiesc asta după ce am cercetat arhiva municipală şi am găsit că defunctul domn Derrick ceruse ca în faţa casei sale să fie instalat un felinar cu lumină puternică, oferindu-se chiar să suporte cheltuielile, ceea ce, în cazul unui domn cu temperamentul lui, era o propunere demnă de reţinut.

Continua să mângâie cărticica legată în roşu.

— Ştiţi cumva unde poate fi găsit domnul Walter Derrick? întrebă el politicos. Dick îi dădu numele hotelului.

— Se cade să vă dăm nişte explicaţii pentru libertăţile pe care ni le-am luat câteodată. Ascultaţi, credeţi că poliţiştii ar avea ceva împotrivă dacă domnul Cornfort ar veni şi el aici? Împreună cu el e o tânără domnişoară pe care as dori, fireşte, s-o vad.

— Am şi trimis după fiica dumneavoastră şi după domnul Cornfort, spuse Dick. Aş dori acest volum.

Henry îi dădu albumul cu coperţi din piele roşie.

— O dată peretele exterior îndepărtat, deschiderea seifului nu mai prezenta vreo dificultate deosebită. De fapt, nici nu era încuiat. Luă de pe masă pompa de vid şi arătă spre acul de oţel din centrul ei. Acesta trebuie înfipt într-o găurică microscopică, teribil de greu de găsit pe întuneric, iar pompa de vid acţionează ca o clanţă.

— Cum aţi găsit acest orificiu minuscul în perete? întrebă Dick.

— Prin fotografiere cu teleobiectiv şi prin mărirea imaginii obţinute. A fost foarte simplu. Seiful din peretele exterior a fost, după cum spuneam, o idee cât se poate de ingenioasă.

Ascultaţi, domnule Staines, în acest… recipient… se află o mare cantitate de bancnote şi cred că ar fi mai bine dacă oamenii dumneavoastră le-ar duce într-un loc mai sigur.

Nu terminase încă de vorbit, când Cornfort intră şchiopătând în cameră, urmat de Tommy şi de fată. Pentru prima dată, Dick le vedea împreună, pe Mary şi pe sora ei. În ceea ce-l privea, n-ar fi putut cădea niciodată în greşeala lui Tommy.

— Eşti sora de noapte, nu-i aşa?

Fata aprobă din cap.

— Jane de Villiers?

Jane zâmbi şi aruncă o privire timidă spre tânărul, care rămăsese lângă ea, cu gura căscată de uimire. Tommy se holba de la o fată la cealaltă. Aceiaşi ochi, aceleaşi sprâncene, aproape aceeaşi culoare a părului; Mary de Villiers era, poate, de un blond ceva mai deschis.

— Sfinte Sisoe! se bâlbâi el. Vreau să spun!…

— Vrei să spui că eşti foarte mirat, Tommy. În ochii lui Mary lucea o urmă de zâmbet. Cât despre mine, sunt teribil de dezamăgită că detectivul-inspector Richard Staines nu zace pe jos, leşinat! I se adresă, rugătoare, lui Dick.

— Să nu-mi spui că ştiai?

— Ba da, ştiam.

— Dar cum?

În pofida momentului plin de încordare, într-o situaţie plină de atâtea primejdii pentru ea şi pentru cei pe care îi iubea, curiozitatea feminină le depăşea pe toate.

— Nu ne-ai văzut niciodată împreună; sărmana Jane a dus o viaţă de groază, luni de zile. Nu ieşea niciodată decât atunci când eram eu plecată. Cum de-ai ştiut? îl sfidă ea.

— Întrebi serios?

Ea aprobă, pe jumătate, ca şi când îi era teamă de răspuns.

— Atunci am să-ţi spun… altă dată! Singura lămurire pe care ţi-o pot da este că atunci când o femeie spune cuiva

unele lucruri pe un peron de gară şi, imediat după aceea, afli că s-a logodit cu altcineva, cred…

— Cred că vom vorbi despre asta altă dată, spuse ea grăbită. Faţa palidă i se îmbujoră. Îl cunoşti pe tatăl meu? Făcu un semn spre Henry.

Dick privi spre Henry şi râse.

— Da, îl cunosc destul de bine. Numele lui e Henry de Villiers; este şeful Biroului de detectivi de Villiers din Cape Town.

— Şi Johannesburg, murmură Henry. Avem de asemenea sucursale la Durban, Pretoria şi Kimberley. Nu vrei, totuşi, să examinezi albumul? E aici cineva foarte interesat.

Zărind volumul cu coperţi roşii, domnul Cornfort se lăsase să cadă într-un fotoliu, dar acum se ridică în picioare şi întinse o mână, care tremura, pentru a-l lua de la Dick.

Întoarse repede paginile, dar la un moment dat se opri. Pe pagina respectivă erau patru rânduri de amprente, aşezate unele sub celelalte, dar el indică al treilea rând de amprente. Cu scrisul lui ascuţit, bătrânul Derrick aşternuse următoarele cuvinte:

Fiul meu, Walter Derrick

— Ale cui sunt aceste amprente? întrebă Dick.

— Ale mele, răspunse Cornfort, cu o voce abia şoptită.

CAPITOLUL XXI.

Tocmai în acel moment, un ofiţer de poliţie dădu buzna în cameră.

— Cred că l-au curăţat pe Minns, spuse el.

Mary scoase o exclamaţie de groază.

— Tată… pe acolo a fugit!

— Unde e Minns? întrebă Dick.

— E în bucătărie. Cred că a fost împuşcat.

Într-o clipă Dick se afla lângă rănit. Minns zăcea pe spate. Era fără cunoştinţă, iar haina îi era îmbibată de sânge.

— Lasă-mă să văd, te rog. Era Mary. Îngenunche lângă majordom, îi scoase haina şi cămaşa şi examină rapid rana.

— Nu cred că e foarte grav. Vrei să spui unuia din oamenii tăi să cheme o ambulanţă?

Cu degetele ei rapide şi îndemânatice, Mary pansă rana iar Dick, urmărindu-i mâinile, îşi dădu seama că asistă la repetarea scenei din noaptea în care Lordy Brown fusese găsit în camera de la etaj.

— Dar cum s-a întâmplat?

— Aruncă o privire în camera lui şi cred că ai să înţelegi, spuse ea încet.

Dick intră în încăperea de lângă bucătărie care era, de fapt, un mic dormitor. Mobila era obişnuită iar Dick văzu că patul care, în mod obişnuit trebuia să-şi fi avut locul într-un colţ, era tras în mijlocul camerei. Covorul fusese dat la o parte şi se vedea o deschizătură în podea. îndreptă lanterna în jos şi văzu că dormitorul majordomului era direct deasupra pivniţei de vin a lui Derrick.

Trebuie să fi fost un timp când pivniţa era comună pentru ambele case. Îşi aduse aminte acum de lipsa pivniţei în casa lui Tommy, fapt care i se păruse curios atunci când îl aflase pentru prima dată.

În timp ce examina deschiderea, fata i se alătură.

— Pe aici intram, explică ea. Minns ne-a lăsat de multe ori să trecem prin casa ta.

La întrebarea lui, ea scutură din cap.

— Nu, trecerea asta subterană am folosit-o o singură dată. Sărmanul Minns!

— Dar de ce?

— Îl cunoştea pe Walter Derrick, spuse ea încet. Au fost amândoi pe vremuri valeţi la Cape Town.

Apoi Dick îşi aduse aminte de cele ce-i povestise Minns.

— Adevăratul Walter Derrick este într-adevăr prietenul nostru de sus, continuă ea, cel căruia îi spui „Cornfort”. Celălalt Walter Derrick…

— Este Herman Lavinski, spuse Dick. Bănuiam asta. Am fost sigur astă-seară, când l-am găsit în faţa uşii de la intrare. Suntem proşti amândoi: eu pentru că nu l-am

arestat, iar el pentru că-şi închipuie că n-am observat absenţa oricărei urme de pantofi udaţi de ploaie pe trepte. Acest lucru spunea limpede că nu fusese afară, în ploaie, şi că deci n-avea cum să fi venit de afară din ploaie.

Mai era încă un rănit, în afară de Minns, află el imediat după aceea. Auzind primele ecouri slabe ale schimbului de focuri, detectivii din strada înfundată blocaseră uşile garajului. Dar imediat uşa se deschise şi o voce agitată îi chemă înăuntru. Abia apucaseră să intre doi, că uşa se închise. În timp ce unul din ei căuta zăvorul, auziră zgomotul unei maşini în mişcare.

La intrarea în fundătură, un al treilea detectiv încercase să-i blocheze calea, dar fusese trântit la pământ.

— Bineînţeles că Walter nu este la hotelul lui. Nu există decât o singură posibilitate să-l prindem, înainte ca el să mai poată întreprinde ceva, şi anume să telefonăm poliţiei din Sussex.

— Crezi că se va îndrepta spre Keyley? întrebă Mary. Ştiu eu? Bănuiesc că a pregătit totul. L-am văzut de două ori într-o barcă cu motor, dar n-am reuşit să aflu unde o ţine.

— De ce nu v-aţi adresat poliţiei de la bun început?

Apoi Dick puse o întrebare care îl preocupase de când preluase acest caz.

Ea scutură din cap.

— E foarte uşor de răspuns la această întrebare. Era singurul lucru pe care nu-l puteam face atunci, deşi îl putem face acum. Nu înţelegi că domnul Cornfort, aşa cum îi spuneţi voi, este un evadat? Fusese condamnat în Rhodesia, la închisoare pe viaţă, pentru omucidere.

— Dar, draga mea, spuse el în cele din urmă, atunci înseamnă că trebuie să fie arestat din nou.

— Cred că acest lucru este inevitabil, răspunse ea.

Obţinerea legăturii cu poliţia din Sussex se dovedea a fi dificilă, iar când reuşiră, după trei sferturi de oră, să obţină pe cine căutau (pentru Sussex există două secţii de poliţie,

şi niciuna din ele nu era cea care le trebuia) aflară că, de fapt, Keyley nu ţinea de Sussex, ci de Surrey.

Între timp, sosise Bourke.

— Avem nevoie de o maşină rapidă, începu Dick.

— O am la colţul străzii, spuse Mary. Dragul meu, cum îţi închipui că reuşeam să ajung din Lowndes Square la Brighton cu trei minute înaintea lui Tommy şi a ta? Şi cum crezi că am fost de atâtea ori mai rapidă decât trenul tău?

— Cine conduce? întrebă Dick, iar ea zâmbi.

În toată viaţa lui nu a mers cu o viteză atât de mare ca în noaptea aceea. Mary stătea la volan, cu ochii aţintiţi asupra drumului. Totul din jur trecea zbor pe lângă ei. O singură dată, Dick se suci îngrijorat pe banchetă, dar vocea lui Henry îl linişti.

— Fiica mea conduce foarte bine, îl asigură el. A câştigat trei raliuri în Africa.

După un timp necrezut de scurt, ajunseră la porţile de intrare ale domeniului Keyley, iar Dick scoase un suspin de uşurare, căci ultimele două mile fuseseră parcurse numai cu lanternele aprinse.

— În orice caz, trebuie să ne fi auzit, spuse Mary, coborând din maşină.

Cei trei ofiţeri de poliţie în civil, care veniseră cu ei în maşină, îşi manifestau cu volubilitate uşurarea că voiajul periculos se sfârşise. În tăcere şi în şir indian, se îndreptară cu toţii spre casă, ţinându-se în umbra boschetelor ce mărgineau aleea aşternută cu pietriş. Nu se zărea nici o lumină la ferestrele casei şi nici un semn că s-ar fi aflat cineva acolo.

Dick nu se îndoia că omul lui acolo era. Se oprise în drum, cercetând cu lanterna pietrişul de pe alee şi văzuse urme proaspete de cauciucuri. Găsiră maşina trasă lângă peron, cu farurile stinse, cu radiatorul cald încă.

Apoi, cum stăteau vorbind în şoaptă, o lumină apăru concomitent la geamurile celor trei ferestre de la parter. Salonul, remarcă Dick în gând şi aşteptă. O altă lumină

apăru în geamul semicircular de deasupra intrării. Dick aşteptă şi văzu uşa deschizându-se încet.

„Domnul Walter Derrick” se afla în prag. Era în cămaşă. Una din mâini îi era înfăşurată într-un pansament gros.

— Intraţi, vă rog.

Era acelaşi Walter jovial din ziua în care Dick îl cunoscuse la Brighton.

— V-am văzut farurile şi v-am auzit motorul. L-aţi adus şi pe decrepitul domn Cornfort? Nu? Ce păcat! O văd oare aici pe domnişoara Dane, sau pe domnişoara Mary de Villiers? Dar iată-l şi pe vechiul şi dragul meu prieten Henry, îngrijitorul!

Întoarse spatele vizitatorilor săi şi o luă înaintea lor, spre salon.

— Acest pistol este cu totul inutil, de Villiers, remarcă el cu un zâmbet care nu prevestea nimic bun, dar avertismentul nu avu nici un efect asupra lui Henry care-şi ţinea pistolul automat aţintit asupra celuilalt.

— Presupun că mă veţi aresta? Pe baza cărei acuzaţii?

— Omucidere, fără îndoială, va fi una din acuzaţii, spuse Dick. Mai există de asemenea acuzaţia de substituire frauduloasă de persoană, dar cred că-ţi vom veni de hac cu omuciderea.

— Un şantajist şi sărman prostănac. O cauză nedemnă pentru o execuţie. Aici, cred, vei avea dificultăţi, domnule inspector. Dacă sunt asasin, asta înseamnă că trebuie neapărat să fac lucrurile de mântuială. Aş fi putut de două sau de trei ori să termin cu dumneata, Henry; îmi atribui probabil o predilecţie pentru spectaculos? Bomba, presupun că mă bănuiţi de asta, ar fi fost, în mod sigur, o metodă excelentă de a scăpa de nişte oameni incomozi. Nu vreţi să închideţi uşa? E curent.

Unul din detectivi, la un semn al lui Dick, închise uşa. Pe un al doilea, Dick îl postă în cealaltă parte a încăperii, lângă ferestre.

— Sunt neînarmat. După cum spuneam, de Villiers, asta e pură melodramă, continuă falsul Derrick, trăgând cu ochiul la pistolul sud-africanului: Ce se va întâmpla acum?

Ceva se şi întâmplase cu el. Părea să aibă dureri.

— Eşti rănit?

Scutură din cap.

— Nimic serios, spuse el, detaşat. Cât voi lua pentru toate astea? Şapte ani? În fond, substituirea de persoană este ceva minor.

— Te voi acuza de uciderea lui Lordy Brown, spuse Dick, dar celălalt zâmbi.

— Nimeni nu m-a văzut omorându-l pe Lordy sau pe vreun alt Brown. Omul este un hoţ intrat în casa mea şi era înarmat. Aveam toate justificările să-l ucid, asta presupunând că l-am împuşcat eu. Îţi spun că nu ai nici o dovadă că l-am ucis pe Brown. Îţi spun de asemenea că prietenul dumitale, Henry de Villiers, împreună cu fiica lui, se aflau de asemenea în casă în noaptea aceea şi ar putea fi tot atât de vinovaţi ca şi mine. Cunosc suficient de bine legea, domnule inspector Staines, pentru a şti că nu ai suficiente dovezi nici măcar pentru a spânzura o pisică.

Dick ştia toate acestea la fel de bine.

— Te salut ca pe binefăcătorul meu! Falsul Derrick trimise un zâmbet în direcţia lui Dick. Glontele acela al dumitale mi-a făcut un serviciu grozav. Observ că eşti puţin nedumerit de afirmaţia mea, dar vei înţelege mai târziu. Mai ai vreo acuzaţie împotriva mea? Aruncarea bombei n-o poţi dovedi. Declar, pur şi simplu, că nu eu sunt cel vinovat.

— Mai este o chestiune măruntă, domnule Herman Lavinski, observă Dick încet, şi anume asasinatul din Slough, un casier împuşcat cu sânge rece şi jefuit de bani. Pe pistolul respectiv s-a găsit o amprentă. O săptămână după asasinat, ai plecat în Africa de Sud sub numele de Cleave.

— Şi unde e dovada împotriva mea?

— Dovada e uşor de obţinut. Amprenta degetului dumitale mare va fi o dovadă suficientă ca să fii condamnat. Omul continua însă să zâmbească; încet, îşi desfăcu pansamentul însângerat de pe mână.

— Un glonte norocos pentru mine, spuse el, iar Dick privi şi tresări. Glontele lui, tras la întâmplare, înlăturase orice dovadă.

CAPITOLUL XXII.

Nimeni nu a descris vreodată scena care a urmat după ce adevăratul Walter Derrick descoperise că tatăl lui s-a recăsătorit. Cearta a fost înverşunată; era vorba de bani, căci Walter era extravagant, şi aceasta dintr-un motiv ciudat. Avea acelaşi spirit înclinat spre experimente ca şi tatăl lui, dar experimentele lui costau bani, căci erau consacrate studierii metalurgiei, în special recuperării aurului. Părăsise casa tatălui său, cu gândul de a nu se mai întoarce niciodată, şi se îmbarcase pe un vapor spre Africa de Sud, în clasa a treia. După un an de peregrinări, ajunsese în regiunea Tanganika, unde trecuse prin cea mai extraordinară aventură.

A prospectat timp de 18 luni, adăpostindu-se vara, ca şi iarna, într-un cort, scoţând din pământ exact cât îi trebuia să-şi plătească „băieţii” şi să poată înlocui caii, care piereau ca muştele. Iar apoi, întâmplarea l-a făcut să cunoască un om care sosise în această regiune slab populată din cu totul alte motive.

„Joe Cleave” se prezentă acest bărbat şi era un tovarăş plăcut. La început, era tăcut, puţin nervos, iar Walter Derrick avea impresia penibilă, fără un motiv anume, că tovarăşul lui fugea din calea justiţiei, dar în peregrinările lui prin Rhodesia de nord mai întâlnise şi alţi bărbaţi de al căror trecut nu era sănătos să te interesezi.

Cleave era urmărit de ghinion, iar la un moment dat făcu aluzie la faptul că era căutat de poliţia din Cape Town, probabil pentru furtul argintăriei de care fusese acuzat Minns. Aceasta era una din caracteristicile lui: mereu şi

mereu scăpa de justiţie, prin metoda simplă de a îndrepta bănuielile asupra unor nevinovaţi. Era asasin, hoţ şi, mai presus de orice, un mânuitor nemilos al pistolului.

Ştia câte ceva despre căutarea aurului şi se părea că fusese un timp la Johannesburg, iar o dată pomeni ceva vag despre minele de platină din Caucaz.

Derrick descoperi că ştia câteva limbi, dar nu lăsa ca bănuielile sale să ştirbească relaţiile lor prieteneşti de fiecare zi.

Cei doi bărbaţi dădură peste o fâşie de teren aluvionar care promitea să-i îmbogăţească. Trei luni mai târziu veni deziluzia. Aurul, care fusese abundent la început, se împuţină şi dispăru cu totul, iar ei se gândeau să-şi ridice tabăra şi să meargă fiecare pe drumul lui, când Walter, cutreierând după hrană, fu atacat de un leu bătrân. Reuşi să gonească fiara, însă numai după ce aceasta îi sfâşiase gamba, o rană de pe urma căreia rămăsese cu un şchiopătat permanent, o coincidenţă stranie, deoarece tatăl lui suferea de aceeaşi infirmitate. Era adevărat că Lordy Brown îi venise în ajutor şi-l cărase înapoi în tabără. Era de asemenea adevărat că Lordy dispăru după trei sau patru zile, luând cu el un săculeţ cu aur, pentru care cei doi bărbaţi trudiseră atât de greu.

Derrick se îmbolnăvi grav din cauza rănii şi căzu în delir. Probabil că în acea perioadă îşi divulgase identitatea şi istorisise criminalului interesat, care-i era tovarăş, povestea tatălui său. E sigur că, în timp ce zăcea bolnav, sosiseră scrisori pentru Derrick şi că una fusese, fără îndoială, din partea bătrânului. Îşi pierduse aproape complet vederea, de-abia mai auzea, şi, simţind moartea apropiindu-se, căutase să se împace cu unicul lui fiu. Nu încăpea nici o îndoială că această scrisoare fusese citită de Cleave şi că, aşteptând ca tovarăşul său să moară, un plan se formă în mintea lui.

Într-o noapte părăsi tabăra, crezându-şi prietenul în comă, şi luă cu el atât cât putea duce din lucrurile lui Derrick.

Avea un drum lung de străbătut şi avea nevoie de bani, nu numai să ajungă la ţărmul oceanului, dar şi pentru a-şi putea face apariţia în Anglia. Terenul trebuia recunoscut. Trebuia să descopere ceva despre bătrân; dar mai ales trebuia să se asigure de adevărul celor spuse de Walter în delir, anume că nu avea prieteni.

Cu această dilemă, Cleave ajunse la marginea unei tabere de mineri şi dădu peste un căutător de aur care zăcea beat la marginea drumului. Nu se zărea nimeni. Cleave îi răscoli buzunarele şi fu bine răsplătit pentru această osteneală, deoarece omul vânduse de curând un număr de parcele unui sindicat din Tanganika. În timp ce se îndepărta, beţivul îşi dădu cumva seama de ceea ce se întâmplase. Primul semn că victima lui era vie şi trează fu un glonte care-i trecu pe lângă tâmplă. Ripostă tot cu un glonte, şi omul se prăbuşi. Dar nu-şi dăduse seama că se afla atât de aproape de aşezarea minieră şi că atâţia oameni auziseră focurile de armă. Abia ajunsese la adăpostul unei păduri, cu fu luat la ochi de urmăritorii săi, care trăgeau în el. O luă la goană prin pădure, cu urmăritorii după el, îndreptându-se în unica direcţie de care era sigur, spre tabăra unde-şi lăsase prietenul pe moarte.

Cu urmăritorii din ce în ce mai aproape, intră gâfâind în cort şi-l găsi pe Walter Derrick complet îmbrăcat, aşezat pe marginea patului.

Derrick nu-şi amintea de cele întâmplate. Când îşi recăpătă cunoştinţa, se afla într-un pat la spitalul închisorii, acuzat de asasinat şi jaf. La sosirea urmăritorilor avea în mână un pistol, în care fură găsite două cartuşe goale, iar roadele jafului comis asupra celui ucis erau pe pat. Nimeni nu-l văzuse la faţă pe ucigaş…

Neştiind prea bine ce se petrecea cu el, Walter Derrick se pomeni în sala unui tribunal, ascultând o sentinţă de condamnare la moarte. Fusese acuzat sub numele de Cleave, nume pe care-l acceptase. El însuşi aproape credea

că, în timpul delirului său, se va fi făcut vinovat de crimă şi voia să cruţe de consecinţe numele tatălui său.

Ulterior afla de ce i se spunea Cleave; în momentul arestării sale, fusese singurul nume pe care-l rostise. Probabil că strigase după tovarăşul său dispărut, dar şeriful din localitate nu ştia că are un tovarăş. Între timp, Cleave ajunsese la ţărmul oceanului, lăsând în urma lui un şir de prăvălii jefuite, iar la Cape Town dispăruse.

Trecură doi ani de închisoare, până când adevăratul Walter Derrick reconstitui treptat cele întâmplate, din fragmentele lui de amintiri. I se permitea să citească ziare (a petrecut o mare parte a acestui răstimp în spital) şi într-o bună zi citi într-un ziar despre moartea tatălui său şi văzu sub o fotografie acest text: „Domnul Walter Derrick, care moşteneşte o avere uriaşă, după încetarea din viaţă a tatălui său”.

Recunoscu imediat pe omul din fotografie. Era Cleave. Şi deodată totul se limpezi. Era la închisoare. Incapabil să-şi dovedească nevinovăţia. Încercă să trezească interesul medicului, şi apoi al preotului închisorii. Primul se amuză sincer, iar al doilea încercă să-l liniştească, pentru că, în închisoare, era considerat puţin nebun. De fapt numai acest diagnostic de alienat mintal îl salvase de la eşafod.

Timp de trei luni făcu planuri. Într-o noapte furtunoasă, când tunetele nu mai încetau şi fulgerele se succedau fără întrerupere, escaladă zidul care înconjura închisoarea şi se pierdu prin locuri neumblate. I-au trebuit cinci luni să ajungă la Cape Town, 153 de zile de privaţiuni şi de groază. Era pe jumătate înnebunit, complet epuizat când, într-o noapte, pătrunse într-o grădină frumoasă şi se prăbuşi în pragul casei singurului om care-l putea ajuta.

Îl găsi Mary Dane. Fusese infirmieră într-un spital din Cape Town şi renunţase recent la slujba ei pentru a-şi ajuta tatăl, care, de altfel, se afla într-o ascensiune rapidă.

De Villiers era cel mai mare detectiv pe care-l dăduse la iveală Africa de Sud. Iniţial detectiv-inspector la Kimberley,

ieşise din poliţie şi îşi deschisese un birou, pe vremea când fetele erau încă mici.

Îl culcară pe bărbatul fără cunoştinţă într-un pat, iar Henry de Villiers ar fi chemat o ambulanţă care să-l ducă la spital, dacă Mary nu ar fi intervenit.

După patru zile, un om slăbit şi disperat îi spuse lui Henry povestea lui, îi istorisi totul, inclusiv evadarea din închisoare. De Villiers fu mai întâi sceptic, dar Mary Dane, cu intuiţia ei feminină, era sigură că spunea adevărul. Nu exista decât o singură dovadă a identităţii sale şi o speranţă destul de mică privind obţinerea ei. Era vorba de acel album de familie. Ştia că tatăl lui avea albumul, ştia, în chip nebulos, că există un seif ascuns în casă şi că, în acest seif, bătrânul ţinea documente şi hârtii personale.

Dacă falsul Walter Derrick găsise seiful, nu mai era nici o speranţă. De Villiers examină întreaga poveste. Făcu unele cercetări prin intermediul unui agent din Londra. El însuşi se deplasă la locul crimei, puse întrebări localnicilor şi descoperi că numitul Cleave existase realmente. Urmări drumul asasinului spre sud, verifică datele, şi, după acestea, într-o seară, hotărî:

— Fac o încercare cu dumneata, Derrick. Medicul mi-a spus să-mi iau o vacanţă şi cred că tocmai o asemenea vacanţă îmi trebuie. Mă va costa 5 000 lire şi ne vom pomeni probabil cu toţii în închisoare. Onorariul meu va fi de 50 000 lire dacă reuşim, nimic dacă eşuăm.

Într-un perfect stil de afaceri, semnară, în acest sens, un document remarcabil. Sosiră în Anglia şi Mary fu aceea care propuse căruciorul galben. Acesta îl va ţine pe Derrick departe de privirile oamenilor şi va oferi acestor patru persoane un motiv să fie împreună. Jane, care era cu un an mai mică decât sora sa, era infirmieră de noapte şi desemnată de Mary ca o dublură a ei.

— A fost alibiul meu permanent. Ori de câte ori ştiam că voi fi văzută, probabil, la Londra, luam toate măsurile ca ea să fie văzută la o distanţă de 80 de kilometri. Ea a fost

aceea care a dansat la balul de la Brighton, eu i-am luat locul zece minute înainte de sosirea ta. Sărmana Jane! Detesta toată povestea asta, este nervoasă din fire şi, apoi a complicat lucrurile şi mai mult, îndrăgostindu-se de Tommy! O, da, inelul ei îl purtam. Iată de ce logodnica lui Tommy era atât de afectuoasă noaptea, şi atât de rece, ziua. Îmi place Tommy, dar nu pot suporta să pună mâna pe mine! Sărmanul, se simţea foarte jignit!

— Nu ştiu cum a început Lavinski să suspecteze că-l cunoşteam, cred că abia după ce i-a povestit cineva despre albumul familiei.

— Bătrânul inspector Endred a fost vinovatul, spuse Dick.

Ea aprobă din cap.

— Sau poate chiar înainte? Se poate să fi recunoscut pe adevăratul Derrick, în cărucior. Se poate să fi telegrafiat în Africa de Sud pentru a cere informaţii despre de Villiers. Probabil că i-a spus Lordy Brown.

— Tu l-ai găsit pe Lordy Brown?

Ea aprobă din nou.

— A murit scurt timp după ce l-am dus în casă. Când l-am auzit gemând, m-am îngrozit. Am făcut tot posibilul să-l salvez. M-a recunoscut, fireşte; m-a rugat să trimit soţiei sale banii pe care-i avea în buzunar, dar nu a vrut să-mi spună cine îl împuşcase. Respectase vechiul cod al criminalilor, „nu spune nimic”. Tata îi ceruse de două ori să facă o declaraţie, dar a refuzat. După cât mi-am putut da seama, avusese loc o ceartă; şi, sunt sigură, deşi Lordy nu ne-a spus-o, că i-a cerut să vină pe ascuns în casă, unde-l aştepta Lavinski, probabil pentru a-i oferi bani în schimbul tăcerii sale. Când ţi-ai dat seama? întrebă ea.

— Mi-am dat seama în parte, spuse Dick, atunci când a reieşit că Lavinski nu ştia că tatăl lui şchiopăta! La întoarcerea lui din Africa, bătrânul probabil că nu se mai scula din pat. Obişnuia să-şi rezolve toate afacerile în birou, unde cred că avea întâlnirile lui clandestine cu soţia lui secretă. Iar Lavinski nu ştia nimic despre ea! A fost al doilea

indiciu pentru mine. A inventat numele ei, „domnişoara Constable”, la inspiraţia momentului.

— Ce se va întâmpla cu el? întrebă Mary după o pauză.

Dick scutură din cap.

— Nu ştiu. Va fi teribil de greu să obţinem o condamnare. Procurorul nu va permite acuzaţia de asasinat. El speră că juriul nu va da verdictul de vinovat şi că după aceasta nu vom putea, fireşte, să venim cu altă acuzaţie. Va fi, probabil, condamnat la închisoare pe viaţă.

Prin trupul ei trecu un tremur.

— Toată copilăria mi-am petrecut-o în această atmosferă de detectivi şi anchete; şi cred că-mi voi petrece astfel toată viaţa. Dar, Dick, această idee a ta, să facem căsătoria împreună, tu cu mine şi Tommy cu Jane – trebuie să renunţăm la ea! Tommy nici nu vrea să audă. Moare de spaimă că s-ar putea, din greşeală, să mă ia pe mine.

SFÂRŞIT

1 Căruţaş (în limba engleză.).